

STUDY GUIDE

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் வரலாறு (1776 முதல் 1865 வரை)

PREPARED BY

Dr. C. AMOSE

Associate Professor of History

Head, Department of Public Administration,

Muslim Arts College

Thiruvithancode – 629174

Kanyakumari District.

HISTORY OF USA (1776 – 1865 AD)

The study covers the entire events right from the Independence of America, its journey towards westward expansion, its marvelous capability of becoming a federation , to its victory in abolishing slavery at the cost of Abraham Lincoln’s life.

The study enables to acquaint knowledge about the political , diplomatic and cultural aspects of U.S.A and its importance to the world.

UNIT: I - American War of Independence

The war of Independence- Causes – course – Peace Treaty of Paris 1783- Reasons for the failure of the English – Results- The Making of the Constitution – Aftermath of the war of Independence. (11L)

UNIT: II - Federalists in Power.

The New Republic 1789-1801- George Washington- John Adams, Thomas Jefferson. The Democrat(1801-1809) James Madison (1809-1817) the war of 1812- The Peace of Ghent 1814- The Hartford Convention (Dec, 1814- Jan, 1815) (13L)

UNIT: III - Monroe Doctrine and Jackson Democracy

James Monroe (1817-1825);J.Q. Adams (1825-1829)- Acquisition of Florida – Missouri Compromise 1820- John Marshall,– Monroe Doctrine – Andrew Jackson and His Democracy(1829-1837) (14L)

UNIT: IV - Territorial Expansion

Colonization of Texas and Oregon, The Mexican War ,Purchase of Alaska 1868-; James Buchanan(1857-1861) (10L)

UNIT: V - Abraham Lincoln

Early Career _ War between the states. North and South before the War- Emancipation of slaves – Results of the Civil war- Reconstruction of the South- The Lincoln Plan

(Total = 60L)

Reference Books:

1. Blake NMA Short History of America life.
2. Christopher P.Hill- History of the united states.
3. Frank Fredidal and Alan Frankly- America in the 20th Century.
4. John A. krout – The United States Since – 1865.
5. Rajappan K. History of the U.S.A.
6. Subramanian. N.A History of the U.S.A
7. William Change – The Unfinished journey in America Since World War II
8. Whitaken , AP. The United States and South America.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் வரலாறு (1776 முதல் 1865 வரை)

அலகு 1

அமெரிக்க சுதந்திரப்போர்

பூர்வீக அமெரிக்கர்களும் ஐரோப்பியக் குடியேற்றக்காரர்களும்

அமெரிக்கர்களின் பூர்வீகம் பற்றி பல கருத்துக்கள் காணப்பட்டாலும் அலாஸ்கா பூர்வீக குடிகள் உள்ளிட, பிராதான அமெரிக்காவின் பூர்வீக மக்கள் ஆசியாவில் இருந்து குடியேறியவர்கள் எனத்தொழுகிறது.

கி.பி 1492 ஆம் ஆண்டில், ஜெனோவாவின் ஆய்வு பயணியான கிறிஸ்டோபர் கொலம்பஸ், மற்றும் குமுவினர் ஸ்பெயின் மன்னரின் ஒப்பந்தத்தின் கீழ் பல்வேறு கரீபியன் தீவுகளுக்கு சென்றனர். அங்கிருந்த பூர்வீக குடிகளுடன் முதல் தொடர்பு கொண்டார். கி.பி 1513 ஏப்ரல் 2 அன்று ஸ்பெயினின் வெற்றியாளரான ஜுவான் போன்ஸ் டி லியோன். அவர் “லா புளோரிடா” என்றழைத்த ஒரு பகுதியில் காலடி வைத்தார் - இவை யாவும் தற்போதைய அமெரிக்காவில் ஐரோப்பியர்கள் முதன் முதலில் காலடி வைத்த பின் நடந்த நிகழ்வுகளின் முதன்மை ஆவணங்கள் ஆகும். பிராந்தியத்தில் ஸ்பெயின் குடியேற்றங்களைத் தொடர்ந்த தற்போதைய நாளின் தென்மேற்கு அமெரிக்க பகுதியினர், இவர்கள் மெக்சிகோ வழியே ஆயிரக்கணக்கில் வந்தனர். பிரான்சின் விலங்குரோம வர்த்தகர்கள் புதிய பிரான்சு சாவடிகளை பேரேரிகளைச் சுற்றி நிறுவினர். இறுதியில் வட அமெரிக்காவின் உள்பகுதியில் பெரும் பகுதியையும் மெக்சிகோ வளைகுடா வரைக்கும் பிரான்சு உரிமை கொண்டாடியது.

முதல் ஆங்கில குடியேற்றங்கள்

ஆங்கிலக் குடியேற்றங்கள் 1607 ஆம் ஆண்டில் ஜேம்ஸ்டவுனில் வர்ஜினியா குடியேற்ற நாடு மற்றும் 1620 ஆம் ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட யாத்ரீகர் பிளைமவுத் குடியேற்ற நாடு ஆகியவையாகும். மசாகூட்ஸ் விரிகுடா குடியேற்ற நாட்டின் 1628 ஆம் ஆண்டு சட்ட வரைவு தொடர்ச்சியான குடியேற்ற அலையில் விளைந்தது. 1634 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் நியூ இங்கிலாந்து பகுதியில் சுமார் 10,000 ப்யூரிடன்கள் குடியேறினர். 1610 ஆம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதிக்கும் அமெரிக்க புரட்சிக்கும் இடையில், சுமார் 50,000 குற்றவாளிகள் பிரித்தானியாவின் அமெரிக்க குடியேற்ற நாடுகளுக்கு அனுப்பினர். 1614 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி, டச்சு நாட்டினர் மன்ஹாட்டன் தீவிலுள்ள நியூ ஆம்ஸ்டர்டாம் உள்பட அட்சன் ஆற்றின் கீழ்முகத்துவாரப் பகுதிகளில் குடியேறினர்.

பிரித்தானிய குடியேற்றங்கள்

1674 ஆம் ஆண்டில், டச்சு நாட்டினர் தங்களது அமெரிக்கப் பகுதிகளை இங்கிலாந்தின் வசம் இழந்தனர். நியூ நெதர்லாந்து மாகாணம் நியூ யார்க் என பெயர் மாற்றம் கண்டது. பல புதிய குடியேற்றவகையினர், குறிப்பாக தெற்கு பகுதிக்கு, ஒப்பந்த அடிப்படையில் கொத்தடிமைக் கூலிகளாக இருந்தனர் - 1630 மற்றும் 1680 ஆண்டுகளுக்கு இடையே வர்ஜினியாவில் குடியேறியவர்களில் சுமார் மூன்றில் இரண்டு பங்கினர் இந்த வகையினரே. அந்த நூற்றாண்டு நிறைவுறும் காலத்திற்குள்ளாக, ஆப்பிரிக்க அடிமைகள் முதல் அடிமை தொழிலாளர்களாக இருந்தனர். இவ்வாறாக 1729

ஆம் ஆண்டுகளில் கரோலினாக்கள் பிரிவு மற்றும் 1732 ஆம் ஆண்டுகளில் ஜார்ஜியா குடியேற்ற நாடு அமைப்பு, இவற்றுடன் அமெரிக்கா என்று பின்னாளில் ஒன்றிணையவிருந்த பதின்மூன்று பிரித்தானிய குடியேற்ற நாடுகளும் நிறுவப்பெற்றன. இந்த குடியேற்ற நாடுகள் அனைத்தும் அனைத்து சுதந்திர மனிதர்களுக்கும் அணுகுமுள்ள தேர்தல்களை கொண்டிருந்தன. பழைய ஆங்கிலேயர் உரிமைகளுக்கு பணிவும் குடியரசுவாத, சுயாட்சி ஆதரவு உணர்வுகளும் வளர்ந்தன. அனைத்துமே ஆப்பிரிக்க அடிமை வர்த்தகத்தை சட்டப்பூர்வமாக்கி வைத்திருந்தன. உயர்ந்த பிறப்பு விகிதங்கள், குறைவான இறப்பு விகிதங்கள் மற்றும் தொடர்ந்து குடியேற்றம் இவற்றின் காரணமாக குடியேற்ற நாடுகளின் மக்கள்தொகை வெகு துரிதமாய் வளர்ந்தது. 1730 முதல் 1740 ஆம் ஆண்டுகளில் பெரும் விழிப்பு என்ற கிறிஸ்தவ மறுமலர்ச்சி இயக்கம் தோன்றி மதம் மற்றும் மத சுதந்திரத்தில் ஆர்வத்திற்கு உரமூட்டியது. பிரான்சு மற்றும் இந்திய போரில், பிரித்தானிய படைகள் கனடாவை பிரான்சு நாட்டினரிடம் இருந்து கைப்பற்றினர். ஆனால் பிரெஞ்சு பேசும் மக்கள் அரசியல் ரீதியாக தெற்கத்திய குடியேற்ற நாடுகளிடம் இருந்து தனிமைப்பட்டே இருந்தனர். அமெரிக்கத் தொல்குடியினர் (இவர்கள் “அமெரிக்க இந்தியர்கள்” என்று பொதுவாக அழைக்கப்படுகிறார்கள்) இடம் பெயர்ந்த சூழ் நிலையிலும், இந்த பதின்மூன்று குடியேற்ற நாடுகளும் 1770 ஆம் ஆண்டிலேயே மொத்தம் 2.6 மில்லியன் மக்கள் தொகையைக் கொண்டிருந்தன. இது பிரித்தானிய மக்கள்தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்காகும். அமெரிக்காவில் ஐந்தில் ஒருவர் கறுப்பு அடிமைகளாவர். பிரித்தானிய வரிவிதிப்புக்கு ஆட்பட்டிருந்த போதிலும் கூட, அமெரிக்க குடியேற்ற நாட்டினருக்கு இங்கிலாந்தின் நாடாளுமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படாதிருந்தது.

விடுதலை மற்றும் விரிவாக்கமும்

1760 ஆம் ஆண்டுகளிலான புரட்சிகர காலகட்டத்திலும் 1770 ஆம் ஆண்டுகளின் துவக்கத்திலும் அமெரிக்க குடியேற்ற நாடுகளுக்கும் பிரித்தானியர்களுக்கும் இடையிலான பதற்றங்கள் அமெரிக்க புரட்சி போருக்கு இட்டுச் சென்றது. இப்போர் 1775 ஆம் ஆண்டு முதல் 1781 ஆம் ஆண்டு வரை நிகழ்ந்தது. ஜூன் 14, 1775 அன்று, பிலடெல்பியாவில் கூடிய கண்டமாநாடு ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் தலைமையில் ஒரு கண்ட அளவிலான ராணுவத்தை அமைத்தது. “அனைத்து மனிதர்களும் சமமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளார்கள்” அத்துடன் “குறிப்பிட்ட அந்நியப்படுத்த முடியாத உரிமைகள்” அளிக்கப்படுகிறார்கள் என்கிற வாசகத்துடன், இந்த மாநாடு அமெரிக்க விடுதலைச் சாற்றுரையை நிறைவேற்றியது. இந்த சாற்றுரை வரைவு ஜூலை 4, 1776 அன்று, தாமஸ் ஜெபர்சனின் பெரும் பங்களிப்புடன் உருவானது. இந்த தேதியில் இப்போது ஆண்டுதோறும் அமெரிக்க விடுதலை நாள் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. 1777 ஆம் ஆண்டில், கூட்டமைப்பு விதிகளின் படி உருவான ஐக்கிய அரசாங்கம் பலவீனமானதாக 1789 ஆம் ஆண்டு வரை செயல்பட்டது. பிரான்சின் உதவியோடு அமெரிக்க படைகளால் பிரித்தானிய படைகள் தோல்வியுற்ற பிறகு, பெரிய பிரித்தானியா அமெரிக்க சுதந்திரத்தையும், மிசிசிபி ஆற்றுக்கு மேற்கிலுள்ள அமெரிக்க நிலப்பகுதிகளின் மீதான அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் இறையாண்மையையும் அங்கீகரித்தது. வரி அதிகாரிகளுடன் ஒரு வலிமையான தேசிய அரசாங்கத்தை நிறுவ விரும்பி ஒரு அரசியல் சட்ட சங்கத்தை 1787 ஆம் ஆண்டில் ஒருங்கிணைத்தனர். அமெரிக்க அரசியல் சட்டம் 1788 ஆம் ஆண்டில் உறுதிசெய்யப்பட்டது. புதிய குடியரசின் முதல் செனட், பிரதிநிதிகள் அவை, மற்றும் முதல் ஜனாதிபதி ஜார்ஜ்-வாஷிங்டன்-1789 ஆம் ஆண்டில் பதவியேற்றுக் கொண்டனர். தனிநபர் சுதந்திரத்தின் மீதான கூட்டரசு கட்டுப்பாடுகளை தடைசெய்வது

மற்றும் பல வகையான சட்டப்பூர்வ பாதுகாப்புகளை உறுதி செய்வதற்கான உரிமைகள் மசோதா 1791 ஆம் ஆண்டில் நிறைவேறியது.

அமெரிக்க சுதந்திரப் போர்

மேற்கு அரைக்கோளத்தின் மக்கள் மற்றும் கண்டுபிடிப்பைச் சுற்றி பல புதிரான மர்மங்கள் இருந்தன. பண்டைய மக்கள் கடல் வழியாக வந்ததாக சில அறிஞர்கள் வாதிட்டனர். மேலும் அது எவ்வாறு நிறைவேற்றப்பட்டது என்பதை சமூக மக்கள் நிரூபிக்க முயன்றனர். புலம்பெயர்ந்தோர் கிழக்கு கடற்கரையில் குடியேறியதாக நம்பப்படுகிறது. அவர்கள் கலாச்சாரத்தின் பன்முகத்தன்மையை உருவாக்கினர் மற்றும் பொருளாதாரம் பெரும்பாலும் விவசாயம், வேட்டையாடுதல் மற்றும் சேகரிப்பு. ஏறக்குறைய A.D 1000 வைக்கிங்குகள் அயர்லாந்தில் இருந்து கிரீன்லாந்திற்கு மேற்கே சென்று புதிய உலகில் இறங்கினர். 1498 ஆம் ஆண்டில், வாஸ்கோடகாமா குட் ஹோப்பின் தொப்பியைச் சுற்றி, இந்தியப் பெருங்கடலைக் கடந்து ஒரு இத்தாலிய கடற்படை வீரர் கிறிஸ்டோபர் கொலம்பஸ் புதிய உலகத்தை ஆராய்ந்தார். மற்றொரு இத்தாலிய ஆய்வாளர் அமெரிகோ வெஸ்பூசி அங்குள்ள இடங்களுக்குச் சென்றார். பின்னர் அது அமெரிக்கா என்று அழைக்கப்பட்டது. இங்கிலாந்தில் இருந்து, பெரும் இடம்பெயர்வு தொடங்கி அமெரிக்காவில் குடியேறியது. ஆரம்பகால புலம்பெயர்ந்தோர் வட அமெரிக்காவில் தங்கள் குடியிருப்புகளை நடத்திலிருந்து ஒன்றரை நூற்றாண்டுகள் உருண்டோடின. பரந்து விரிந்த மற்றும் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட குடியிருப்புகள் மக்கள்தொகை மற்றும் வளமான காலனிகளாக வளர்த்தன. வெவ்வேறு திசைகளில் முன்னேற்றத்தை அடைவதன் மூலம் காலனித்துவவாதிகள் ஒரு சுதந்திர தேசமாக தங்கள் விதியை வடிவமைக்க முடிவு செய்தனர். அதன்படி, 1776 ஆம் ஆண்டில் பதின்மூன்று காலனிகள் தங்கள் சுதந்திரத்தை அறிவித்து, தங்களை ஐக்கிய அமெரிக்காவாக அமைத்துக்கொண்டன.

அமெரிக்க சுதந்திரப் போரின் காரணங்கள்

அமெரிக்கப் புரட்சிக்கான காரணங்கள் அமெரிக்காவின் மூன்று ஆதாரங்கள், ஐரோப்பாவின் வளர்ச்சிகள் மற்றும் இங்கிலாந்தின் கொள்கைகள் ஆகியவற்றிலிருந்து தோன்றின. அமெரிக்க மற்றும் ஐரோப்பிய காரணிகள் புரட்சிக்கான களத்தைத் தயாரித்தன. ஆனால் காலனிகளிலும் இங்கிலாந்திலும் உள்ள தீவிரவாதிகளின் சமரசமற்ற அணுகுமுறைதான் தவிர்க்க முடியாததாக ஆக்கியது.

தேசியவாதத்தின் எழுச்சி:

காலனிகள் பெரும்பாலும் ஐரோப்பிய மக்கள்தொகையில் சாகச மற்றும் புரட்சிகர பிரிவினரால் குடியேறப்பட்டன. மன்னர்களின் கொடுங்கோன்மையின் காரணமாக, அவர்கள் பரந்த கடல்களுக்கு அப்பால் அமைந்துள்ள ஒரு விசித்திரமான வனப்பகுதிக்கு இடம்பெயர்ந்தனர். அவர்களின் புதிய வீட்டில் அவர்கள் சுதந்திரமாக இருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்தனர், ஆனால் அவர்களது புதிய சொந்த நிலத்தின் மீது தங்கள் கட்டுப்பாட்டை விரிவுபடுத்தும் அரசர்களின் உறுதிப்பாடு அவர்களை எரிச்சலூட்டியது. இந்த குடியேற்றவாசிகளின் சந்ததியினர் தங்கள் முன்னோர்கள் துன்புறுத்தப்பட்டதை கசப்பான நினைவாக மகிழ்வித்தனர். ஒரு தொலைதூர ராஜ்ஜியத்தைத் தவிர, இங்கிலாந்தைப் பற்றி அவர்களுக்கு அதிகம் தெரியாது, அங்கு ஆட்சியாளர்கள் தங்கள் முன்னோடிகளை

அமெரிக்காவின் காடுகளுக்கு விரட்டினர். நடுத்தர காலனிகளில் வசிப்பவர்கள் இங்கிலாந்தின் மீது பற்று கொள்ளவில்லை, ஏனென்றால் அவர்கள் பெரும்பாலும் ஜெர்மனி, ஹாலந்து, டென்மார்க் மற்றும் ஸ்வீடன் மக்களின் சந்ததியினர். சுதந்திரமாகவும், கடந்த கால நினைவுகளில் கசப்பானவர்களாகவும், பொதுவாக காலனித்துவவாதிகள் அன்னியர்களின் அலைச்சலை பொறுத்துக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை.

தாய் நாட்டின் கட்டுப்பாடுகள்

இயற்கை வளங்கள், அவற்றின் வலிமை மற்றும் வளங்கள் மிகப் பெரிய அளவில் பெருகின, குடியேற்றவாசிகள் தாய் நாட்டைச் சாராமல் தங்கள் விவகாரங்களை நிர்வகிக்கும் திறனில் நம்பிக்கையைப் பெற்றனர். உயர் பிறப்பு விகிதம் மற்றும் தொடர்ச்சியான குடியேற்றம் மூலம் மக்கள் தொகை வேகமாக அதிகரித்தது. அவர்கள் பல்வேறு வகையான பயிர்களை வளர்த்தனர், கப்பல்கள் மற்றும் தொழிற்சாலைகளை உருவாக்கினர், மீன்பிடித்தலை உருவாக்கினர் மற்றும் பெரிய அளவிலான வர்த்தகத்திற்கு கட்டளையிட்டனர். அரசியல் பயிற்சியும் பெறப்பட்டது, ஏனெனில் காலனிகள் அவற்றின் சொந்த பிரதிநிதித்துவ நிறுவனங்களைக் கொண்டிருந்தன. ஸ்பெயினும் பிரான்சும் தங்கள் காலனிகளின் நிர்வாகத்தில் குடியேறியவர்களுக்கு எந்தப் பங்கையும் மறுத்தாலும், இங்கிலாந்தின் ஆட்சியாளர்கள் காலனித்துவவாதிகளுக்கும் அவர்களின் அரசாங்கத்தில் செயலாக்கமான பங்களிப்பை வழங்கினர். இந்தச் சூழ்நிலையில் அரசியல் உணர்வும், பொருளாதார ரீதியில் சுதந்திரமும் உள்ள மக்களைத் தாய் நாடு தொடர்ந்து கட்டுப்படுத்துவது நியாயமற்றதாகத் தோன்றியது.

தாய் நாட்டிலிருந்து வேறுபட்ட தேச உணர்வு

வலுவான நம்பிக்கை ஜனநாயக உரிமைகள், காலனித்துவவாதிகள் தேசியவாத உணர்வை வளர்த்துக் கொண்டனர். 3000 மைல்கள் கொந்தளிப்பான கடலால் இங்கிலாந்து காலனிகளில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டது. நெருங்கிய தொடர்பு இல்லாததால், இங்கிலாந்து மக்களுடனான இன மற்றும் கலாச்சார உறவுகள் நலிவடைந்தது. மேற்கு வனாந்தரத்தின் முன்னோடிகள் எந்த அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டின்றியும் நீண்ட காலம் வாழ்ந்தனர். போர்த்தினன் மற்றும் சாகச குணம் கொண்ட அவர்கள் எந்த விதமான அதிகாரத்தையும் ஏற்கத் தயாராக இல்லை. இந்திய சுதந்திரமான வாழ்க்கை முறையின் செல்வாக்கு மற்றும் அமெரிக்காவின் நிலைமைகளுடன் நீண்டகால தொடர்பு ஆகியவை அவற்றின் நல்ல விளைவைக் கொண்டிருந்தன. இந்த சூழ்நிலையில் குடியேற்றவாசிகள் தனித்துவம், மாகாணவாதம் மற்றும் ஜனநாயக உரிமைகளில் வலுவான நம்பிக்கை ஆகியவற்றால் குறிக்கப்பட்ட ஒரு தனித்துவமான கலாச்சாரத்தை உருவாக்கினர். அவர்கள் தங்கள் நாட்டை தாய் நாட்டிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு தேசமாக கனவு கண்டார்கள்.

மதக்கொள்கைகளைப் புகுத்துதல்

மதக் கொள்கை, காலனித்துவவாதிகள் இங்கிலாந்தின் மதக் கொள்கையை வெறுத்தனர். ஆங்கிலிகள் சர்ச் பல காலனிகளில் உத்தியோகபூர்வ அந்தஸ்தைப் பெற்றது மற்றும் நிர்வாகத்துடன் தொடர்புடையது மற்றும் பொதுப் பணத்தால் ஆதரிக்கப்பட்டது. ஆனால் பெரும்பான்மையான மக்கள் பிற மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். புதிய இங்கிலாந்தின் தூய்மைவாதிகள் தங்கள் மத உரிமைகள் மீது ஆங்கிலிக்கன் சர்ச் செய்த அத்துமீறல்களை கடுமையாக எதிர்த்தனர். பிரஸ்பிடேரியன்களும் எதிர்ப்பை எழுப்பினர். இங்கிலாந்தில் துன்புறுத்தலுக்கு ஆளான பாப்டிஸ்டுகள் மற்றும் குவாக்கர்கள், வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த ஆட்சியாளர்களால் தங்கள் வழிபாட்டு சுதந்திரத்தின் மீது விதிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகளுடன் சமரசம் செய்ய மறுத்துவிட்டனர்.

இவற்றுடன், காலனிகள் பிரிட்டிஷ் அதிகாரத்தை தங்கள் பிராந்திய விரிவாக்கத்தின் காசோலையாகக் கருதின. அப்பலாச்சியன் மலைகளுக்கு அப்பால், பரந்த வளமான நிலங்கள், இனிமையாக ஓடும் நதிகளால் வடிகட்டப்பட்டு, இந்தியர்கள் வசிக்கின்றன. பழங்குடியினர் வெள்ளையர்களிடமிருந்து வாங்கப்பட்ட ஆயுதங்களைத் தவிர வேறு எந்த ஆயுதங்களையும் கொண்டிருக்கவில்லை, மேலும் அவர்களின் எல்லையை மோசமாகப் பாதுகாத்தனர். பேராசை கொண்ட குடியேற்றவாசிகள் இந்த பிரதேசத்தை, குறிப்பாக ஓஹியோ பள்ளத்தாக்கின் உடைமைகளை மூடிவிட்டனர். குடியேறியவர்கள் செய்த ஊடுருவல்கள் 1763 இல் பொன்டால்க் கிளர்ச்சி வெடிக்க வழிவகுத்தது. அமெரிக்க விரிவாக்கத்தை சரிபார்க்க இந்தியர்கள் உறுதியான ஆனால் பயனற்ற முயற்சியை மேற்கொண்டனர். போர் புதுப்பிக்கப்படும் என்ற அச்சத்தில், பிரிட்டிஷ் நிர்வாகம் 1762 ஆம் ஆண்டின் அரச பிரகடனத்தை வெளியிட்டது. இது அலெகெனிஸ் மற்றும் மிசிசிப்பி மற்றும் புளோரிடா மற்றும் கனடா இடையே உள்ள அனைத்து நிலப்பரப்புகளையும் இந்தியர்களின் பிரத்தியேக உடைமைக்காக ஒதுக்கியது மற்றும் குடியேற்றவாசிகள் கொள்முதல் செய்வதை தடை செய்தது. இந்த பகுதியில் குடியேற்றம்.

அரசாங்கம், 1774 ஆம் ஆண்டின் சட்டத்தின் மூலம், ஓஹியோ நதிக்கு வடக்கே அமைந்துள்ள அனைத்துப் பகுதிகளையும் கியூபெக் மாகாணத்துடன் இணைக்கத் தொடங்கியது. இந்த இரண்டு செயல்களும் வெள்ளைக் கொள்ளையர்களுக்கு எதிராக அவர்களின் சொந்த மண்ணில் உள்ள பூர்வீக குடிமக்களின் வாழ்க்கைப் பாதுகாப்பிற்கு உத்தரவாதம் அளித்தது மற்றும் அவர்களுக்கு உயிர்வாழ்வதற்கான நம்பிக்கையை வழங்கியது. ஆனால் குடியேற்றவாசிகளுக்கு இந்த நடவடிக்கைகள் அருவருப்பாகத் தோன்றின.

அறிவுசார் விழிப்புணர்வு

புரட்சிக்கான சில காரணங்கள் அவற்றின் தோற்றத்தில் ஐரோப்பியர்கள். வரலாறு, அரசியல் மற்றும் இலக்கியம் பற்றிய படைப்புகள் மூலம், அவர்கள் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் ஐரோப்பிய சிந்தனையின் செல்வாக்கின் கீழ் வந்தனர். பல குடியேற்றவாசிகள் ஐரோப்பிய பல்கலைக்கழகங்களில் கல்வி கற்றனர். இங்கிலாந்தில் ஆட்சியாளருக்கும் பிரபுக்களுக்கும் இடையிலான நீண்ட போராட்டத்தின் வரலாற்றிலிருந்து, எதேச்சதிகாரத்திற்கு எதிராக மக்கள்

தங்கள் சுதந்திரத்தை எவ்வாறு பாதுகாத்தனர் என்பதை அவர்கள் கற்றுக்கொண்டனர். பாராளுமன்றமே முழுமையான மற்றும் கொடுங்கோன்மையாக மாறியபோது, அதற்கு எதிராக சம்பந்தப்பட்டவர்கள் எழுதப்படாத அரசியலமைப்பை உருவாக்கினர், இது ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அவரது வாழ்க்கை, சுதந்திரம் மற்றும் சொத்து உரிமைகளை உறுதி செய்தது. காலனித்துவவாதிகள் லாக், சிட்னி, ஹாரிங்டன் மற்றும் மில்டன் ஆகியோரின் எழுத்துக்களில் இருந்து தங்கள் உத்வேகத்தைப் பெற்றனர், அவர்கள் எங்கு வாழ்ந்தாலும், அனைத்து ஆங்கிலேயர்களுக்கும் சில அடிப்படை உரிமைகள் உள்ளன, அவற்றை அரசாங்கம் மீறக்கூடாது என்ற கருத்தை வலியுறுத்தினார். பகுத்தறிவுவாதம், ஐசக் நியூட்டன் மற்றும் வால்டேர் ஆகியோரின் படைப்புகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது, பூமி ஒரு தற்காலிக துன்பத்தின் இடம் என்ற இறையியல் கருத்தை நிராகரித்தது. ஆனால் கலை, அறிவியல் மற்றும் சமூக வாழ்க்கையில் முன்னேற்றம் மகிழ்ச்சிக்கு அவசியம் என்று பராமரித்தது. இந்தக் கருத்துக்களில் இருந்து இயற்கையின் சட்டம், சமூக சமத்துவம், பிரதிநிதித்துவம் இல்லாமல் வரிவிதிப்பு மற்றும் தன்னிச்சையான அதிகாரத்திற்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்யும் உரிமைகள் ஆகியவற்றின் கோட்பாடுகள் வெளிப்பட்டன. வழக்கறிஞர்கள், ஆசிரியர்கள் மற்றும் வெளியீட்டாளர்கள் பொதுவான பழக்கத்திற்கு இந்த முக்கியமான பிரச்சினைகளில் கட்டுரைகளை எழுதி, அறிவுசார் விழிப்புணர்வின் வளர்ச்சியை ஊக்குவித்தனர்.

காலனிகளின் ஒற்றமை உணர்வு

சுதந்திரத்தை நோக்கிய பயணத்தில் ஐரோப்பியர்கள் காலனிகளுக்கு சாதகமாக நிரூபிக்கப்பட்டனர். வணிக மற்றும் காலனித்துவ மேலாதிக்கத்திற்காக இங்கிலாந்து மற்றும் பிரான்ஸ் இடையே அடிக்கடி மோதல்களால் இந்த காலம் குறிக்கப்பட்டது. அவர்கள் தங்கள் மோதலை அமெரிக்காவிற்கு விரிவுபடுத்தியது மட்டுமல்லாமல் மற்ற சக்திகளையும் தங்கள் வார்டுகளுக்குள் இழுத்தனர். காலனிவாசிகள் போது. இதன்மூலம், குடியேற்றவாசிகள் ராணுவத்தில் பயிற்சியும், இந்தியர்கள் மற்றும் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு எதிரான போரில் அனுபவமும் பெற்றனர். பிரித்தானியப் படைகளின் சண்டை முறைகளையும் அவர்கள் அறிந்து கொண்டனர். பிரெஞ்சு மற்றும் இந்தியப் போரில் [1759 1763] ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் உட்பட பல அமெரிக்கத் தளபதிகள் அனுபவத்தைப் பெற்றனர். இந்த உறுதியான போராட்டம் ஒரு பொதுவான எதிரிக்கு எதிராக நடத்தப்பட்டது மற்றும் ஒரு பொதுவான பதாகையின் கீழ் காலனித்துவவாதிகளிடையே ஒற்றமை உணர்வை ஊக்குவித்தது. அவரது வெற்றியின் பின்னரும், இங்கிலாந்தின் நிலை முன்னெச்சரிக்கையாகத் தொடர்ந்தது, ஏனெனில் கண்ட சக்திகள் ஒன்றுபட்டு விரோதமாக இருந்தன. அமெரிக்காவிலிருந்து பிரெஞ்சு படையெடுப்பு அச்சுறுத்தல் அகற்றப்பட்டது மற்றும் ஐரோப்பாவில் இங்கிலாந்தின் ஆக்கிரமிப்புக்கு முந்தைய காலனித்துவவாதிகள் தாய் நாட்டிற்கு எதிராக எதிர்ப்பை ஏற்பாடு செய்ய சுதந்திரமாக இருந்தனர்.

இங்கிலாந்தின் கொள்கை

இருப்பினும், புரட்சியின் அடிப்படைக் காரணங்களான வணிகவாதம், காலனிகள் மீதான தனது அணுகுமுறை மற்றும் அதற்கு இணங்க மூன்றாம் ஜார்ஜ் மன்னரால் அமல்படுத்தப்பட்ட வரிவிதிப்பு ஆகியவற்றில் இங்கிலாந்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. காலனித்துவ சக்திகளின் வழிகாட்டும் கொள்கையாக, வணிகவாதம் வலுவான மற்றும் வளமான தேசிய அரசுகளை உருவாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டது. மூலப்பொருட்களில் இந்த புறநிலை தன்னிறைவை அடைய ஊக்குவிக்கப்பட்டது, உள்நாட்டுத் தொழில்கள் வெளிநாட்டுப் போட்டியிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட்டன, கப்பல் கட்டுமானம் வெளிநாட்டுப் போட்டியை உருவாக்க ஊக்குவிக்கப்பட்டது, சக்திவாய்ந்த கடற்படையை உருவாக்குவதற்கு கப்பல் கட்டுமானம் ஊக்குவிக்கப்பட்டது மற்றும் இறக்குமதியை விட அதிக ஏற்றுமதியை நோக்கமாகக் கொண்டது. சாதகமான வர்த்தக சமநிலையின் வட்டி. இந்தக் கொள்கையின் இன்றியமையாத பகுதியாக, காலனிகள் தாய் நாட்டின் செழுமைக்கு பங்களிக்க வேண்டும். அவர்கள் தொழிற்சாலைகளுக்கு தேவையான மூலப்பொருட்களை வழங்குவதற்கும், முடிக்கப்பட்ட பொருட்களுக்கான சந்தையாகவும் பணியாற்ற வேண்டும். இந்தக் கொள்கையின்படி பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் மூன்று வழிசெலுத்தல் சட்டங்களை இயற்றியது.

விற்பனை கட்டுப்பாடுகள்

1651 ஆம் ஆண்டின் சட்டம் ஐரோப்பாவைத் தவிர மற்ற கண்டங்களில் இருந்து இங்கிலாந்துக்கு இறக்குமதி செய்யப்படும் அனைத்து சரக்குகளும் காலனிகளின் செலவில் ஆங்கிலக் கப்பலில் மட்டுமே கொண்டு செல்லப்பட வேண்டும். 1660 ஆம் ஆண்டின் சட்டம், சர்க்கரை, புகையிலை, பருத்தி மற்றும் கம்பளி உள்ளிட்ட சில குறிப்பிட்ட பொருட்களை தாய் நாட்டிற்கு மட்டுமே விற்க காலனிகளுக்கு அறிவுறுத்தியது. இந்தக் கட்டுப்பாடு, குடியேற்றவாசிகளுக்கு மற்ற நாடுகளில் இருந்து அவர்களின் உழைப்புக்கான அதிகபட்ச வருவாயைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்பை மறுத்தது. சட்டம் 1663 காலனிகளுக்குத் தேவையான பெரும்பாலான ஐரோப்பிய பொருட்களை இறக்குமதி செய்ய உத்தரவிட்டது. இங்கிலாந்து மற்றும் ஆங்கிலக் கப்பல்களில். இது இங்கிலாந்துக்கு காலனிகளுக்கு இறக்குமதி செய்வதில் ஏகபோக உரிமையைப் பெறுவதையும், அதன் துறைமுகங்கள் வழியாகச் செல்லும் பொருட்களுக்கு வரிகளை வசூலிக்கும் வாய்ப்பையும் உறுதி செய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டது. ஆங்கிலேயருக்கு போட்டியாக வந்த காலனித்துவ உற்பத்தியாளர்களுக்கு கூடுதலாக கட்டுப்பாடுகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. காலனித்துவ தயாரிப்புகளுக்கு எதிரான ஒரு பாதுகாப்பு கட்டணம், சரக்குகள் அதன் துறைமுகங்கள் வழியாக செல்லும்போது, கடமைகளை வசூலித்தது. ஆங்கிலேயர்களுக்கு போட்டியாக வந்த காலனித்துவ உற்பத்தியாளர்களுக்கு கூடுதலாக கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. வீட்டு விவசாயத்தின் நலனுக்காக சேகரிக்கப்பட்ட காலனித்துவ பொருட்களுக்கு எதிரான பாதுகாப்பு கட்டணம். இங்கிலாந்தில் அதிக கிராக்கி உள்ள பொருட்களை அதிக அளவில் உற்பத்தி செய்ய குடியேற்றவாசிகளுக்கு ஊக்கத்தொகை வழங்கப்பட்டது. இந்த நடவடிக்கைகள் மிகவும்

அருவருப்பானதாக தோன்றின, காலனிகள் இங்கிலாந்தின் நலனுக்காக அவை இருந்தன என்ற கோட்பாட்டை ஏற்க மறுத்தன.

புதிய ஏகாதிபத்திய கொள்கை

1763 வாக்கில் இங்கிலாந்து புதிய ஏகாதிபத்திய கொள்கை என்று அழைக்கப்பட்டது. ஏற்கனவே வகுக்கப்பட்டிருந்த கட்டுப்பாடுகளை கடுமையாக நடைமுறைப்படுத்தவும், அவற்றின் நோக்கத்தை விரிவுபடுத்தவும் இது நோக்கமாக இருந்தது. பல காரணிகள் அவர்களை இந்த நடவடிக்கைக்கு இட்டுச் சென்றன. ஏழாண்டுப் போரின் போது பிரிட்டிஷ் நிர்வாகம் காலனிகளின் அணுகுமுறையால் எரிச்சலடைந்தது. சில காலனிகள் போர்களை நடத்துவதில் அலட்சியக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டாலும், இன்னும் சிலர் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு தங்கள் உதவியை வழங்கினர். இங்கிலாந்து போருக்கு அதிக செலவு செய்ததால், இந்திய சக்திகளுக்கு எதிராக மேற்கு எல்லையை பொதுமக்கள் பாதுகாக்கவும், குடியேற்றவாசிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு இடையே பகை வெடிப்பதைத் தடுக்கவும் அதிக வருவாய் தேவைப்பட்டது. இந்தச் செலவுகளைச் செலுத்துவதற்குப் பங்களிக்குமாறு காலனிவாசிகளை அழைப்பது நியாயமானது என்று ஆங்கிலேயர்கள் கருதினர்.

சர்க்கரை சட்டம்

இந்த கருத்தாய்வுகளால் வழிநடத்தப்பட்டு, மூன்றாம் ஜார்ஜ் மன்னரின் ஆதரவுடன், பிரதம மந்திரி ஜார்ஜ் கிரென்வில்லே 1763 இல் ஒரு முன்னோக்கி திட்டத்தை அறிவித்தார். இது ஊடுருவல் சட்டங்களின் கடுமையான அமலாக்கத்தை உள்ளடக்கியது. காலனிகளில் 10,000 துருப்புகளைக் கொண்ட ஒரு நிலையான இராணுவத்தை நிலைநிறுத்துதல் மற்றும் அதிகரித்த வரிகளை வசூலித்தல். 1794 இன் சர்க்கரைச் சட்டம் கடத்தலைத் தடுப்பதற்காக சர்க்கரை மீதான வரிகளைக் குறைத்தது. ஆனால் இண்டிகோ, ஓயின், பட்டு மற்றும் காபி போன்ற பிற பொருட்களுக்கு வரி விதிக்கப்பட்டது. போதுமான வருவாய் இன்னும் உயர்த்தப்படலாம் என்பதால், முத்திரைச் சட்டம் என்று அழைக்கப்படும் இரண்டாவது நடவடிக்கை 1765 இல் அமல்படுத்தப்பட்டது. சட்ட மற்றும் வணிக ஆணைங்கள், செய்தித்தாள்கள், துண்டு பிரசுரங்கள் மற்றும் பிற அச்சிடப்பட்ட பொருட்களில் வருவாய் முத்திரைகள் ஒட்டப்பட வேண்டும் என்று அது வழங்கியது.

புதிய வரிகள் மற்றும் பிரதிநிதித்துவம்

புதிய வரிகள் பரவலான அதிருப்தியைத் தூண்டின, ஏனெனில் அவை முந்தைய வரிகளை விட பரந்த அளவிலான மக்களைப் பாதித்தன. எரிச்சலை அதிகரிக்க, அவை கடுமையாக அமல்படுத்தப்பட்டன. இது தொடர்பாக பிறப்பிக்கப்பட்ட பொது வாரண்டுகள், கடத்தப்பட்ட பொருட்களைத் தேடி தனியார் வீடுகளுக்குள் நுழைய சூங்க அதிகாரிகள் அனுமதித்தனர். இயற்கையாகவே குடியேற்றவாசிகள் புதிய வரிகள் என்று பயந்தனர் அவர்களின் பொருளாதார முன்னேற்றத்தை சரிபார்க்கும் மற்றும் நிர்வாகம் அவர்களின் உரிமைகளை மீறும். ஒருவேளை அவர்கள் அவர்களை எதிர்க்காமல் விட்டுவிட்டார்கள்,

அவர்கள் மேலும் இதுபோன்ற வரிகளைச் செலுத்த வேண்டியிருக்கும் என்று அஞ்சப்பட்டது வரும் ஆண்டுகள். வரிவிதிப்புக் கொள்கைக்கு தங்கள் எதிர்ப்பை ஆதரித்து, வரி என்பது ஏ ராஜாவுக்கு மக்கள் பிரதிநிதித்துவத்திலிருந்து இலவச பரிசு மற்றும் அரசியலமைப்பு பிரச்சினையை எழுப்பியது "இல்லை பிரதிநிதித்துவம் இல்லாமல் வரிவிதிப்பு." பாராளுமன்றம் வழங்கவில்லை என அவர்கள் அறிவித்தனர். குடியேற்றவாசிகளின் பிரதிநிதித்துவம், அவர்களுக்கு வரி விதிக்க தகுதி இல்லை.

முத்திரை சட்டம் மற்றும் மாற்றங்கள்

நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே பிரிட்டிஷ் கொள்கைக்கு காலனித்துவ எதிர்ப்பு வெவ்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்பட்டது. வர்ஜீனியாவின் சட்டமன்றத்தில் பேட்ரிக் ஹென்றி முத்திரை சட்டத்தை கண்டித்தார். மாசசூசெட்ஸில் சட்டத்தை எதிர்ப்பவர்கள் என அழைக்கப்பட்ட "சுதந்திரத்தின் மகன்கள்" லெப்டினன்ட் கவர்னரின் மாளிகையை பதவி நீக்கம் செய்தனர். 1765 இல் ஒன்பது காலனிகளின் பிரதிநிதிகள் நியூயார்க்கில் சந்தித்தனர். ஸ்டாம்ப் ஆக்ட் காங்கிரஸ் என்று அழைக்கப்படும் இந்த மாநாடு, சட்டங்களை நியாயமற்றது என்று தாக்கி, உரிமைகள் மற்றும் குறைகள் பற்றிய பிரகடனத்தை உருவாக்கியது. அதன் முறையீட்டை ஏற்று வணிகர்கள் ஆங்கிலப் பொருட்களை இறக்குமதி செய்வதைப் புறக்கணித்தனர். எனவே 1766 ஆம் ஆண்டில் முத்திரைச் சட்டம் மற்றும் சர்க்கரைச் சட்டத்தின் கீழ் வசூலிக்கப்படும் வரிகளைக் குறைக்க தீவிரமானது. இருப்பினும், ஒரு பிரகடனச் சட்டம், காலனிகளுக்கு சட்டங்களை இயற்றும் உரிமை பாராளுமன்றத்திற்கு உண்டு என்று வலியுறுத்தியது.

போரின் போக்கு

1767 இல் நிலைமை மீண்டும் கொதித்தது, ஜார்ஜ் III இன் மந்திரி சார்லஸ் டவுன்ஷென்ட், காலனிகளின் எதிர்ப்பை நேரடி வரிவிதிப்புக்கு எதிராக இயக்கியபோது, அவர் மறைமுக வரிகளை விதிக்க முடிவு செய்தார். டவுன்ஷென்ட் சட்டங்கள் என்று அழைக்கப்படும் தொடர்ச்சியான நடவடிக்கைகள், காகித கண்ணாடி, ஈயம் மற்றும் தேநீர் மீது கடமைகளை விதித்தன. இந்த சேகரிப்பு காலனிகளில் பணியாற்றும் ஆங்கிலேய அதிகாரிகளின் சம்பளத்தை குறைப்பதற்காக பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் காலனிவாசிகள் மறைமுக வரியையும் செலுத்த தயாராக இல்லை. பிரிட்டிஷ் பொருட்களின் புறக்கணிப்பு மீண்டும் நிறுவப்பட்டது மற்றும் பல இடங்களில் வரி வசூலிப்பவர்கள் கிழித்து இறகுகளால் வெட்டப்பட்டனர். மசாசூசெட்ஸ் சட்டமன்றம் மற்ற காலனிகளுக்கு ஒரு சுற்றறிக்கை அனுப்பியது. வன்முறை பரவத் தொடங்கியதும், சுங்க அதிகாரிகள் பாஸ்டனில் ஒரு படையை நிறுத்தினார்கள். பாஸ்டன் என்று அழைக்கப்பட்ட இடத்தில் படுகொலை (1770) பிரிட்டிஷ் துருப்புக்கள் ஐந்து பாஸ்டோனியர்களைக் கொன்றனர். அதன் விளைவாக பரபரப்பு மேலும் இரத்தக்களரிக்கு வழிவகுக்கும் என்று அச்சுறுத்தினார், பிரதம மந்திரி லார்ட் நோர்த், டவுன்ஷென்ட் கடமைகளை ரத்து செய்தார், ஆனால் காலனிகளுக்கு வரி விதிக்கும் பாராளுமன்றத்தின் உரிமையை நிலைநிறுத்துவதற்கான கொள்கையின்படி தேயிலை மீதான வரியைத் தக்க வைத்துக் கொண்டார்.

இந்த நேரத்தில், ஆங்கில கிழக்கிந்திய நிறுவனம், நிதி திவால்நிலையால் சங்கடப்பட்டு, வரி செலுத்தாமல் அமெரிக்காவில் குவிக்கப்பட்ட தேயிலையை விற்க அனுமதி கோரி அரசாங்கத்திடம் முறையிட்டது. கோரிக்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது மற்றும் தேயிலை ஏற்றப்பட்ட கப்பல்கள் காலனித்துவ துறைமுகங்களுக்கு வந்தன. இதன் விளைவாக தேயிலையின் விலை வீழ்ச்சியானது பாஸ்டன் வணிகர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆதாயமான கடத்தல் வணிகத்தை மோசமாக பாதித்தது. ரேடிகாக்கள் மீண்டும் செயலில் இறங்கினார்கள் மற்றும் எதிர்ப்பின் தீப்பிழம்புகள் எரிந்தன. ஜான் ஆடம் என்பவரால் பார்க்கப்பட்டு, இந்தியர்கள் போல் மாறுவேடமிட்டு, 1773 டிசம்பரில், பிரிட்டிஷ் கப்பல்களில் ஏறி, பாஸ்டன் துறைமுகத்தில் நங்கூரமிட்டு, 15,000 பவுண்டுகள் மதிப்புள்ள 342 தேயிலை பெட்டிகளை கடலில் வீசியெறிந்தனர். பாஸ்டன் தேநீர் விருந்து, 1774 இல் பாராளுமன்றம் தொடர்ச்சியான பழிவாங்கும் நடவடிக்கைகளை இயற்றியது, இது காலனித்துவவாதிகள் மத்தியில் சகிக்க முடியாத சட்டங்கள் என அறியப்பட்டது. பாஸ்டன் துறைமுகம் தேநீர் செலுத்தும் வரை மூடப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது ஏனெனில், பாஸ்டனில் அமைந்துள்ள மாசசூசெட்ஸின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டமன்றக் குழுவிற்கு பதிலாக நியமிக்கப்பட்ட கவுன்சில் அமைக்கப்பட்டது, வன்முறையில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட குடியேற்றவாசிகள் இங்கிலாந்துக்கு பாதைகளுக்காக அனுப்பப்பட்டனர், துருப்புக்கள் மற்றும் பிரதேசத்தில் தங்குவதற்கு தனியார் கட்டிடங்கள் கோரப்பட வேண்டும். ஒஹியோ நதியிலிருந்து கிரேட் லேக்ஸ் வரை, காலனிகளால் உரிமை கோரப்பட்டது, கியூபெக்குடன் இணைக்கப்பட்டது. இந்த கடுமையான நடவடிக்கைகள் மிகவும் அவமானகரமானதாக தோன்றின, காலனித்துவவாதிகள் ஆயுதங்களுக்கு மேல்முறையீடு செய்ய முடிவு செய்தனர்.

பிரதிநிதித்துவம் இல்லாமல் வரிவிதிப்பு இல்லை

அமெரிக்கப் புரட்சிக்கான காரணங்களை ஆய்வு செய்யும் போது, இரண்டு குறிப்பிடத்தக்க கோட்பாடுகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. மூன்றாம் ஜார்ஜ் மன்னரும் அவரது அமைச்சர்களும் தங்கள் வரிவிதிப்புக் கொள்கையின் மூலம் காலனித்துவவாதிகளை ஒடுக்கினார்கள் என்பது ஒரு கோட்பாடு. மற்ற கோட்பாடு என்னவென்றால், காலனித்துவவாதிகள் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் தங்கள் பிரதிநிதித்துவம் இல்லாமல் வரிவிதிப்புக் கொள்கையை எதிர்த்தனர். உண்மையில், இந்த வாதங்களில் எந்த பொருளும் இல்லை. மூன்றாம் ஜார்ஜ் அரியணை ஏறுவதற்கு முன்பே, வரிகள் கடமைகளாக விதிக்கப்பட்டன. அரசர் செய்ய முயன்றது சட்டங்களை கடுமையாக அமல்படுத்துவதும், முத்திரைச் சட்டத்தின் மூலம் நேரடி வரி விதிப்பதும் ஆகும். ஆனால் எதிர்ப்பு வலுத்ததால் இந்த முயற்சி கைவிடப்பட்டது. பிரதிநிதித்துவக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரை, காலனித்துவவாதிகள் தங்கள் வர்க்கப் பிரதிநிதித்துவத்தின் மூலம் இந்த உரிமையைப் பயன்படுத்தினர் என்று ஆங்கிலேயர்கள் வாதிட்டனர். இவ்வாறு இங்கிலாந்தில் உள்ள பிரபுத்துவம் அந்த குறிப்பிட்ட வகுப்பினரை பாராளுமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது, அவர்கள் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்தாலும் சரி அல்லது அவரது காலனிகளில் மற்ற வகுப்பினரைப் போலவே வாழ்ந்தாலும் சரி. மற்றபடி, காலனிகள் பிரதிநிதித்துவம் பற்றி தீவிர அக்கறை காட்டவில்லை, ஏனென்றால் அவர்கள் ஒரு

சிறுபான்மையினராக இருப்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தனர், அவர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி பாராளுமன்றத்தின் முடிவுகளை மாற்றுவதில் வெற்றி பெற்றிருக்க மாட்டார்கள். ஆயினும் கூட, "பிரதிநிதித்துவம் இல்லாமல் வரிவிதிப்பு இல்லை" என்ற அவர்களின் முழுக்கம் சுதந்திரத்திற்கான இயக்கத்தின் சூழலில் அவர்களின் நோக்கத்தை நிறைவேற்றியது. உண்மையில் காலனிகள் தங்கள் வலிமையில் நம்பிக்கையைப் பெற்றன மற்றும் வெளிப்புற குறுக்கீடு இல்லாமல் தங்கள் விதியை வடிவமைக்க முடிவு செய்தன. அவர்களுக்குத் தேவைப்படுவது, சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டுவதற்கான குறைகளின் நோக்கத்தை நிறைவேற்ற, உண்மையான அல்லது கற்பனையான சில சாக்குகள்.

பிலடெல்பியா சந்திப்பு

பாஸ்டன் மீதான அரச கொள்கை காலனிகள் முழுவதும் வெறுப்பை பரப்பியது. மேலாதிக்கத்தை மீண்டும் பெற்ற தீவிரவாதிகள், தங்கள் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான ஒரு ஐக்கியப் போராட்டத்திற்கு வலிமையுடன் திரண்டனர். பாஸ்டனின் நிவாரணத்திற்காக பணம் மற்றும் பொருட்கள் மற்றும் கடிதக் குழுக்கள் தங்கள் நடவடிக்கைகளுக்கு புத்துயிர் அளித்தன. செப்டம்பர் 1774 இல், ஜார்ஜியாவைத் தவிர அனைத்து காலனிகளின் பிரதிநிதிகளும் பிலடெல்பியாவில் சந்தித்தனர். இதுவே முதல் கான்டினென்டல் காங்கிரஸ். இது உரிமைகள் மற்றும் குறைகள் பற்றிய பிரகடனத்தை உருவாக்கியது. மன்னருக்கு அளித்த மனுவில், காங்கிரஸ் அவருக்குக் கீழ்ப்படிவதாக அறிவித்தது, ஆனால் காலனிகளுக்கு வரி விதிக்கும் நாடாளுமன்றத்தின் உரிமையை நிராகரித்தது. இது இங்கிலாந்திற்கு ஏற்றுமதியிலிருந்து இறக்குமதிகளை புறக்கணிக்க காலனிவாசிகளுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தது மற்றும் அதை செயல்படுத்த ஒரு கண்ட சங்கத்தை அமைத்தது. குறைகளை சரி செய்யாவிட்டால் மீண்டும் சந்திக்க காங்கிரஸ் முடிவு செய்தது.

இதற்கிடையில், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் லெப்டினன்ட் ஜெனரல் கேஜை கனெக்டிகட்டின் இராணுவ ஆளுநராக நியமித்தது. கிளர்ச்சியாளர்களிடமிருந்து ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றுவதற்கான அவரது முயற்சிகள் சமரசம் குறித்த அவரது தீர்மானத்தின் மூலம் லெக்சிங்டன், கான்கார்ட் மற்றும் பங்கர் ஹில் ஆகியவற்றில் மோதல்களுக்கு வழிவகுத்தது. அவர் தனது சொந்த அரசாங்கத்தையும் பாதுகாப்பையும் வழங்கும் எந்தவொரு காலனிக்கும் வரிவிதிப்பிலிருந்து விடுதலையை உறுதியளித்தார்; இன்னும் அது விரும்பிய விளைவை ஏற்படுத்தவில்லை. மோதலின் நிழலில் இரண்டாவது கான்டினென்டல் காங்கிரஸ் மே 1775 இல் பிலடெல்பியாவில் கூடியது. அனைத்து காலனிகளின் பிரதிநிதிகளும் கலந்துகொண்டு, மோதலின் காரணங்கள் குறித்த பிரகடனத்தை வெளியிட்டது மற்றும் காலனித்துவப் படைகளின் தளபதியாக ஜார்ஜ் வாஷிங்டனை நியமித்தது. ஒரு பெரிய மோதலைத் தவிர்க்கும் முயற்சியில், காங்கிரஸானது "ஆலிவ் கிளை மனு" என்ற இறுதி முறையீட்டை ராஜாவிடம் சமர்ப்பித்தது, ஆனால் எந்த பதிலும் கிடைக்கவில்லை.

இந்த நேரத்தில் குடியேற்றவாசிகள் சுதந்திரப் பிரச்சினையில் இன்னும் இறுதியாக முடிவு செய்யப்படவில்லை. ஆனால் அடுத்தடுத்த நிகழ்வுகள் பிரிவினை தவிர்க்க முடியாதது

என்ற முடிவுக்கு அவர்களை இட்டுச் சென்றது. தாமஸ் பெயின் என்ற ஆங்கிலேயர், அவரது தீவிர தத்துவம் அவரை தனது தாய்நாட்டிற்கு ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாக ஆக்கியது. சுதந்திரத்திற்கான வழக்கை அவரது நன்கு அறியப்பட்ட துண்டுப்பிரசுரமான "காமன் சென்ஸ்" இல் முன்வைத்தார். அவர் முடியாட்சி நிறுவனத்தைத் தாக்கினார், ஒரு கண்டத்தை ஆளும் ஒரு சிறிய தீவின் யோசனையை கேலி செய்தார் மற்றும் முழுமையான சுதந்திரத்தின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நன்மைகளை சுட்டிக்காட்டினார். இந்த வாதங்கள் காலனித்துவ சிந்தனையில் ஒரு நிலையான செல்வாக்கை செலுத்தியது. இரண்டாம் நிலை, ஆகஸ்ட் 1775 இல் மூன்றாம் ஜார்ஜ் மன்னர் காலனித்துவவாதிகளை கிளர்ச்சியாளர்களாக அறிவித்து ஒரு பிரகடனத்தை வெளியிட்டார். இந்த கடுமையான நடவடிக்கைகள் கிளர்ச்சி காலனித்துவவாதிகளின் அணுகுமுறையை கடினமாக்கியது. மூன்றாவதாக, போரை திறமையாக நடத்துவதற்கு, சொந்த நாட்டுடனான இறுதி முறிவு இன்றியமையாததாகத் தோன்றியது. காலனித்துவவாதிகள் தீவிரவாதிகள் மற்றும் விசுவாசிகள் என பிரிக்கப்பட்டனர், அதே சமயம் மிதவாதிகள் முடிவு செய்யவில்லை. சில ஐரோப்பிய சக்திகள் காலனித்துவவாதிகள் முழு பிரிவினையை முடிவு செய்தால் மட்டுமே அவர்களுக்கு உதவ தயாராக இருப்பதாகத் தோன்றியது.

சுதந்திரத் தீர்மானம்

சுதந்திரம் பற்றிய ஒரு திட்டவாட்டமான முடிவின் மூலம், தீவிரவாதிகள் முடிவு செய்யாத காலனித்துவவாதிகளை காலனிகளுக்கு தங்கள் விசுவாசத்தை மாற்றவும், அவர்கள் இங்கிலாந்துக்கு விசுவாசமாக இருந்தால், அவர்களின் சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்யவும் தங்கள் மனதை உறுதி செய்ய கட்டாயப்படுத்த முடிவு செய்தனர். ஜூன் 7, 1776 அன்று, வர்ஜீனியாவைச் சேர்ந்த ரிச்சர்ட் ஹென்றி லீ காங்கிரஸில் ஒரு தீர்மானத்தை முன்வைத்தார், "இந்த ஐக்கிய நாடுகள்" "சுதந்திரமான மற்றும் சுதந்திரமான மாநிலங்களாக" இருக்க வேண்டும், அதற்கு நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு தாமஸ் ஜெபர்சன் தலைமையில் ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. சுதந்திரப் பிரகடனத்தை வரைவு. ஜூலை 4, 1776 அன்று காங்கிரஸ் சுதந்திரம் குறித்த தீர்மானத்திற்கு ஒப்புதல் அளித்தது. இந்த பிரகடனம் மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டிருந்தது: முதல் பகுதி அனைத்து ஆண்களின் சமத்துவம் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகளை அழிக்கும் அரசாங்க வடிவத்தை மாற்ற அல்லது அகற்றுவதற்கான உரிமையை வலியுறுத்தியது; இரண்டாம் பகுதி ஆங்கிலேய மன்னருக்கு எதிரான தன்னிச்சையான மற்றும் அடக்குமுறை செயலை பட்டியலிட்டது மற்றும் மூன்றாவது பகுதி காலனிகளின் சுதந்திரத்தை அறிவித்தது. ஆங்கிலேயர்களின் அதிகாரத்தை பொருட்படுத்தாமல், சிவப்பு மக்களின் நிலத்தில் வெள்ளைக் குடியேற்றக்காரர்கள் ஒரு தேசத்தை நிறுவினர் என்பதை இது உலகிற்கு அறிவித்தது.

காங்கிரஸ் காலனிகளின் சுதந்திரத்தை அறிவித்தபோது, அது உறுதியான வெற்றியைப் பெற முடியுமா என்பது நிச்சயமற்றதாகத் தோன்றியது. பிரிட்டிஷ் பேரரசு, மிகப்பெரிய கடற்படை சக்தியாக, பரந்த வளங்களை உடைமையாகக் கட்டளையிட்டது மட்டுமல்லாமல், கடல்களையும் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தது. இது அனுபவம் வாய்ந்த துருப்புக்களின்

சிறந்த இராணுவத்தைக் கொண்டிருந்தது, இது ஜெர்மனியில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட கூலிப்படையினரால் வலுப்படுத்தப்பட்டது. அமெரிக்காவில் ஆங்கிலேயர்களுக்கு டோரிகள் என்று அழைக்கப்படும் வெள்ளை விசுவாசிகள் மற்றும் இந்திய பழங்குடியினர் ஆதரவு அளித்தனர், அவர்கள் காலனித்துவவாதிகளால் தங்கள் பிரதேசங்களை இழக்க நேரிடும் என்று அச்சுறுத்தப்பட்டனர். குடியேற்றவாசிகளில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் தாய் நாட்டிற்கு விசுவாசமாக இருந்தனர். வணிக வகுப்பைச் சேர்ந்த டோரிகள், ஆங்கிலிக்கன் மதகுருமார்கள் மற்றும் நிலப்பிரபுத்துவம், தங்கள் ஆதரவை நீட்டி, பிரிட்டிஷ் இராணுவத்தில் பணியாற்றினர். இருப்பினும், இராணுவ நடவடிக்கைகளுடன் தொடர்புடைய சிரமங்கள், இந்த நன்மைகளை நடுநிலையாக்கியது.

பிரதேசங்கள் காலனித்துவவாதிகளின் வசம் இருந்தன, இங்கிலாந்து நடைமுறையில் அவற்றைக் கைப்பற்ற வேண்டியிருந்தது. குடியேறியவர்கள் தாங்கள் பறக்க வேண்டிய நாட்டைப் பற்றி நன்கு அறிந்தபோது, பிரிட்டிஷ் படைகள் அதன் புவியியலுக்கு அந்நியர்களாக இருந்தன. கிளர்ச்சியாளர்கள் ஒரு பரந்த பகுதியில் மிகவும் மெல்லியதாக சிதறிவிட்டனர், அனைத்து மூலோபாய நிலைகளையும் வைத்திருக்க ஒரு பெரிய இராணுவம் தேவைப்பட்டது. துருப்புக்கள் 3,000 மைல்களுக்கு அப்பால் கடல் வழியாக அனுப்பப்பட வேண்டும். அகற்றும் தளத்திலிருந்து அவற்றை வழங்குவதில் சிக்கல் வலிமையானதாகத் தோன்றியது.

இதற்கிடையில் இங்கிலாந்தில் மக்கள் கருத்து பிளவுபட்டது. எட்மண்ட் பர்க் தலைமையில் பாராளுமன்றத்தில் செல்வாக்கு மிக்க சிறுபான்மையினர் போரை எதிர்த்தனர். ஜார்ஜ் III இன் செல்வாக்கற்ற தன்மையுடன் அவர்களின் நடவடிக்கைகள் போரை நடத்துவதில் சிரமங்களை அளித்தன. இவற்றுடன், ஐரோப்பாவில் உள்ள போட்டி சக்திகள் நிலைமையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் என்ற அச்சம் கிரேட் பிரிட்டனை காலனித்துவவாதிகளுக்கு எதிராக தனது இராணுவ வலிமையைக் குவிப்பதைத் தடுத்தது.

குடியேற்றவாசிகளுக்கும் சில நன்மைகள் மற்றும் தீமைகள் இருந்தன. அவர்கள் நாட்டின் உடல் உடைமை வைத்திருந்தனர், நிலத்தின் புவியியல் அம்சங்களை நன்கு அறிந்திருந்தனர் மற்றும் தங்கள் சொந்த பிரதேசத்தில் சண்டையிட்டனர். ஐரோப்பிய சக்திகள் ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்ததால் தங்கள் அனுதாபத்தை நீட்டின. போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக பிரான்ஸ் படைகளை அனுப்பியது மற்றும் பொருட்களை வழங்கியது. கிளர்ச்சியாளர்கள் அவர்களின் ஜெனரல் ஜார்ஜ் வாஷிங்டனால் சிறப்பாக வழிநடத்தப்பட்டனர். ஆனாலும் அவர்கள் கடுமையான தடைகளை எதிர்கொண்டனர். போராளிகளைத் தவிர ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட இராணுவப் படைகள் எதுவும் இல்லை மற்றும் ஒரு பெரிய இராணுவத்தை சித்தப்படுத்துவதற்கு பெரிய தொழில்துறை முயற்சிகள் எதுவும் இல்லை. குடியேற்றவாசிகள் மிகவும் எளிதாகவும் சுதந்திரத்தை நேசிப்பவர்களாகவும் இருந்தனர், அவர்கள் இராணுவ ஒழுக்கத்திற்கு ஏற்றவர்களாக இல்லை. இது கிளர்ச்சித் தலைவர்களுக்கு சிறந்த ஒழுக்கமான எதிரியை எதிர்த்துப் போராடுவதற்குத் தேவையான பலத்தில் படைகளை உயர்த்துவது கடினமாக இருந்தது. காலனிகள் ஒருவருக்கொருவர் மிகவும் பொறாமை கொண்டன, இராணுவ முயற்சியை ஒருங்கிணைக்க மற்றும் தேவையான வளங்களை திரட்டுவது சாத்தியமற்றது. உள்

ஒற்றுமையின் தேவை குறிக்கப்பட்டது. புரட்சி வெடித்தபோது, பிரிவினை கோரும் காலனித்துவவாதிகள் சிறுபான்மையினராக இருந்தனர். உள் ஒற்றுமை குறிக்கப்பட்டது. புரட்சி வெடித்தபோது, பிரிவினை கோரும் காலனித்துவவாதிகள் சிறுபான்மையினராக இருந்தனர். நியூ இங்கிலாந்து காலனிகளும் வர்ஜீனியாவும் தீவிரவாதிகளை ஆதரித்தாலும், மற்ற காலனிகளில் பல இங்கிலாந்துக்கு விசுவாசமாக இருந்தன. பிரிட்டிஷ் படைகள் மீது பல வெற்றிகளைப் பெற்ற பின்னரே, கிளர்ச்சியாளர்கள் அதிகமான மக்களை சுதந்திரத்திற்கான காரணங்களாக மாற்ற முடியும். இவ்வாறு ஒரு தேசிய அரசாங்கமாக செயல்பட்ட காங்கிரஸால் இணைக்கப்பட்ட பதின்மூன்று இணக்கமற்ற காலனிகள் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. வரிவிதிப்பு மூலம் நிதி திரட்டும் அதிகாரம் இல்லாத ஆயுதம் ஏந்திய காங்கிரஸ், போருக்கு நிதியளிக்க வேண்டியிருந்தது. நிதிச் சிக்கல்களால் சங்கடப்பட்டு, அவர்களின் விநியோக முறை குறைபாடுடையது மற்றும் அவர்களின் பொதுக் கடன் அதிகரித்து விகிதாச்சாரத்தை எடுத்துக் கொண்டது.

நீண்ட தீவின் போர்

1775 இல் ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் பாஸ்டனில் காலனித்துவப் படைகளின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றார். அவர் பங்கர் ஹில்லில் தலைகீழாக பாதிக்கப்பட்டார் மற்றும் அவரது முன்னோக்கி நிலைகளில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். ஜெனரல் கேஜ், பிரிட்டிஷ் படைகளுக்கு கட்டளையிட்டார், ஆனால் போதுமான பலம் இல்லாததால், அவரது வெற்றியைப் பின்தொடர முடியவில்லை. அவர் பாஸ்டனில் இருந்தபோது, வாஷிங்டன் தனது இராணுவத்தை மீண்டும் ஒழுங்கமைத்தார். குடியேற்றவாசிகள் கியூபெக்கிற்கு ஒரு பயணத்தை அனுப்பினர், ஆனால் கனேடியர்கள் ஒத்துழைப்பை மறுத்ததால், அது தோல்வியில் முடிந்தது. 1776 ஆம் ஆண்டில் சர் வில்லியம் ஹோம் தலைமையிலான பிரிட்டிஷ் பிரிவினர் லாங் ஐலேண்ட் போரில் வாஷிங்டனை தோற்கடித்தபோது பெரிய அளவில் போர் தொடங்கியது. காலனித்துவப் படைகள் பென்சிவேனியாவிற்கு பின்வாங்கியதால், அவர் பிலடெல்பியாவிற்கு முன்னேறினார். செசபீக் விரிகுடாவின் தலையை அடைந்த அவர் மீண்டும் பிராண்டிவைன் மற்றும் ஜெர்மன்டவுனில் வாஷிங்டனை தோற்கடித்தார். வெற்றி பெற்ற துருப்புக்கள் பிலடெல்பியாவை ஆக்கிரமித்து சமூகத்தின் இன்பங்களை அனுபவிக்க குடியேறினர். இதற்கிடையில், ஜெனரல் பர்கோயின் தலைமையில் மற்றொரு பிரிட்டிஷ் இராணுவம் மாண்ட்ரீலில் இருந்து ஹட்சன் பள்ளத்தாக்குக்கு முன்னேறியது. இரண்டு தலைகீழ்களுக்குப் பிறகு, அவர் அக்டோபர் 1777 இல் சரடோகாவில் ஜெனரல் கேட்ஸின் கீழ் காலனித்துவப் படைகளிடம் சரணடைந்தார். சரடோகா வெற்றி போரில் ஒரு திருப்புமுனையைக் குறித்தது. இது நியூ இங்கிலாந்தை நடுத்தர காலனிகளில் இருந்து தனிமைப்படுத்தும் பிரிட்டிஷ் முயற்சியை முறியடித்தது மற்றும் ஒரு மணி நேர விரக்தியில் காலனித்துவவாதிகளுக்கு ஒரு நம்பிக்கையை அளித்தது.

மற்ற நாடுகளால் யு.எஸ்.ஏ.வை அங்கீகரித்தல்

பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இப்போது மோதலில் தீவிரமாக நுழைய முடிவு செய்தனர். பிரான்ஸ் மற்றும் ஸ்பெயினின் தனியார் மற்றும் அரசு நிறுவனங்களால் மேம்படுத்தப்பட்ட வெடிமருந்துகள் காலனிகளை அடைந்தன. காலனிகள் போரில் வெற்றிபெற நியாயமான வாய்ப்பு இருப்பதை சரடோகா நிரூபித்தார். இது 1778 இல் இரண்டு ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட பிரான்சை வற்புறுத்தியது, ஒன்று அரசியல் மற்றும் மற்றொன்று. அவர் அமெரிக்காவின் சுதந்திரத்தை அங்கீகரித்தார் மற்றும் ஆங்கிலேயர்களை வெளியேற்றுவதற்கு இராணுவ ஆதரவை வழங்க முடிவு செய்தார். மற்ற நாடுகளின் அனுமதியின்றி பிரிட்டனுடன் சமாதானம் செய்து கொள்ள வேண்டாம் என்று இரு சக்திகளும் ஒப்புக்கொண்டன. அனைத்து விரோத சக்திகளுக்கும் எதிராக அமெரிக்காவில் தங்கள் உடைமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு இரு நாடுகளும் ஒருவருக்கொருவர் உத்தரவாதம் அளித்தன. இந்தக் கூட்டணி மற்ற சக்திகளையும் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகக் கொண்டு வந்தது. பிரெஞ்சுக்காரர்களால் வற்புறுத்தப்பட்டு, ஸ்பாயாவும் ரஷ்யாவும் கிரேட் பிரிட்டனுக்கு எதிராக விரோதப் போக்கை ஏற்றுக்கொண்டன. ஸ்பெயினின் சார்லஸ் III பிரான்சுடன் இணைந்து போராட முடிவு செய்தார், அதே நேரத்தில் கேத்தரின் II அல்லது ரஷ்யா 1780 ஆம் ஆண்டு பிரிட்டனின் கடற்படை மேலாதிக்கத்திற்கு எதிராக இயக்கப்பட்ட ஒரு கூட்டணியில் பால்டிக் நாடுகளை ஆயுத நடுநிலைமைக்கு ஏற்பாடு செய்வதில் தலைமை தாங்கினார். ஏப்ரல் 1782 இல் டச்சு அமெரிக்க சுதந்திரத்திற்கு முறையான அங்கீகாரத்தை நீட்டித்தது. ஹாலந்தால் அனுமதிக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய கடன், அமெரிக்காவின் நிதி முறிவைத் தடுத்தது. இந்த முன்னேற்றங்கள் புரட்சிக்கு சாதகமான சூழ்நிலையை உருவாக்கியது.

பிரெஞ்சுப் படைகள் காலனித்துவவாதிகளின் உதவிக்கு வந்தபோது, ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியர்களை தங்கள் பக்கம் இழுத்தனர். 1778 இல் ஜார்ஜ் கிளார்க் தலைமையிலான காலனித்துவ இராணுவம் இல்லினாய்ஸுக்குச் சென்று பிரிட்டிஷ் பதவிகளை ஆக்கிரமித்தது. 1780 ஆம் ஆண்டு கார்ன்வாலிஸ் பிரபுவின் தலைமையில் பிரிட்டிஷ் இராணுவம் வட கரோலினா மீது படையெடுத்தது. கேம்டன் மற்றும் கில்:போர்டில் காலனித்துவவாதிகளை தோற்கடித்த பிறகு, அவர் வர்ஜீனியாவிற்கு அணிவகுத்து, பிரிட்டிஷ் கடற்படையின் வருகைக்காக யார்க்டவுனில் காத்திருந்தார். ஆனால் எதிர்பாராத விதமாக பிரெஞ்சு கடற்படை பிரிட்டிஷ் கடற்படையை விரட்டி கரையை முற்றுகையிட்டது, அதே நேரத்தில் காலனிகள் மற்றும் பிரான்சின் கூட்டுப் படைகள் நிலத்திலிருந்து அவரது படைகளைத் தாக்கின. இதன் விளைவாக கார்ன்வாலிஸ் 1781 இல் வாஷிங்டனிடம் சரணடைந்தார். இந்த மாபெரும் வெற்றி கிளர்ச்சியாளர்களை அவர்களின் நாட்டின் எஜமானர்களாக விட்டுச் சென்றது.

பாரிஸ் ஒப்பந்தம், 1783

நியூயார்க் நகரத்தில் ஏற்பட்ட பேரழிவு பிரதமர் லார்ட் நோர்த் ராஜினாமா செய்ய வழிவகுத்தது. புதிய பிரதம மந்திரி ராக்கிங்ஹாமின் அமைச்சரவையில் காலனித்துவ விவகாரங்களுக்குப் பொறுப்பான லார்ட் ஷெல்பரன், அமெரிக்க ஆணையர்களான ஜான்

ஆடம்ஸ், ஜான் ஜே மற்றும் பெஞ்சமின் பிராங்க்ளின் ஆகியோருடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த ரிச்சர்ட் ஆஸ்வால்டை பாரிஸுக்கு அனுப்பினார். ஆனால் போர்க்கால கூட்டணிகள் சிக்கல்களை உருவாக்கியது. பின்னர் பிரிட்டனுடன் சமாதானம் செய்து கொள்ளும் வரை போரைத் தொடர பிரான்சுடனான ஒப்பந்தத்தால் அமெரிக்கா கட்டுப்பட்டது. அதே நேரத்தில் ஸ்பெயின் பெறும் வரை போரில் இருக்க பிரான்ஸ் ஒப்புக் கொண்டது. பிரிட்டனைச் சேர்ந்த ஜிப்ரால்டர். இவ்வாறு அனைத்து நடைமுறை நோக்கங்களுக்காகவும் அமெரிக்காவின் சுதந்திரப் பிரச்சினை ஜிப்ரால்டரின் பாறையுடன் இணைக்கப்பட்டது. பிரதேசத்தை ஆக்கிரமிப்பதைத் தொடர பிரான்ஸ் ஸ்பெயினியர்களுக்கு ஒரு ரகசிய ஆலோசனையை வழங்கியது. ஜிப்ரால்டரை மீண்டும் கைப்பற்றத் தவறியதற்கு இழப்பீடாக அப்பலாசெயின்களுக்கும் மிசிப்பிக்கும் இடையில் அமைந்துள்ளது. ரகசியம் தன்னை வெளிப்படுத்தியபோது, அமெரிக்க கமிஷனர்கள் இங்கிலாந்துடன் ஒரு தனி சமாதானத்தை தீர்த்துக் கொள்ள வாய்ப்பைப் பயன்படுத்த முடிவு செய்தனர், ஆனால் பிரான்சுடனான அவர்களின் ஒப்பந்தத்தை மீறினர்.

அதன்படி ஒப்பந்தம் 1782 இல் தீர்க்கப்பட்டது. அதே நேரத்தில் இறுதி ஒப்பந்தம், பாரிஸ் ஒப்பந்தம், 1783 இல் முடிவடைந்தது. கிரேட் பிரிட்டன் அமெரிக்காவின் சுதந்திரத்தை அங்கீகரித்தது மற்றும் தாராளவாத எல்லைகளை வழங்கியது. ஏனெனில் அவர்கள் சிவப்பு மனிதனின் நிலத்தை விட்டுக்கொடுக்க எதையும் இழக்கவில்லை. புதிய குடியரசு அட்லாண்டிக் பெருங்கடலில் இருந்து மிசிசிப்பி ஆறு வரை மற்றும் கிரேட் லேக்ஸ் முதல் ஸ்பானிய புளோரிடா வரை நீட்டிக்கப்பட்டது. இந்திய நாடுகள் ஆங்கிலேயர்களின் பக்கம் நின்று தங்கள் சொந்த மண்ணில் தங்கள் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கப் போராடின. ஆனால் நிறமும் இனமும் கருத்தில் கொள்ளப்பட்டபோது, கிரேட் பிரிட்டன் தங்கள் இந்தியர்களின் நட்பு நாடுகளுக்கு துரோகம் செய்து, தங்கள் நிலங்களை அமெரிக்காவிற்கு ஒதுக்கி, அமெரிக்கர்களின் தயவில் விட்டுவிட்டார்கள். ஒப்பந்தத்தின் மூன்றாவது கட்டுரையின் மூலம், அமெரிக்கர்களுக்கு கனேடிய கடல்களில் மீன்பிடிக்க சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது. கிளர்ச்சியாளர்களால் விசுவாசிகள் துன்புறுத்தப்படக்கூடாது என்றும் ஒப்பந்தம் வழங்கியது.

புரட்சியின் முக்கியத்துவம்

அமெரிக்க சுதந்திரப் போர் அமெரிக்கக் குடியரசை நிறுவ வழிவகுத்தது. எவ்வாறாயினும், எந்தவொரு தீர்க்கமான இராணுவ வெற்றியின் மூலமும் இது அடையப்பட்டது என்று முடிவு செய்வது தவறானது. பெரிய மற்றும் நன்கு ஆயுதம் ஏந்திய பிரிட்டிஷ் படைகள் மற்றும் அவர்களின் இந்திய கூட்டாளிகள் போர் முடிவுக்கு வந்தபோது பரந்த பிரதேசங்களை வைத்திருந்தனர். எதிரிகளின் இராணுவ வலிமையை நசுக்க காலனித்துவப் படைகள் தங்கள் பலம் போதுமானதாக இல்லை. ஆனால் ஐரோப்பிய சக்திகளின் விரோதப் போக்கு, காலனிகளை பிரெஞ்சு செல்வாக்கிலிருந்து விலக்கி வைக்கும் விருப்பமும், இங்கிலாந்தில் உள்ள உள் எதிர்ப்பும், காலனிகளை விட்டு வெளியேறும் முடிவுக்கு ஆங்கிலேயர்களை இட்டுச் சென்றது.

சுதந்திர ஸ்தாபனம் பெரும் விளைவுகளின் அரசியல், சமூக மற்றும் பொருளாதார மாற்றங்களுக்கு வழிவகுத்தது. ஆரம்ப காலனித்துவம் முதல் சுதந்திரத்தை வலியுறுத்துவது வரையிலான இரண்டு நூற்றாண்டுகளில், குடியேறியவர்கள் பிரிட்டனின் மாதிரியான அரசியல் நிறுவனங்கள் மற்றும் சட்டக் குறியீடுகளை உருவாக்கினர். கடந்த கால காலனித்துவத்துடன் தொடர்புடைய கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விடுபட்டு, சுதந்திர அமெரிக்கர்கள் இப்போது தங்கள் நலனை மேம்படுத்துவதற்கு வரம்பற்ற வாய்ப்புகளைக் கண்டனர். சுதந்திரம் அதன் தொடர்ச்சியாக மற்ற மாற்றங்களையும் கொண்டு வந்தது ஒரு ஆளும் வர்க்கம் மற்றொன்றால் மாற்றப்பட்டது. ஆதிக்கம் செலுத்தும் குழுவாக இருந்த டோரிகள் நீண்ட காலமாக தங்கள் இடத்தை இழந்தனர். அவர்களில் பலர் கனடாவுக்கு தப்பிச் சென்றதால், அவர்களது சொத்துக்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு விற்கப்பட்டன. அரசனுக்கும் நிலப்பிரபுக்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட வாடகைகள் ஒழிக்கப்பட்டன. இங்கிலாந்தில் உள்ள பெற்றோர் அமைப்புகளின் கிளைகளாக தேவாலயங்கள் நிறுத்தப்பட்டன. மத சுதந்திரம் மற்றும் தேவாலயங்களுக்கு ஆதரவாக விதிக்கப்பட்ட வரிகளை ஒழிக்கும் சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

அமெரிக்கர்களின் வெற்றி இந்திய பழங்குடியினருக்கு ஒரு சோகத்தை நிரூபித்தது. இது கண்டத்தின் உடைமைக்கான வெள்ளை மற்றும் சிவப்பு இனங்களுக்கு இடையே ஒரு உறுதியான போராட்டத்தின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது. பழமையான வாழ்க்கையை நடத்தும் இந்தியர்கள் ஒன்றுபடவில்லை அல்லது போதுமான ஆயுதம் ஏந்தவில்லை. ஆயினும் அவர்கள் தங்கள் பார்வையில் ஜனநாயகம் மற்றும் சுதந்திரத்தை விரும்புவர்களாக இருந்ததால், அவர்கள் அடிமையாக இருக்க மறுத்துவிட்டனர். வெள்ளைக் குடியேற்றக்காரர்கள் ஆவலுடன் விரும்பிய நிலத்தை அவர்கள் வைத்திருந்தனர். அப்பலாச்சியன் எல்லையைக் கைப்பற்றத் தீர்மானித்த அவர்கள், முதலில் ஆக்கிரமிப்புக் குடியேற்றக்காரர்களுக்கு எதிராகத் தாங்களாகவே போராடினர், பின்னர் பிரெஞ்சு மற்றும் ஆங்கிலேயர்களுடன் கூட்டணி வைத்துப் போராடினர். அவர்களின் துரதிர்ஷ்டத்திற்கு அவர்களின் ஐரோப்பிய கூட்டாளிகள் தங்கள் கசப்பான எதிரியுடன் சமாதானத்தை ஏற்படுத்தியது மட்டுமல்லாமல், அவர்களுக்கு துரோகம் செய்தனர். போர் முடிந்த உடனடியே, பேராசை கொண்ட வெள்ளையர்கள் குடியேற்றத்தின் அலை அலையாக மலை நீரோடைகள் மற்றும் காடுகளின் நிலப்பரப்புகளின் வழியாக நகர்ந்து இந்திய பிரதேசங்களை துடைத்தனர். இரண்டு இனங்களும் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட போர்களில் ஈடுபட்டன, இவை அனைத்தும் முன்னேறும் அமெரிக்கர்களால் தூண்டப்பட்டன. இறுதியில் பூர்வீகவாசிகள் முற்றாக ஒடுக்கப்பட்டனர், பெரும்பாலும் அழிக்கப்பட்டனர் மற்றும் அவர்களது நிலங்கள் அனைத்தும் அபகரிக்கப்பட்டன.

புரட்சியின் விளைவுகள்

புரட்சியின் விளைவாக, இங்கிலாந்து தனது பேரரசின் சிறந்த பகுதியையும் ஐரோப்பிய சக்திகளுக்கு எதிரான பல போர்களின் ஆதாயத்தையும் இழந்தது. மோதலால் ஏற்பட்ட கசப்பு குணமடைய நீண்ட காலம் பிடித்தது. இருப்பினும் இறுதியில் இது ஆங்கிலேயர்களுக்கு மாறுவேடத்தில் ஆசீர்வாதமாக மாறியது, ஏனெனில் வணிக மற்றும் அரசியல் உறவுகள் இரு

தரப்பிற்கும் சாதகமாக அமைந்தன. கிரேட் பிடெய்ன் அமெரிக்காவில் வலிமைக்கான ஒரு ஆதாரத்தைக் கண்டுபிடித்தார். இது போட்டி சக்திகளுடனான போரின் காலங்களில் நம்பியிருக்க முடியும். மேலும் மேற்கில் ஏற்பட்ட பிராந்திய இழப்பு அவளை கிழக்கு நோக்கித் தள்ளியது; ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா மற்றும் இந்தியத் தீவுகளில் பரந்த நிலப்பரப்புகளை கையகப்படுத்த வழிவகுத்தது. ஏகாதிபத்தியம், வணிகவாதம் மற்றும் காலனித்துவம் ஆகிய பழைய கோட்பாடுகளுக்கு புரட்சி கடுமையான அடி கொடுத்தது.

அமெரிக்க சுதந்திரப் போர் என்பது 13 வது அமெரிக்க காலனித்துவத்திற்கும் அதன் தாய் நாடான இங்கிலாந்துக்கும் இடையிலான போராட்டமாகும். சுதந்திரப் போரில் காலனிகள் வெற்றி பெற்றன. குடியேற்றவாசிகளின் வெற்றியுடன் காலனிகளில் இருந்த பழைய வகை அரசு முடிவுக்கு வந்தது. எனவே காலனிகள் ஒரு புதிய வகை அரசியலமைப்பு மற்றும் நிர்வாகத்தை அறிமுகப்படுத்த வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அமெரிக்கத் தலைவர்கள் தங்கள் நாட்டுக்காக இரட்டை வேடம் போட்டனர். ஒருபுறம் சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களாகத் தங்கள் நாட்டுக்குச் சேவை செய்தனர். வலது பக்கம் சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களாகத் தங்கள் நாட்டிற்குச் சேவை செய்தனர். வலதுபுறம் அவர்கள் அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள். சில அரசியலமைப்புச் சோதனைகளை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

1776 இல் தொடங்கிய அமெரிக்க சுதந்திரப் போர் 1781 இல் முடிவுக்கு வந்தது. போர் 1781 இல் முடிவடைந்தாலும், 1783 இல் பாரிஸ் உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திடுவதன் மூலம் போரின் அதிகாரப்பூர்வ முடிவு மேற்கொள்ளப்பட்டது. குடியேற்றவாசிகளின் வெற்றிக்குப் பிறகு, 13 அமெரிக்க காலனிகள் புதிய ஜனநாயகக் குடியரசாக உருவானது. இரண்டு அரசியலமைப்புச் சோதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. கூட்டமைப்பின் கட்டுரைகள் முதல் அரசியலமைப்புச் சோதனை ஆகும். கூட்டமைப்பு கட்டுரைகள் கூட்டமைப்பை அறிமுகப்படுத்தியது. கூட்டமைப்பு 1781 மற்றும் 1789 க்கு இடையில் எட்டு ஆண்டுகள் நீடித்தது. இது அமெரிக்காவின் முதல் அரசியலமைப்பாகும்.

1776 இல் பிலடெல்பியாவில் கான்டினென்டல் காங்கிரஸ் கூட்டப்பட்டது. காங்கிரஸின் முக்கிய நோக்கம் காலனிகளின் ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாக்க ஒரு அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதாகும். அரசியலமைப்பின் முக்கியத்துவத்தை ரிச்சர்ட் லீ வலியுறுத்தினார். இதன் விளைவாக ஜான் டிக்கன்சன் தலைமையில் ஒரு அரசியல் நிர்ணய சபை உருவாக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்புச் சபை கூட்டமைப்புக் கட்டுரைகளைப் பரிந்துரைத்தது. 1776 இல் சில மாற்றங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. 1777 இல், இது மாநிலங்களின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பப்பட்டது. இது காலனிகளால் இருமுறை அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிறகு 1781 இல் கூட்டமைப்பு சட்டங்கள் நடைமுறைக்கு வந்தன. இவ்வாறு புதிய அரசியலமைப்பு அமெரிக்க சுதந்திரப் போரின் போது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

ஓப்புதலின் சிக்கல்கள்

முன்னர் குறிப்பிட்டபடி, கூட்டமைப்புக் கட்டுரைகள் அமெரிக்கன் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டது சுதந்திரப் போர். 1777 இல் கான்டினென்டல் காங்கிரஸால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது, பின்னர் அது அனுப்பப்பட்டது மாநிலங்களின் ஓப்புதலுக்காக. மாநிலங்களின் ஓப்புதல் நான்கு நீண்ட ஆண்டுகள் ஆனது. தாமதம் ஆனது சில காரணங்களால். இரண்டு முக்கிய காரணங்கள் இருந்தன. ஒன்று அமெரிக்க சுதந்திரப் போரின் போக்காகும். போர் இன்னும் முடியவில்லை. மற்றொன்று வடமேற்கு நிலப் பிரச்சனை. வடமேற்கு நிலங்கள் அப்பலாகுஷன் மலைகளுக்கு மேற்கே அமைந்திருந்தன. வடமேற்கு நிலங்கள் தொடர்பாக மாநிலங்களுக்கு இடையே கருத்து வேறுபாடு இருந்தது. வர்ஜீனியா போன்ற பெரிய மாநிலங்கள் வடமேற்குப் பகுதிகளை தங்கள் சொந்தத் திட்டத்தின்படி இணைக்க விரும்பின. இது பெரிய மாநிலங்களின் திட்டம் அல்லது வர்ஜீனியா திட்டம் என்று அழைக்கப்பட்டது. வர்ஜீனியா திட்டம் பெரிய மாநிலங்களை மேம்படுத்தும். மறுபுறம், பென்சில்வேனியா வடமேற்குப் பகுதி பொதுச் சொத்தாக ஆளப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியது. இது பென்சில்வேனியா திட்டம் அல்லது சிறிய மாநிலங்களின் திட்டம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இறுதியாக மாநிலங்களுக்கிடையே வடமேற்குப் பகுதிகள் குறித்த பிரச்சினையில் சமரசம் ஏற்பட்டது. அதன்படி வடமேற்கு பிரதேசத்தில் இருந்து புதிய மாநிலங்கள் உருவாக்கப்படும்.

ஜான் டிக்கென்சனின் தலைமையில் உருவாக்கப்பட்ட கூட்டமைப்புக் கட்டுரைகள் வலுவற்ற ஒரு கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தை உருவாக்கியது. கூட்டமைப்புக் கோட்பாடு என்று அழைக்கப்படும் அதிகாரப் பிரிவினை அரசியல் சாசனத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. கூட்டமைப்புக் கட்டுரைகள் பின்வரும் முக்கிய அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தன.

1. மாநிலங்களுக்கு இறையாண்மை வழங்கப்பட்டது.
2. இது இறையாண்மை கொண்ட மாநிலங்களின் கூட்டமைப்பாக இருந்த கூட்டமைப்பு அரசாங்கத்தை உருவாக்கியது.
3. கூட்டமைப்பு அரசாங்கம் காங்கிரஸ் என்று அழைக்கப்பட்டது. கூட்டமைப்பில் அதிகாரப் பிரிவினை இல்லை. இது நிறைவேற்று, சட்டமன்றம் மற்றும் நீதித்துறை ஆகிய அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது.
4. அதே நேரத்தில், கூட்டமைப்பின் அதிகாரங்கள் மிகவும் குறைக்கப்பட்டன. கூட்டமைப்பிற்கு சில அதிகாரங்கள் மட்டுமே வழங்கப்பட்டன. கூட்டமைப்பு ஒரு பாதுகாப்பு, வெளி விவகாரங்கள் மற்றும் வடமேற்கு பிரதேசங்களை நிர்வகிக்க வேண்டியிருந்தது.
5. எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. நிதி மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் மாநிலங்களுக்கு மட்டுமே வழங்கப்பட்டது.
6. கூட்டமைப்பு அதன் செலவினங்களுக்கு மாநிலங்களைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியிருந்தது.

7. பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு காங்கிரசுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். மக்கள் தொகை அடிப்படையில் பிரதிநிதித்துவம் இருந்தது. ஒவ்வொரு மாநிலமும் இரண்டு முதல் ஏழு உறுப்பினர்களை காங்கிரசுக்கு பிரதிநிதிகளாக அனுப்பலாம்.
8. காங்கிரஸ் சட்டமன்றமாக செயல்பட்டது. மக்கள்தொகை அடிப்படையில் பிரதிநிதித்துவம் இருந்தாலும், வாக்குரிமை கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஒரு வாக்கு வழங்கப்பட்டது.
9. காங்கிரஸ் நிர்வாகியாகவும் செயல்பட்டது. காங்கிரஸிலிருந்து ஒரு தேர்வுக்குழு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. நிர்வாகியாக செயல்பட்டது.
10. அரசியலமைப்புத் திருத்தம் 13 அமெரிக்க மாநிலங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.
11. நாணயம் வெளியிடும் உரிமை, வெளிநாடுகளில் இருந்து கடன் பெறும் உரிமை, தபால் சேவை மற்றும் ரெட் இந்தியன் பிரச்சனைகள் கூட்டமைப்புக்கு வழங்கப்பட்டது.

அரசியலமைப்பை உருவாக்குதல்

சுதந்திரப் போருக்குப் பிறகு

1. வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் முன்னேற்றங்கள்

அமெரிக்க சுதந்திரப் போருக்குப் பிறகு, அமெரிக்க அரசுகள் ஒரு பெரிய அளவிலான ஆங்கில கட்டுரைகளை வாங்கின. இது புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட நாட்டின் பொருளாதாரத்தை மோசமாக பாதித்தது. தங்கமும் வெள்ளியும் அமெரிக்காவில் வடிகட்டப்பட்டன. பொருளாதார நிலை ஆபத்தில் இருப்பதை காங்கிரஸ் கண்டறிந்தது. அதனால், இங்கிலாந்துடனான வர்த்தகத்தை நிறுத்தியது. 1774-1775ல் அமெரிக்க பணத்தின் மதிப்பு குறைந்தது. ஆனால் தைரியமாக அமெரிக்க பொருளாதாரத்தை தாக்கியது. அது மிக விரைவில் மாறியது.

ஐரோப்பிய சந்தையில் அமெரிக்க புகையிலைக்கு நல்ல கிராக்கி இருந்தது. அமெரிக்கக் கட்டுரைகள் சீனச் சந்தையிலும் நன்றாக விற்கப்பட்டன. இதனால் அமெரிக்க வர்த்தகம் சீன சந்தையில் வளரத் தொடங்கியது. இதனால் அமெரிக்க வர்த்தகம் ஆரம்ப பின்னடைவுக்குப் பிறகு முன்னேறத் தொடங்கியது.

தொழிலில் முன்னேற்றம்

அமெரிக்க சுதந்திரப் போருக்குப் பிறகு அமெரிக்கத் தொழில்கள் நன்கு செழிக்கத் தொடங்கின. அமெரிக்க அரசாங்கம் அமெரிக்க தொழில்களை ஆதரித்தது. பாதுகாப்பு கட்டணங்கள் விதிக்கப்பட்டன, வணிக வங்கிகள் பிலடெல்பியா, நியூயார்க் மற்றும் பாஸ்டனில் நிறுவப்பட்டன.

வடமேற்கு பிரதேசங்கள்

அப்பிலிச்சியன் மலைக்கு அப்பால் அமைந்துள்ள வடமேற்குப் பகுதிகள் அமெரிக்க சுதந்திரப் போரின் முடிவில் 1783 இல் முடிவடைந்த பாரிஸ் ஒப்பந்தத்தின் மூலம் அமெரிக்கர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. வடமேற்கு பிரதேசம் சில ஆரம்ப பிரச்சனைகளை உருவாக்கியது. பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க காங்கிரஸ் இரண்டு சட்டங்களை இயற்றியது. ஒன்று 1785 இல் மற்றொன்று 1787 இல். அந்தச் சட்டங்களின் அடிப்படையில் வடமேற்கு பிரதேசங்களில் ஐந்து புதிய மாநிலங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

நில ஆணைச் சட்டம் 1785

அமெரிக்க சுதந்திரப் போருக்குப் பிறகு அமெரிக்கர்கள் பெரிய அளவில் வடமேற்குப் பகுதிகளுக்கு இடம்பெயர்ந்தனர். இடம்பெயர்வு காரணமாக வடமேற்கு பிரதேசங்களில் உள்ள பிரச்சனைகளை தீர்ப்பதற்காக 1785 இல் நில ஆணைச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. அதன்படி வடமேற்கு பிரதேசங்களில் புதிய நகரங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு நகரமும் 36 சதுர அடியை கொண்டிருக்க வேண்டும். மைல்கள் 36 சதுர மைல்களில் 4 சதுர மைல் அரசும், 1 சதுர மைல் பொதுப் பணிக்காகவும் வழங்க வேண்டும். மீதமுள்ள 31 சதுர மைல்களை அமெரிக்க குடியேற்றத்திற்காக விற்கலாம். இந்த சட்டம் வடமேற்கு பிரதேசங்களில் முறையான குடியேற்றத்தை ஊக்குவிக்கிறது.

வடமேற்கு ஆணை 1787

1787 ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் வடமேற்கு சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. இது வடமேற்கு பிரதேசங்களில் பொறுப்பான அரசாங்கம் தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்தது. ஒரு கவர்னர் மற்றும் ஜூடே காங்கிரஸால் நியமிக்கப்படுவார்கள். மக்கள் தொகை 5000 வாக்காளர்களாக அதிகரித்தால் சட்டமன்றம் வழங்கப்படலாம். மக்கள் தொகை 60,000 வாக்காளர்களாக அதிகரிக்கும் போது புதிய மாநிலங்கள் உருவாகும் கூட்டமைப்பில் உருவாக்கப்பட்டது மற்றும் அனுமதிக்கப்பட்டது. வடமேற்கு அரசாணையின்படி ஐந்து புதிய மாநிலங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அவை ஒஹியோ, இல்லினாய்ஸ் விஸ்கான்சின் மற்றும் மிச்சிகன்.

கூட்டமைப்பின் குறைபாடுகள்

கூட்டமைப்பின் செயல்பாடுகளில் சில குறைபாடுகள் இருந்தன.

1. கூட்டமைப்பு வலுவாக இல்லை. மாநிலங்களைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியிருந்தது.17
2. மாநிலங்கள் இறையாண்மையும் அதிகாரமும் கொண்டவை.
3. நிர்வாகமும் நீதித்துறையும் சரியாக நிறுவப்படவில்லை.
4. அரசியலமைப்புச் சட்டத் திருத்தங்களுக்கு 13 மாநிலங்களின் ஒப்புதல் அவசியம்.

கூட்டமைப்பின் அரசியலமைப்பில் உள்ள குறைபாடுகள் சரியான நேரத்தில் அதன் தோல்விக்கு வழிவகுத்தது நேரம்.

அரசியலமைப்பை உருவாக்குதல்

செப்டம்பர் 20, 1787 அன்று, புதிய அரசியலமைப்பு வரைவு செய்யப்பட்டு பிலடெல்பியா மாநாட்டில் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பின்னர் மாநிலங்களின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பப்பட்டது. மாநிலங்களின் சிறப்பு மாநாட்டில் புதிய அரசியல் சாசனம் விவாதிக்கப்பட்டு ஒப்புதல் பெறப்பட வேண்டும். இதற்கிடையில் அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டன், ஜேம்ஸ் மேடிசன் ஆகியோர் கூட்டமைப்பின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தி தங்கள் எழுத்துக்களை வெளியிட்டனர். 7-12-1787 அன்று அரசியலமைப்பை ஏற்றுக்கொண்ட முதல் மாநிலம் டெல்வேர். டெல்வேரைத் தொடர்ந்து பென்சில்வேனியா ஏற்றுக்கொண்டது. அரசியலமைப்பை ஏற்றுக்கொண்ட கடைசி மாநிலம் ரோட் தீவு. கூட்டமைப்பின் புதிய அரசியலமைப்பு 4.4.1789.21 அன்று நடைமுறைக்கு கொண்டு வரப்பட்டது.

அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள்

எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு

அமெரிக்காவின் அரசியலமைப்பே முதல் எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பாகும். இது உலகின் மிகச்சிறிய அரசியலமைப்பாகும். இதில் 7 கட்டுரைகள் மட்டுமே உள்ளன. பிலடெல்பியா மாநாட்டில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கைகள் மாநாட்டில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பு

அமெரிக்க அரசியலமைப்பு கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பு ஆகும். கூட்டமைப்பு உருவாவதற்கு முன்பு 13 மாநிலங்கள் இருந்தன. மத்திய அரசும் 13 மாநில அரசுகளும் இருந்தன. அதிகாரப் பகிர்வு உள்ளது. அதிகாரங்கள் கூட்டாட்சி அதிகாரங்கள் மற்றும் மாநில அதிகாரங்கள் என பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன.

கடுமையான அரசியலமைப்பு

அமெரிக்க அரசியலமைப்பு ஒரு கடினமான அரசியலமைப்பாக உருவாக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்பு திருத்தங்களில் இரண்டு முறைகள் உள்ளன. முதல் முறையில் ஒரு திருத்தம் காங்கிரஸில் 2/3 பெரும்பான்மை மற்றும் மாநிலங்களில் 3/4 பெரும்பான்மையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும். இரண்டாவது முறை மூலம் 2/3 பெரும்பான்மை உள்ள மாநிலங்களால் ஒரு திருத்தம் தொடங்கப்பட வேண்டும். பின்னர் அது 2/3 பெரும்பான்மை முழு காங்கிரஸ் மற்றும் மாநிலங்களில் 3/4 பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். திருத்தங்களின் இரண்டு முறைகளும் அரசியலமைப்பை இறுக்கமான ஒன்றாக ஆக்கி வருகின்றன.

அரசாங்கத்தின் ஜனாதிபதி வடிவம்

யு.எஸ்.ஏ.வின் அரசியலமைப்பு ஜனாதிபதி வடிவ அரசாங்கத்தை வழங்கியது. ஜனாதிபதி 4 வருட காலத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். தொடக்கத்தில் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் ஒரே தேர்தலில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். அதிக வாக்குகள் பெற்றவர் ஜனாதிபதியாகவும், இரண்டாவது அதிக வாக்குகளைப் பெற்றவர் துணைத் தலைவராகவும் அறிவிக்கப்பட்டார். இது 1800 தேர்தலில் ஒரு தேர்தல் முட்டுக்கட்டையை உருவாக்கியது. எனவே 1804ல் 12வது திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஜனாதிபதிகள் மற்றும் துணை ஜனாதிபதிக்கு தனித்தனியாக தேர்தல் நடத்தப்பட்டது.

உரிமைகள் மசோதா

அரசியலமைப்பில் அடிப்படை உரிமைகள் வழங்கப்படவில்லை. ஒரு சில மாநிலங்கள் குறைபாடுகளை சுட்டிக்காட்டின. தவிர, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை அங்கீகரிப்பதாக அறிவித்தனர். அங்கு 12 அரசியலமைப்பு திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. அவற்றில் 10 அரசியலமைப்பு திருத்தங்கள் காங்கிரசால் நிறைவேற்றப்பட்டன. அவர்கள் இணைந்து பிரபலமான உரிமைகள் மசோதாவை உருவாக்குகிறார்கள். இது அமெரிக்காவின் குடிமக்களுக்கு அடிப்படை உரிமைகளை வழங்குகிறது.

இருசபை பாராளுமன்றம்

அமெரிக்க நாடாளுமன்றம் காங்கிரஸ் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது இரண்டு வீடுகளைக் கொண்டுள்ளது. மேல் சபை "செனட்" என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலிருந்தும் இரண்டு பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு 22 செனட்டுக்கு அனுப்பப்படுகிறார்கள். இது மாநிலங்களின் சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் குறிப்பிடப்படுகிறது. கீழ் சபையானது "பிரதிநிதிகள் சபை" என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது மக்கள்தொகை அடிப்படையில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

அதிகாரங்களைப் பிரித்தல்

மான்டெஸ்கியுவின் அதிகாரங்களைப் பிரிக்கும் கோட்பாடு அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதன்படி, அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் நிறைவேற்றுத்துறை, சட்டமன்றம் மற்றும் நீதித்துறை என 3 பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. நிறைவேற்று அதிகாரம் ஜனாதிபதியின் கைகளில் உள்ளது. காங்கிரஸ் சட்டமன்றமாக செயல்படுகிறது. நீதித்துறையிலிருந்து கூட்டாட்சி நீதிமன்றங்கள்.

காசோலைகள் மற்றும் இருப்பு

அதிகாரத்தின் எந்தவொரு துறையிலும் கொடுங்கோன்மையின் வளர்ச்சியை சரிபார்க்க அரசியலமைப்பில் காசோலைகள் மற்றும் இருப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. ஜனாதிபதி

கையொப்பமிட்ட ஒப்பந்தம் செனட் சபையால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். காங்கிரஸின் சட்டமன்ற செயல்பாடுகளை கட்டுப்படுத்த ஜனாதிபதிக்கு "வீட்டோ அதிகாரம்" மற்றும் பாக்கெட் வீட்டோ" உள்ளது. நீதித்துறைக்கு நீதித்துறை மறுஆய்வு உள்ளது.

நீதித்துறை ஆய்வு

நீதித்துறைக்கு நீதித்துறை ஆய்வு எனப்படும் சிறப்பு உரிமை உள்ளது. காங்கிரஸில் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு சட்டத்தை அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்குப் புறம்பானது அல்லது அரசியலமைப்புக்கு எதிரானது என்று கூறுவதற்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது.

சுதந்திரப் போருக்குப் பிறகு

கூட்டமைப்பின் தோல்விகள்

1. வெளியுறவுக் கொள்கையில் உள்ள சிக்கல்கள்

இங்கிலாந்து, ஸ்பெயின் போன்ற ஐரோப்பிய நாட்டவரால் உருவாக்கப்பட்ட சர்வதேசப் பிரச்சனையில் புதிதாகப் பிறந்த தேசமான யு.எஸ்.ஏ., போராட வேண்டியிருந்தது. 1783 இல் பாரிஸ் அமைதி தீர்வு கையெழுத்தானது. ஒப்பந்தத்தில் ஆங்கிலேயர்கள் கிரேட் லேக்ஸ் பகுதியில் இருந்து படைகளை வெளியேற்றுவதாக உறுதியளித்தனர். உண்மையில் ஆங்கிலேயர்கள் வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றவில்லை. தவிர ஆங்கிலேயர்கள் சிவப்பு இந்தியர்களுக்கு ஆதரவாக இருந்தனர். இது அமெரிக்க விருப்பத்திற்கு எதிரானது. சிவப்பு இந்தியர்களுக்கு ஆயுதங்கள் வழங்குவது அமெரிக்கர்களுக்கு ஆபத்தாக இருந்தது. மேலும் ஆங்கிலேயர்கள் ஃபர் வர்த்தகத்தில் நல்ல லாபம் ஈட்டினர். கிரேட் லேக்ஸ் பகுதியில் விலங்குகள் பெரும்பாலும் வேட்டையாடப்பட்டன. இங்கிலாந்து உருவாக்கிய ஆபத்தான சூழ்நிலைகளை கூட்டமைப்பால் எதிர்கொள்ள முடியவில்லை.

ஸ்பெயின் அமெரிக்காவிற்கு மற்றொரு வெளிப்புற சிக்கலை உருவாக்கியது. ஐரோப்பிய சந்தைகளில் வடமேற்கு பிராந்தியங்களின் தயாரிப்புகளுக்கு நல்ல தேவை இருந்தது. ஆனால் போக்குவரத்து பெரும் பிரச்சனையாக இருந்தது. அப்ளேசியன் மலை வழியாக வர்த்தக பாதை ஆபத்தானது. மாற்று வழி அமெரிக்க தயாரிப்புகளை மிசிசிப்பி மற்றும் மிசோரி நதி வழியாக கொண்டு செல்வது. தயாரிப்புகள் புளோரிடா வழியாக கொண்டு செல்லப்பட வேண்டும். அமெரிக்காவின் தெற்கே அமைந்துள்ள புளோரிடா ஒரு ஸ்பானிஷ் காலனியாக இருந்தது. ஸ்பெயின் ஒருபோதும் புளோரிடாவை வணிகப் பாதைக்கு திறக்கவில்லை.

போக்குவரத்து பிரச்சனையை தீர்க்க காங்கிரஸ் ஸ்பெயினுடன் நட்புறவை ஏற்படுத்த விரும்புகிறது. எனவே காங்கிரஸ் ஜான் ஜேயை 1786 இல் ஸ்பெயினுக்கு அனுப்பியது. அவர் ஸ்பெயினுடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தை முடித்தார். அதன்படி புளோரிடா அமெரிக்க வர்த்தகத்திற்காக மூடப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தம் ஒரு தற்கொலை நடவடிக்கை.

பொருளாதார பிரச்சனை

கூட்டமைப்பின் மிகப் பெரிய பிரச்சனை பொருளாதாரம். வெளிநாடுகளில் இருந்து பெற்ற கடன்கள் அதிகரித்தன. அதே நேரத்தில் உள்கடன்களும் அதிகரித்தன. அமெரிக்க சுதந்திரப் போரில் பங்கேற்ற ராணுவ வீரர்களுக்கு ஊதியம் வழங்கப்படவில்லை. மாறாக அவர்களுக்கு பத்திரங்கள் வழங்கப்பட்டன. ஆனால் கூட்டமைப்பினால் படையினருக்கு பணத்தை திருப்பி செலுத்த முடியவில்லை. கூடுதலாக, கூட்டமைப்பு மற்ற நாடுகளில் இருந்து பெரிய அளவில் கடன் பெற்றது. கூட்டமைப்பு வழங்கிய பணத்தின் மதிப்பு குறைந்தது. தவிர மாநிலங்கள் சுதந்திரமாக செயல்பட்டன. அவர்கள் 18 விவசாயிகளை அடக்கினர். வலுக்கட்டாயமாக வரி வசூல் செய்தனர். வரி விலக்குகள் வழங்கப்படவில்லை.

நிலைமை டேனியல் ஷேயின் தலைமையில் எழுச்சிக்கு வழிவகுத்தது. காங்கிரஸின் செயல்பாடுகள் திருப்திகரமாக இல்லை. மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வணிகப் பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்படவில்லை. எனவே 1786 இல் அன்னாபோலிஸில் ஒரு மாநாடு கூட்டப்பட்டது. மாநாட்டின் முக்கிய நோக்கம் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வணிகப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதாகும். புதிய அரசியலமைப்பின் முக்கியத்துவத்தை மாநாடு வலியுறுத்தியது. எனவே 1787 இல் பிலடெல்பியா மாநாடு கூட்டப்பட்டது. இது கூட்டமைப்பின் புதிய அரசியலமைப்பின் பிறப்பிற்கு வழிவகுத்தது.

கூட்டமைப்பு உருவாக்கம்

யூ.எஸ்.ஏ.வின் முதல் அரசியலமைப்பு கூட்டமைப்புச் சட்டமாகும், இது சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நடைமுறையில் தோல்வியடைந்தது. 1781 மற்றும் 1789 க்கு இடையில் கூட்டமைப்பு செயல்பட்டாலும், கூட்டமைப்பின் மீதான நம்பிக்கை குறையத் தொடங்கியது. இது கூட்டமைப்பின் தோல்விக்கு வழிவகுத்தது. யூ.எஸ்.ஏ முதல் ஜனநாயக குடியரசு. இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் மற்றும் ஸ்பெயின் போன்ற ஐரோப்பிய சக்திகள் புதிதாகப் பிறந்த ஜனநாயகக் குடியரசின் மீது பகைமையைக் கொண்டிருந்தன. சூழ்நிலைகள் அமெரிக்காவில் ஜனநாயகத்தின் செயல்பாட்டின் அபாயத்திற்கு இட்டுச் சென்றது. காங்கிரஸின் நிர்வாக மற்றும் சட்டமன்ற செயல்பாடுகள் திருப்திகரமாக இல்லை. இவ்வாறு கூட்டமைப்பின் செயல்பாடுகளே அதன் மறைவிற்கு பல காரணங்களை உருவாக்கியது.

அமெரிக்க சுதந்திரப் போரில் பங்கேற்ற அமெரிக்க வீரர்கள் தேசபக்தியின் உணர்வால் தூண்டப்பட்டனர். அறிஞர் சிறப்பாக பணியாற்றினார். அவர்களுக்கு முறையாக சம்பளம் வழங்கப்படவில்லை மதிப்புமிக்க செயலை பாராட்ட வேண்டும். அவர்களுக்கு பத்திரங்கள் வழங்கப்பட்டன. ஆனால் கூட்டமைப்பின் நிர்வாகத்தின் போது படையினருக்கு பணம் திருப்பி செலுத்தப்படவில்லை. வீரர்கள் வறுமையின் காரணமாக பாதிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் பத்திரங்களை வியாபாரிகளுக்கு மலிவான விலைக்கு விற்றனர். வணிகர்கள் பத்திரங்களை பணமாக மாற்றுவதற்கு வலுவான தேசிய அரசாங்கத்தை வலியுறுத்தி பத்திரங்களை வாங்கினார்கள்.

இரண்டாவதாக, கூட்டமைப்பின் வெளியுறவுக் கொள்கை அதன் தோல்விக்காக சமீபத்தியது. கூட்டமைப்பின் வெளியுறவுக் கொள்கை அமெரிக்காவின் நலனைப் பாதித்தது. உதாரணமாக ஜான் ஜே ஒப்பந்தம். 1786 இல் ஸ்பெயினுடன் கையெழுத்திட்ட ஜான் ஜே ஒப்பந்தம் அமெரிக்க வர்த்தகத்தை பாதித்தது. அமெரிக்க வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்திற்காக புளோரிடா துறைமுகத்தை மூடுவதற்கு ஒரு ஒப்பந்தம் வழிவகுத்தது. இது அமெரிக்க வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்தை பாதித்தது.

மூன்றாவதாக, கூட்டமைப்பின் செயல்பாடுகளுக்கு எதிராக ராணுவ அதிகாரிகள் உத்தரவு பிறப்பித்தனர். அவர்கள் சின்சினாட்டியின் கட்டளைகளை நிறுவினர். வலுவான தேசிய அரசாங்கத்தை ஸ்தாபிக்குமாறு கோரியது. நான்காவதாக, மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் தொடர்பாக கூட்டமைப்புக்கு அரசியலமைப்பு பிணைப்பு இல்லை. அங்கு காங்கிரஸால் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வணிகப் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க முடியவில்லை. 19 ஒரே மாதிரியான உள்நாட்டு வர்த்தகக் கொள்கை இல்லை. மாநிலங்களுக்கு இறையாண்மை வழங்கப்பட்டதால், வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் பல சிக்கல்கள் இருந்தன. இந்தப் பிரச்சனைகள் அமெரிக்காவின் உள் மற்றும் வெளி வர்த்தகத்தை பாதித்தன. கடைசியாக கூட்டமைப்பின் செயல்பாடுகள் அமெரிக்கத் தலைவர்களுக்கு திருப்திகரமாக இல்லை. ஜான் டிக்கன்சன், ஹோன்ஸ் மேடிசன், அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டன் மற்றும் ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் ஆகியோர் அரசியல் சட்டத்தில் மாற்றத்தைக் கோரிய குறிப்பிடத்தக்க அமெரிக்கத் தலைவர்கள். அவர்கள் அமெரிக்காவிற்கு சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களாகவும், நாடுகளை உருவாக்குபவர்களாகவும் சேவை செய்தனர். கூட்டமைப்பிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து வலுவான தேசிய அரசாங்கத்தை நிறுவ விரும்பினர். இதனால் கூட்டமைப்பின் செயல்பாடுகள் திருப்திகரமாக இல்லை. இந்த சூழ்நிலையில், அன்னாபோலிஸின் மாநாடு 1786 இல் கூட்டப்பட்டது. அன்னபோலிஸின் மாநாடு மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தக பிரச்சனைகள் மற்றும் அவற்றின் பின்னணி பற்றி விவாதிக்கப்பட்டது. 13 காலனிகளின் பிரதிநிதிகள் வலுவான தேசிய அரசாங்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தனர். அவர்கள் தங்கள் வேற்றுமையைக் கண்டுபிடித்து வலுவான கூட்டமைப்பை உருவாக்க முயன்றனர். அவர்கள் மாநாட்டிற்கான காரணத்தை மறந்துவிட்டனர், ஆனால் அவர்கள் புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்க முயன்றனர். அன்னாபோலிஸ் மாநாட்டின் உண்மையான நோக்கம் மாற்றம். புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதே முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது. அதன் பிறகு 1787 ஆம் ஆண்டு பிலடெல்பியா மாநாட்டிற்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. பிலடெல்பியா மாநாட்டிற்கு மாநிலங்கள் 56 பிரதிநிதிகளை அனுப்பியது மற்றும் ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் ஒற்றுமையின் சின்னமாக இருந்தது. அவர் மாநாட்டின் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இதனால் பிலடெல்பியா மாநாடு அரசியல் நிர்ணய சபையாக மாறியது.

பிலடெல்பியா மாநாட்டில் விவாதிக்கப்பட்ட பிரச்சனைகள்

பிலடெல்பியா மாநாட்டின் முக்கிய நோக்கம் கூட்டமைப்புக் கட்டுரைகளில் அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்துவதாகும். ஆனால் மாநாட்டின் பிரதிநிதிகள் புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்க வலியுறுத்தினர். எனவே பிலடெல்பியா மாநாட்டில்

அரசியலமைப்பை தக்கவைப்பதா இல்லையா என்பது குறித்து மூன்று நாட்கள் விவாதம் நடத்தப்பட்டது. இறுதியாக ஒரு உடன்பாடு எட்டப்பட்டது. புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்குவது பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஒரு வரைவுக் குழு உருவாக்கப்பட்டது. மாநாட்டின் தலைமை கட்டிடக் கலைஞர் மற்றும் அதன் முடிவு ஜேம்ஸ் மேடிசன் ஆவார். எனவே அவர் "அரசியலமைப்பின் தந்தை" என்று அழைக்கப்படுகிறார். இரண்டாவதாக கூட்டமைப்பின் தன்மை பற்றிய கலந்துரையாடல் இடம்பெற்றது. தொடக்கத்தில் மாநிலங்களின் இறையாண்மையை விட்டுக்கொடுக்கக் கடும் எதிர்ப்பு இருந்தது. அலெக்சாண்டர் ஹாமிலேஷன் இந்த விஷயத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்தார். கூட்டமைப்பின் கொள்கைகளின் முக்கியத்துவத்தை அவர் வலியுறுத்தினார். வலுவான மத்திய அரசு அமெரிக்காவை வெளிப்புற ஆபத்து மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தக பிரச்சனைகளில் இருந்து காப்பாற்ற முடியும் என்று அவர் வாதிட்டார். இறுதியாக வலுவான மத்திய அரசு அமைய முடிவு செய்யப்பட்டது.

மூன்றாவதாக பெரும்பான்மை ஆட்சி குறித்து விவாதிக்கப்பட்டது. அமெரிக்க தலைவர்கள் செய்யவில்லை பணக்காரர்களால் ஏழைகளைச் சுரண்டுவது மற்றும் ஏழைகளால் பணக்காரர்களைக் கொள்ளையடிப்பது போன்றது. அவர்கள் சிறுபான்மையினரைப் பாதுகாக்க விரும்பினர். கொள்கையின் முக்கிய கட்டிடக் கலைஞர் ஜேம்ஸ் மேடிசன் ஆவார். கூடுதலாக, பிலடெல்பியா மாநாடு அதிகாரங்களைப் பிரித்தல் மற்றும் அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிக்கும் கோட்பாடுகளைப் பற்றி விவாதித்தது. இந்த கோட்பாடுகள் விவாதிக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. புதிய கூட்டமைப்பு அமைப்பது குறித்து அரசியல் நிர்ணய சபை விவாதித்தது. வர்ஜீனியாவின் பிரதிநிதி எட்மண்ட் ராண்டால்ஃப் ஒரு திட்டத்தை முன்வைத்தார், இது பிரபலமாக "வர்ஜீனியா திட்டம்" அல்லது பெரிய மாநிலங்களின் திட்டம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இரு அவைகளும் கொண்ட நாடாளுமன்றத்தை அது வலியுறுத்தியது. மக்கள் தொகை அடிப்படையில் பிரதிநிதிகளை தேர்வு செய்ய வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தப்பட்டது. வர்ஜீனியா திட்டம் 15 நாட்கள் விவாதிக்கப்பட்டது, இறுதியில் அது கைவிடப்பட்டது. நியூ ஜெர்சியின் பிரதிநிதிகளான வில்லியம் பேட்டர்சன், வர்ஜீனியா திட்டத்திற்கு நேர் எதிராக ஒரு திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். இது நியூ ஜெர்சி திட்டம் அல்லது சிறிய மாநிலங்களின் திட்டம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இது இருசபை பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநிலங்களின் சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் பிரதிநிதித்துவம் ஆகியவற்றை வலியுறுத்தியது. பெரிய மற்றும் சிறிய மாநிலங்களின் இரண்டு திட்டங்களுக்கு இடையே ஒரு சமரசத்தை கொண்டு வருவதற்காக "கனெக்டிகட் சமரசம்" அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. கனெக்டிகட் சமரசத்தை உருவாக்கியவர் ரோகர் ஷெர்மன். இது "பெரிய சமரசம்" என்றும் அழைக்கப்பட்டது. அதன்படி நாடாளுமன்றத்தில் இரண்டு அவைகள் இருக்க வேண்டும். மேல்-சபையின் பிரதிநிதித்துவம் மாநிலங்களின் சமத்துவத்தின் அடிப்படையிலும், கீழ்சபையின் பிரதிநிதித்துவம் மக்கள்தொகை அடிப்படையிலும் இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு சிறுபான்மை ஆட்சி மற்றும் சிறுபான்மை ஆட்சி கொள்கைகளை மாநாடு ஏற்றுக்கொண்டது.

ஜார்ஜ் வாஷிங்டன்

ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் அமெரிக்காவின் காரணியாக அறியப்பட்டவர், அவர் 1732 இல் வர்ஜீனியாவின் தெற்கு காலனியில் ஒரு பணக்கார குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவர் 20 வயதில் தனது தந்தையின் பண்ணைகளின் உரிமையாளரானார். பின்னர் அவர் பிரிட்டிஷ் காலனி இராணுவத்தில் சேர்ந்தார். அவர் ஒரு கர்னலாகவும் பின்னர் காலனித்துவ இராணுவத்தின் ஜெனரலாகவும் ஆனார். பிலடெல்பியாவில் நடைபெற்ற அரசியலமைப்பு மாநாட்டில் அவர் வர்ஜீனியாவைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார். ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களின் தளபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் 1787 இல் அமெரிக்காவின் கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பை உருவாக்கிய பிலடெல்பியா மாநாட்டின் தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் நேர்மையானவர் மற்றும் அமெரிக்க ஒருமைப்பாட்டின் அடையாளமாக மாறினார். ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் அமெரிக்காவில் பல பதவிகளில் பணியாற்றினார். ஏழாண்டுப் போர் அவருக்கு ராணுவத் தளபதியாக மிகச் சிறந்த பயிற்சியைக் கொடுத்தது. 1775 இல் நடைபெற்ற இரண்டாவது கான்டினென்டல் காங்கிரஸ் அல்லது பிலடெல்பியா மாநாடு ஜார்ஜ் வாஷிங்டனை காலனித்துவத்தின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தது. அதன் சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கான சக்தி. அமெரிக்க சுதந்திரப் போரில் அமெரிக்க வெற்றிக்கு முக்கியக் காரணம் ஜார்ஜ் வாஷிங்டன்.

1781 இல் கூட்டமைப்பு நிறுவப்பட்டது. அது ஒரு தோல்வி. கூட்டமைப்பின் தோல்விகள் 1786 இல் அனாபோலிஸில் மாநாடு வரவழைக்க வழிவகுத்தது. அதைத் தொடர்ந்து 1787 இல் பிலடெல்பியா மாநாடு வரவழைக்கப்பட்டது. ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் மாநாட்டின் தலைவரானார். அவரது தலைமையில்தான் 1787 ஆம் ஆண்டு கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இது மாநிலங்களின் ஒப்புதலுக்குப் பிறகு செயல்படுத்தப்பட்டது.

கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பு 4.4.1789 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது. ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் முதல் அதிபர் தேர்தலில் போட்டியிட்டார். அவர் ஒருமனதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு 30.4.1789 அன்று பதவியேற்றார். அவர் வர்ஜீனியாவின் தென் மாநிலங்களைச் சேர்ந்தவர் என்றாலும், அவர் ஒரு தீவிர கூட்டாட்சிவாதி. அவர் இரண்டு முறை ஒருமனதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் மற்றும் அவர் 1789 மற்றும் 1797 க்கு இடையில் அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக பணியாற்றினார். அவர் பெருந்தன்மையுள்ளவராக இருந்தார் மற்றும் மூன்றாவது முறையாக தேர்தலில் போட்டியிட மறுத்துவிட்டார். இவ்வாறு அவர் 20 ஆம் நூற்றாண்டில் மட்டுமே உடைக்கப்பட்ட மூன்றாவது முறையாக ஒரு ஜனாதிபதி தேர்தலில் போட்டியிடக்கூடாது என்று ஒரு மாநாட்டை நிறுவினார். ஜார்ஜ் வாஷிங்டனுக்குப் பிறகு ஜான் ஆடம்ஸ் 1797 முதல் 1801 வரை ஜனாதிபதி அலுவலகத்தில் இருந்தார். 1789 மற்றும் 1801 க்கு இடைப்பட்ட காலம் பொதுவாக "கூட்டாட்சியின் சகாப்தம்" என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் அனைத்து அமெரிக்க தலைவர்களிலும் மிகவும் மதிக்கப்படுபவர். அவர் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை அடையாளப்படுத்தினார். பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்தில் அவருக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஆனாலும் மக்கள் நலனுக்காக. ஜனாதிபதி பதவியை ஏற்றார். அவர் மிகவும் பிரபலமாக இருந்ததால், புதிதாக கட்டப்பட்ட தலைநகருக்கு கொலம்பியா மாவட்டத்தில் வாஷிங்டன் என்று பெயரிடப்பட்டது. ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் நாட்டின் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு விவகாரங்களில் மிகவும் வெற்றிகரமாக இருந்தார்.

உள்நாட்டுக் கொள்கை

நிர்வாகி உருவாக்கம்

அமெரிக்க அரசியலமைப்பு 1789 இல் நடைமுறைக்கு கொண்டு வரப்பட்டது. ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் அரசியலமைப்பிற்கு உயிர் கொடுத்தார். முதல் ஜனாதிபதி ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் மற்றும் முதல் துணை ஜனாதிபதி ஜான் ஆடம்ஸ் கூட்டாட்சிவாதிகள். ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் ஒரு கூட்டாட்சிவாதியாக இருந்தாலும், அவர் கட்சி அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவராக இருந்தார். அவரது முதல் மற்றும் முக்கிய பணி சில நிர்வாக மற்றும் நிர்வாக துறைகள் ஆகும். புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட துறைகளுக்கு செயலாளர்களை நியமித்தார். அது காங்கிரஸுக்கு அல்ல, ஜனாதிபதிக்கு பொறுப்பான அமைச்சரவையை உருவாக்கியது. வாஷிங்டன் பெடரலிஸ்ட் கட்சி மற்றும் ஜனநாயகக் குடியரசுக் கட்சி ஆகிய இரண்டிலும் உறுப்பினர்களாக இருந்த திறமைசாலிகளை செயலாளர்களாக நியமித்தது. அவர் தனது பரந்த மனப்பான்மையைக் காட்டினார், மேலும் அவர் செயல்திறனுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்.

1. அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டன் கருவூல செயலாளராக இருந்தார்.
2. தாமஸ் ஜெபர்சன் மாநிலச் செயலாளராக இருந்தார்.
3. ஹென்றி-நாக்ஸ் போர் செயலாளராக இருந்தார்.
4. எட்மண்ட் ராண்டால்ஃப் அட்டர்னி ஜெனரலாக இருந்தார்.

அவர்கள் அரசியல் அடையாளத்தின் அடிப்படையில் நியமிக்கப்படவில்லை.

நீதித்துறை உருவாக்கம்

நிர்வாகத்திற்கான நிர்வாகி ஜார்ஜ் வாஷிங்டனால் நிறுவப்பட்டதால், நீதித்துறையை உருவாக்க அவர் பொறுப்பேற்றார். அரசியலமைப்பில் நீதித்துறையின் கட்டமைப்பு பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது ஆனால் அது தெளிவாக இல்லை. அதன்பிறகு, காங்கிரஸ் "நீதித்துறை சட்டத்தை" நிறைவேற்றியது 1789 இல். அதன்படி,

1. ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஒன்று என 13 மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.
2. மாவட்ட நீதிமன்றங்களுக்கான மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றங்கள் "சுற்று நீதிமன்றங்கள்" என்று அழைக்கப்பட்டன.
3. மேல்முறையீட்டுக்கான உச்ச நீதிமன்றம் உச்ச நீதிமன்றம். உச்ச நீதிமன்றம் மிக உயர்ந்த கூட்டாட்சி நீதிமன்றமாக இருந்தது. 6 நீதிபதிகளை ஜார்ஜ் நியமித்தார். உச்ச நீதிமன்றத்தில் வாஷிங்டன். ஜான் ஜே

உச்ச நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். இவ்வாறு நீதித்துறை ஜார்ஜ் வாஷிங்டனால் நிறுவப்பட்டது.

உரிமைகள் மசோதா

அமெரிக்காவின் கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட போது, அடிப்படை உரிமைகள் சேர்க்கப்படவில்லை. இது ஐந்து மாநிலங்களால் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது மற்றும் அவை அரசியலமைப்பின் ஒப்புதலை தாமதப்படுத்தியது. எனவே ஜேம்ஸ் மேடிசன் தலைமையில் 1789 இல் ஒரு கவுன்சில் உருவாக்கப்பட்டது. அது 12 திருத்தங்களை பரிந்துரைத்தது. 12ல் 10 திருத்தங்கள் காங்கிரசில் ஏற்கப்பட்டன. அவை உரிமைகள் மசோதா என்று அழைக்கப்பட்டன. வாழ்வதற்கான உரிமை, சுதந்திரத்திற்கான உரிமை, சொத்துரிமை போன்ற அடிப்படை உரிமைகளை வழங்கியது. அடிப்படை உரிமைகள் சேர்க்கப்பட்ட பிறகு மாநிலங்களவையில் மாநாட்டை அங்கீகரிப்பதில் எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை.

நிதிப் பிரச்சனை-ஹாமில்டோனிசம்

அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டன் ஜார்ஜ் வாஷிங்டனின் கீழ் கருவூல செயலாளராக பணியாற்றினார். அவர் அமெரிக்க நிதிக் கொள்கையின் வடிவமைப்பாளராக இருந்தார். புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட மத்திய அரசு பல முக்கியமான பொருளாதார சிக்கல்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. கருவூலம் காலியாக இருந்தது. தேசிய மற்றும் மாநில கடன்கள் அதிகமாக இருந்தன. காகித நாணயம் அதன் மதிப்பை இழந்தது. தேசிய வங்கி அமைப்புகள் இல்லை. உள் மற்றும் வெளிப்புற முறைப்படுத்தப்பட்ட வரிவிதிப்பு இல்லை. 1789 மற்றும் 1795 க்கு இடையில் கருவூல அலுவலகத்தில் இருந்த அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டன் இந்தப் பிரச்சனைகள் அனைத்தையும் திறமையாகக் கையாண்டார். அவர் பிரச்சனைகளை கவனமாகக் கையாண்டு அமெரிக்கப் பொருளாதாரத்திற்கு ஒரு நல்ல அடித்தளத்தை ஏற்படுத்தினார். நிதி அமைப்பு ஹாமில்டோனிசம் என்று நன்கு அறியப்பட்டது.

ஹாமில்டனின் நிதிக் கொள்கையில் சில முக்கிய அம்சங்கள் இருந்தன.

1. வரிகள் அறிமுகம்
2. தேசிய கடன்களை திருப்பி செலுத்துதல்.
3. மாநில கடனைத் தீர்ப்பது.
4. பூர்வீக தொழில்களை பாதுகாக்க பாதுகாப்பு கட்டணத்தை அறிமுகப்படுத்துதல்.
5. மையப்படுத்தப்பட்ட வங்கி அமைப்பு உருவாக்கம்.
6. முறையான நாணய வெளியீடு.

கலால் வரி: விஸ்கி கிளர்ச்சி அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டனின் முதல் செயல்பாடு, தேசம் மற்றும் மாநில கடன்களை திருப்பிச் செலுத்துவதற்கு அதிக வருவாய்க்கான ஆதாரங்களைக் கண்டறிவதாகும், அவர் முறையான வரிவிதிப்பு முறையை நிறுவ விரும்பினார். சுங்க வரி வசூலிக்கப்பட்டது. நிலங்களை விற்பதற்காக வரி வசூலிக்கப்பட்டது. விஸ்கி மீதும் வரி விதிக்கப்பட்டது. இதற்கு தென் மாநில விவசாயிகள் கடும் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். கரோலினா,

பென்சில்வேனியா மற்றும் வர்ஜீனியா விவசாயிகள் 1791 இல் வரிவிதிப்பு எதிர்ப்பு மாநாட்டைக் கூட்டினர். 1794 இல் விஸ்கி கிளர்ச்சி வெடித்தது. கிளர்ச்சி ஜார்ஜால் அடக்கப்பட்டது. இராணுவத்தின் உதவியுடன் வாஷிங்டன். வரி முறை உறுதி செய்யப்பட்டது.

தேசிய கடன்

தேசியக் கடன்கள் என்பது சுதந்திரப் போரின் போது விவசாயிகள், வணிகர்கள் மற்றும் மாநிலங்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட கடன்கள். யுத்தத்தின் பின்னரும் கடன்கள் மேலும் அதிகரித்தன. அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டன் கடன்களை செலுத்துவது மத்திய அரசின் பொறுப்பு என்று கருதினார். ஹாமில்டனின் கொள்கைக்கு எதிர்ப்பு இருந்தது, எதிரிகள் தேசிய கடன்களை மறுக்க வேண்டும் அல்லது தேசிய கடன்களின் பகுதி செலுத்த வேண்டும் என்று கோரினர். ஆனால் கருவூலம் காலியாகிவிட்டாலும், தேசியக் கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டும் என்று ஹாமில்டன் வலியுறுத்தினார். தேசியக் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்துவதன் மூலம் மட்டுமே மத்திய அரசின் கண்ணியமும் மரியாதையும் உயர முடியும்.

தேசியக் கடனின் மொத்தத் தொகை 56 மில்லியன் டாலர்கள் ஹாமில்டன் பொதுக் கணக்கைத் திறந்தார். பழைய பத்திரங்கள் திரும்ப பெறப்பட்டு புதிய பத்திரங்கள் வழங்கப்பட்டன. வட்டி விகிதமும் கூட்டிக்காட்டப்பட்டது. பத்திரங்கள் வட்டியுடன் திருப்பிச் செலுத்தப்பட்டன.

மாநில கடன்கள்

போரின் போது மாநிலங்களும் கடன்களைப் பெற்றன. மாநில கடனின் மொத்த தொகை 26 மில்லியன் டாலர்கள். மாநிலத்துக்கு மாநிலம் வித்தியாசமாக இருந்தது. தென் மாநிலங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் வட மாநிலங்கள் அதிக கடன்களைப் பெற்றுள்ளன. அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டன், கடனைத் திருப்பிச் செலுத்துவதற்கு மத்திய அரசு பொறுப்பு என்று அறிவித்தார்.

அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டனின் மாநில கடன் திட்டத்திற்கு கடுமையான எதிர்ப்பு இருந்தது. இது வட மாநிலங்களின் நலனுக்காக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது என்று தென் மாநிலங்கள் வாதிட்டன. தென் மாநிலங்களைச் சேர்ந்த தாமஸ் ஜெபர்சன் உதவியுடன் நிலைமையை ஹாமில்டன் சமாளித்தார். அவரது 26 திட்டத்தை ஏற்று செயல்படுத்தினால், தலைநகர் தென் மாநிலங்களுக்கு மாற்றப்படும் என்று அவர் உறுதியளித்தார். எனவே புதிய தலைநகரம் வாஷிங்டன் டி.சி என்று பெயரிடப்பட்ட தெற்கு மாநிலமான வர்ஜீனியாவிற்கு மாற்றப்பட வேண்டும்.

பாதுகாப்பு கட்டணம்

அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டன் அமெரிக்க தொழில்களை போட்டியில் இருந்து பாதுகாக்க விரும்பினார் வெளி நாடுகளின் அமெரிக்கத் தொழில்கள் மத்திய அரசால் ஊக்குவிக்கப்பட்டன பாதுகாப்பு கட்டண அமைப்பு மூலம். இது வட மாநிலங்களின் நலனையும் பாதுகாத்தது.

மையப்படுத்தப்பட்ட வங்கி அமைப்பு

மத்திய அரசின் நிதி நிலையைச் சீர்திருத்துவதற்காக 1791 ஆம் ஆண்டு தேசிய வங்கி முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. பொதுக் கணக்குகள் பராமரிக்கப்பட்டு அதன் மூலம் பத்திரங்கள் திருப்பிச் செலுத்தப்பட்டன. அமெரிக்காவின் முதல் வங்கி இங்கிலாந்தின் கரையில் வடிவமைக்கப்பட்டது. மத்திய அரசு 10 மில்லியன் டாலர்களை அமெரிக்க வங்கியில் முதலீடு செய்தது. இது மொத்த வைப்புத்தொகையில் 1/5 ஆக இருந்தது. மீதமுள்ள மொத்த வைப்புத்தொகையில் 4/5 பொது முதலீடுகளுக்கு விடப்பட்டது. அமெரிக்காவின் முதல் வங்கிக்கு 20 ஆண்டுகள் ஆயுட்காலம் வழங்கப்பட்டது. 20 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அது புதுப்பிக்கப்படலாம் அல்லது கைவிடப்படலாம்.

நாணயம்

நாணய கூட்டமைப்பு காலத்தில் மாநில அரசு நாணயத்தை வெளியிட்டது. இது குழப்பத்தை உருவாக்கியது மத்திய அரசும் புழக்கத்தில் உள்ள கரன்சியை கட்டுப்படுத்தியது. வெள்ளி நாணயங்களை மத்திய அரசு வெளியிடும் வகையில் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. நாணயங்களை வெளியிட புதிய புதினா திறக்கப்பட்டது. இந்த நாணயம் பாங்க் ஆஃப் யுஎஸ்ஏ மூலம் வெளியிடப்பட்டது. வெள்ளி நாணயம் வெளியிடப்பட்டது.

வெளியுறவு கொள்கை

அமெரிக்க வெளியுறவுக் கொள்கையை உருவாக்கியவர் ஜார்ஜ் வாஷிங்டன். ஐரோப்பிய அரசியலில் அமெரிக்கா தலையிட்டால் அமெரிக்கப் பொருளாதாரம் கெட்டுவிடும் என்று அவர் கருதினார். அவர் வெளி விவகாரங்களில் நடுநிலை மற்றும் தலையிடாத தன்மையை நிலைநாட்டினார். 100 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக முதல் உலகப் போர் வெடிக்கும் வரை அவரது கொள்கையே அமெரிக்காவை வழிநடத்தும் கொள்கையாக இருந்தது. சுருக்கமாக அவர் அமெரிக்க வெளியுறவுக் கொள்கையின் எதிர்காலக் கொள்கைகளை வகுத்தார்.

வெளியுறவுக் கொள்கைகள்

புதிதாகப் பிறந்த குடியரசில் சிவப்பு இந்தியப் பிரச்சனைகள் நிரந்தரமாக இருந்தன. அவர்கள் அடிக்கடி ஒஹியோவேலி மீது தாக்குதல் நடத்தினர். மேற்கு நோக்கிய விரிவாக்கத்திற்கும் அவை தடையாக இருந்தன. மறுபுறம் அமெரிக்கர் சிவப்பு இந்தியர்களின் வேட்டை நிலங்களில் குடியேறினார். சிவப்பு இந்தியர்கள் அமெரிக்க இராணுவத்தை

தோற்கடித்தனர். இந்த சிக்கலை தீர்க்க ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் 1795 இல் தாமஸ் வைன் தலைமையில் ஒரு பெரிய அமெரிக்க இராணுவத்தை அனுப்பினார். ஃபாலென்டிம்பர்ஸில் சிவப்பு இந்தியர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். சிவப்பு இந்தியர்கள் ஆங்கிலேயர்களின் மறைமுக ஆதரவைப் பெற்றனர். அவர்களுக்கு ஏராளமான பிரிட்டிஷ் ஆயுதங்கள் வழங்கப்பட்டன.

பிரான்சுடன் உறவு

ஏப்ரல் 1789 இல் அமெரிக்க பெடரல் குடியரசு நடைமுறைக்கு கொண்டு வரப்பட்டது. ஜூலை 1789 இல் பிரெஞ்சு புரட்சி வெடித்தது. சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்று முழக்கமிட்ட பிரெஞ்சுப் புரட்சி அமெரிக்கர்களால் வரவேற்கப்பட்டது. ஆனால் புரட்சி ஒரு சில ஆண்டுகளில் இரத்தக்களரி படுகொலைக்கு வழிவகுத்தது. "பயங்கரவாதத்தின் ஆட்சி" அமெரிக்கர்களால் வெறுக்கப்பட்டது. ஜனநாயகக் குடியரசுக் கட்சியினர் பிரெஞ்சுப் புரட்சி மற்றும் பயங்கரவாத ஆட்சியை ஆதரித்த போதிலும், கூட்டாட்சி அதை விரும்பவில்லை. பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் ஆரம்ப ஆர்வம் மறைந்தது. இந்தச் சூழ்நிலையில் அமெரிக்காவுக்கும் பிரான்ஸுக்கும் இடையிலான உறவில் விரிசல் ஏற்பட்டது. 1776 இல் அமெரிக்க சுதந்திரப் போரின் போது இரு நாடுகளும் ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன. அதன்படி அவர்களில் யாரேனும் மூன்றாம் சக்தியால் தாக்கப்பட்டால் மற்றைய சக்தி உதவிக்கு வர வேண்டும். இந்த ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில், சரடோகா போருக்குப் பிறகு பிரான்ஸ் அமெரிக்காவிற்கு உதவியது. பிரான்சின் நெருக்கடியான சூழ்நிலை ஒரு உடன்படிக்கைக்கான அமில சோதனைக்கு வழிவகுத்தது. அமெரிக்காவில் பிரான்ஸ் தூதர் சார்லஸ் கென்ட் ஆக்கிரமிப்பில் ஈடுபட்டார். அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் அனுமதியைப் பெறாமல், அமெரிக்க மாலுமிகளின் உதவியுடன் பிரிட்டிஷ் கப்பல்களைத் தாக்குவதில் சார்லஸ் கென்ட் ஈடுபட்டார்.

ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் சமயோசிதமாக நிலைமையைக் கையாண்டார். அவர் ஒதுங்கி இருக்க விரும்பினார். சார்லஸ் கென்ட்டை திரும்பப் பெறுமாறு பிரெஞ்சு அரசாங்கத்தை அவர் கேட்டுக் கொண்டார். அதை பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர். இதனால் அமெரிக்கா பிரெஞ்சுப் புரட்சிப் போர்களில் ஈடுபடாமல் காப்பாற்றப்பட்டது.

இங்கிலாந்துடன் உறவு

இங்கிலாந்துக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் இடையே சுமுகமான புரிதல் இல்லை. அதற்குப் பின்னால் சில அடிப்படைக் காரணங்கள் இருந்தன. முதலில் ஆங்கிலேய இராணுவம் கிரேட் லேக் பகுதியில் நிறுத்தப்பட்டது. 1783 இல் பாரிஸ் அமைதி தீர்வு வாக்குறுதியின்படி திரும்பப் பெறப்படவில்லை. இரண்டாவதாக ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியர்களுக்கு மறைமுகமாக ஆதரவளித்தனர். மூன்றாவதாக அமெரிக்க மாலுமிகள் பிரிட்டிஷ் ராணுவத்தில் வலுக்கட்டாயமாக பணியமர்த்தப்பட்டனர். பிரச்சினையைத் தீர்க்க ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் 1794 இல் ஜான் ஜேயை இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பினார். அவர் இங்கிலாந்துடன் ஒரு சமாதான ஒப்பந்தத்தை முடித்தார்.

ஜெய் ஒப்பந்தம்

1794 ஆம் ஆண்டில் இந்த இரு நாடுகளுக்கும் இடையே ஜே ஒப்பந்தம் முடிவுக்கு வந்தது. அதன்படி,

1. கிரேட்லேக்ஸ் பகுதியில் இருந்து 1796-க்குள் தனது படைகளை திரும்பப் பெறுவதாக ஆங்கிலேயர்கள் உறுதியளித்தனர்.
2. அமெரிக்கர்களின் இழப்பீட்டுத் தொகையைத் திருப்பிச் செலுத்துவதற்காக இழப்பீட்டுக்கான கமிஷன் உருவாக்கப்பட்டது பிரிட்டிஷ் கடற்படையின் கட்டுரைகள்.

ஸ்பெயினுடன் ஒப்பந்தம்

அமெரிக்காவுக்கும் ஸ்பெயின் காலனியான புளோரிடாவுக்கும் இடையே எல்லைப் பிரச்சனை இருந்து வந்தது. அது மிசிசிப்பி நதி வழியாக வணிகப் பாதையில் சேர்க்கப்பட்டது. இந்த சிக்கலை தீர்க்க, தாமஸ் பின்க்னி ஸ்பெயினுக்கு அனுப்பப்பட்டார். அவர் 1795 இல் ஸ்பெயினுடன் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்தார். அதன்படி,

1. வடக்கு அட்சரேகை அணுகுமுறை அமெரிக்காவிற்கும் புளோரிடாவிற்கும் இடையே எல்லைக் கோட்டாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது.
2. நியூ ஆர்லியன்ஸ் மற்றும் புளோரிடாவிற்கான துறைமுகம் 3 ஆண்டுகளுக்கு அமெரிக்க வர்த்தகத்திற்காக திறக்கப்பட்டது.

பிரியாவிடை முகவரி

1793ல் ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் மூன்றாவது முறையாக ஜனாதிபதி தேர்தலில் போட்டியிட மறுத்துவிட்டார். காங்கிரசில் அவர் பிரியாவிடை உரையாற்றினார். அவர் தனது பிரியாவிடையில் சில புள்ளிகளை வலியுறுத்தினார்.

1. ஜனாதிபதி தேர்தலில் இரண்டு முறைக்கு மேல் போட்டியிடக் கூடாது.
2. பிரதேச அடிப்படையில் அரசியல் கட்சி எழக்கூடாது.
3. நாட்டு நலனுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும்.
4. சர்வதேச அரசியலில் அமெரிக்கா நடுநிலையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். ஜார்ஜ் வழிகாட்டுதல்கள் வாஷிங்டன் புதிதாகப் பிறந்தவரின் வழிகாட்டும் கொள்கையாக மாறியது நாடு.

அரசியல் கட்சிகளின் எழுச்சி

வாஷிங்டனின் ஜனாதிபதி பதவி கட்சி அமைப்பின் எழுச்சியைக் கண்டது. புதிய அரசியலமைப்பை அங்கீகரிப்பது தொடர்பான சர்ச்சையில் கூட்டாட்சிவாதிகளுக்கும் கூட்டாட்சி எதிர்ப்பாளர்களுக்கும் இடையே ஆரம்பகால கட்சி பிளவு ஏற்பட்டது. வாஷிங்டன் உட்பட பல

மக்கள் கட்சி அமைப்பின் மீது வெறுப்பைக் கொண்டிருந்தனர், ஏனெனில் அது பொதுக் கருத்தைப் பிரித்து ஊழல் மற்றும் பலவீனத்திற்கு ஆதாரமாக இருக்கும் என்று அவர்கள் அஞ்சினார்கள்.

இவற்றையும் மீறி கட்சி அரசியல் பொது வாழ்வில் ஊடுருவியது. இந்த வளர்ச்சியின் மைய உண்மை அக்காலத்தின் இரண்டு சக்திவாய்ந்த தலைவர்களான ஹாமில்டன் மற்றும் ஜெபர்சன் இடையேயான மோதல் ஆகும். சிறந்த தேசபக்தர்கள், இருவரும் தேசத்தின் நலன் மற்றும் முன்னேற்றத்திற்காக அர்ப்பணிப்புடன் இருந்தனர், ஆனால் அரசியல் பிரச்சினைகளில் அவர்களது அணுகுமுறை மற்றவரிடமிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. ஹாமில்டன் ஏழையாக பிறந்தார், ஆனால் அவர் பிரபுத்துவம் மற்றும் ஆங்கில மரபுகள் மீது அபிமானத்தை வளர்த்துக் கொண்டார். அவர் நிலப்பிரபுக்கள், பெரிய தொழிலதிபர்கள் மற்றும் பெரிய வணிகர்களின் தீவிர ஆதரவாளராக ஆனார். ஜெபர்சன் பணக்காரராக பிறந்தார், ஆனால் அவர் ஜனநாயகம் மற்றும் பிரெஞ்சு அமைப்பு மற்றும் சிறு விவசாயிகள், பின்தங்கியவர்கள் மற்றும் தொழிலாளர்களின் ஆதரவாளராக ஆனார். புத்திசாலித்தனமான மற்றும் தொலைநோக்கு பார்வை கொண்ட, ஹாமில்டன் ஒரு திறமையான தலைவர் மற்றும் சரளமாக பேசுபவர், ஆனால் கூட்டத்தின் மீது உண்மையான அன்பை வளர்க்கவில்லை. அவர் விரும்பியது சுதந்திரத்திற்கான ஒழுங்கு, வலுவான மாநில அரசாங்கங்களுக்கு வலுவான மத்திய அரசாங்கம் மற்றும் விவசாய பொருளாதாரத்திற்கு தொழில்துறை மகத்துவம். மறுபுறம், ஜெபர்சன் தத்துவ மற்றும் அசல். ஒரு நல்ல அமைப்பாளர், ஆனால் ஒரு நல்ல பேச்சாளர் இல்லை, அவர் கூட்டத்தை நேசித்தார், பொது மக்களுக்காக நின்று சுதந்திரம், மாநில உரிமைகள் மற்றும் விவசாய பொருளாதாரத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். ஹாமில்டன் அரசியலமைப்பின் தளர்வான விளக்கம் மற்றும் தேசிய அரசாங்கத்தை வலுப்படுத்த ஒரு வலுவான இராணுவத்தை ஆதரித்தார், ஆனால் ஜெபர்சன் இந்த கருத்துக்களை எதிர்த்தார். தொடக்கத்தில் இரு தலைவர்களும் அரசியல் போட்டியாளர்களாகவும், இறுதியில் தனிப்பட்ட எதிரிகளாகவும் மாறினர். அவர்களின் போராட்டத்தில் ஹாமில்டன் முதலில் வெற்றி பெற்றார், அதன் விளைவாக ஒரு வலுவான தேசிய அரசாங்கம் உருவானது. ஜெபர்சனின் வெற்றி இரண்டாவது இடத்தைப் பிடித்தது, அது ஜனநாயக சக்திகளின் ஒருங்கிணைப்புக்கு வழிவகுத்தது.

தலைவர்களின் ஆளுமையுடன் தொடர்புடைய காரணிகளுடன், பிற வளர்ச்சியும் வந்தது. அவரது அணுகுமுறையில் பிரபுத்துவ, வாஷிங்டன் ஆடம்பரத்தையும் நிகழ்ச்சியையும் விரும்பினார் மற்றும் அவரது தோற்றத்தை நிலையிலும் சிறப்பிலும் செய்தார். குடிமக்களில் பலர் அவரை ஒரு முடியாட்சியாகக் கருதினர் மற்றும் அவரது நடத்தையை குறிப்பிடத்தக்க வெறுப்புடன் பார்த்தனர். இரண்டாவதாக, ஹாமில்டனின் நிதித் திட்டம் பெரும்பாலும் பணக்காரர்களுக்கு உதவுவதை நோக்கமாகக் கொண்டது. பொதுக் கடனைக் கலைத்தல், வங்கியை உருவாக்குதல் மற்றும் ஒரு பாதுகாப்புக் கட்டணத்தை விதிக்கும் அவரது முன்மொழிவு மற்றும் தொழில்களுக்கு ஐந்து நேரடி உதவி ஆகியவை இந்த நோக்கத்தை அடைய கணக்கிடப்பட்டன. இந்த நடவடிக்கைகள் கூட்டாட்சிவாதிகளிடமிருந்து சாமானிய மக்களை அந்நியப்படுத்தியது. மூன்றாவதாக, விஸ்கி மீது கலால் வரி விதித்தது விஸ்கி கிளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. ரத்தம் சிந்துவது தடுக்கப்பட்டாலும், மேற்குப் பகுதி மக்களை

கூட்டாட்சியின் எதிரிகளாக இந்த சம்பவம் மாற்றியது. நான்காவதாக, வங்கி சர்ச்சையானது மாநிலங்களின் இறுக்கத்தை பாதுகாக்கும் வகையில் அரசியலமைப்பின் கடுமையான விளக்கத்தை விரும்புவவர்களுக்கும், தேசிய அரசாங்கத்திற்கு அதிக அதிகாரங்களை வழங்குவதற்காக தளர்வான விளக்கத்திற்காக நின்றவர்களுக்கும் இடையே பிளவை உருவாக்கியது. முதல் பிரிவிற்கு ஜெபர்சன் தலைமை தாங்கினார், இரண்டாவது பிரிவில் ஹாமில்டன் தலைமை தாங்கினார். ஜந்தாவதாக, பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் வெடிப்பு அதன் தாக்கத்தை மக்கள் மீது செலுத்தியது. மக்களில் ஒரு பிரிவினர் ஆங்கிலேயர்களுக்கு ஆதரவாகத் திரும்பியபோது, மற்றொரு பிரிவினர் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு ஆதரவாகத் திரும்பினர். இறுதியாக, பல்வேறு பிரச்சினைகள் சமூக, பொருளாதார மற்றும் புவியியல் நலன்களுடன் இணைந்ததால், அரசியல் வேறுபாடுகள், செயலற்ற தன்மைகள் தீவிரமடைந்தன. இந்த காரணிகள் பொதுவாக பிரபுக்கள் மற்றும் விவசாயிகள், பணக்காரர்கள் மற்றும் ஏழைகள், வடக்கின் வணிகர்கள் மற்றும் தெற்கின் விவசாயிகள் மற்றும் கிழக்கின் தொழிலதிபர்கள் மற்றும் மேற்கின் முன்னோடிகளுக்கு இடையே இருந்த தடைகளை மையமாகக் கொண்டிருந்தன. 1790 வாக்கில் போட்டிக் கட்சிகள் திட்டவாட்டமான வடிவத்தை எடுக்கத் தொடங்கின. பெடரலிஸ்டுகள் தொடர்ந்து அதே பெயரில் அழைக்கப்பட்டனர், இருப்பினும் அவர்கள் பெரும்பாலும் ஹாமில்டன்லான்ஸ் என்று குறிப்பிடப்பட்டனர். அவர்கள் பெரும்பாலும் சமூகத்தின் உயர்குடிப் பிரிவினரிடமிருந்து அவர்களின் ஆதரவைப் பெற்றனர். அமெரிக்காவின் கெஜட் செய்தித்தாள்களில் பெடரலிஸ்ட் கட்சிக்கு ஆதரவாக வடக்கு ஜெபர்சன் மேடிசன், நியூயார்க் கவர்னர் கிளிண்டன் மற்றும் வழக்கறிஞர் ஆரோன் பர் ஆகியோரின் கூட்டணியைப் பெற்றார். வர்ஜீனியா மற்றும் நியூயார்க் தலைவர்களுக்கு இடையிலான இந்த கூட்டணி போட்டி கட்சியின் கருவை உருவாக்கியது. கூட்டாட்சி எதிர்ப்பாளர்கள் பலர் அதற்கு திரண்டனர். செய்தித்தாள், நேஷனல் கெஜட் புதிய கட்சியுடன் தொடங்குவதற்கு அதன் ஆதரவை அவர்களுக்கு வழங்கியது ஜெபர்சன்லான்ஸ் அல்லது ஜனநாயக குடியரசுக் கட்சி என்று அழைக்கப்பட்டது, ஆனால் அடுத்தடுத்த காலங்களில் அது ஜனநாயகக் கட்சி என்று அழைக்கப்பட்டது. 30 தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரிடையே பிரபலமானது, அது வடக்கிற்கு தனது செல்வாக்கை விரிவுபடுத்துவதற்கு முன்பு பெரும்பாலும் தெற்கில் இருந்து தனது ஆதரவைப் பெற்றது. கட்சி அமைப்பின் தோற்றம் அரசியலில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியைக் குறித்தது நாட்டின் வரலாறு. தேசிய அரசாங்கம் பலவீனமாக இருக்க வேண்டுமா அல்லது வலுவாக இருக்க வேண்டுமா, நாட்டை ஒரு பிரபுத்துவம் அல்லது ஜனநாயகம் ஆட்சி செய்ய வேண்டுமா மற்றும் பொருளாதாரம் தொழில்துறை அல்லது விவசாயமாக இருக்க வேண்டுமா என்ற தெளிவான பிரச்சினைகளை மக்களுக்கு இரு கட்சிகளும் முன்வைத்தன. பெடரலிஸ்டுகளின் நிர்வாகம் ஒரு வலுவான மத்திய அரசாங்கத்தை உருவாக்கியது, மாநிலக் கடனை ஏற்றுக்கொள்வது மற்றும் யூனியனின் அதிகாரத்தை நீட்டித்தது. குடியரசுக் கட்சியினர் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியபோது, நாட்டின் நலனுக்காக கூட்டாட்சிவாதிகளால் வழங்கப்பட்ட பெரும்பாலான ஆதாயங்களைத் தக்கவைத்துக்கொள்வது பொருத்தமானது என்று அவர்கள் கண்டனர். இருப்பினும், அவர்களின் நிர்வாகம் பிரபுத்துவத்தின் பிடியை அழித்து ஜனநாயக சக்திகளின் உயர்விற்கு பங்களித்தது. இரண்டாவதாக, கட்சி அமைப்பின் எழுச்சி அரசியலமைப்பின் ஜனநாயகமற்ற அம்சங்களை சரிசெய்தது. கட்சிகள் தேர்தலில்

போட்டியிட்டதால், மக்கள் கட்சி வேட்பாளர்களுக்கு ஜனாதிபதி மற்றும் பிற அலுவலகங்களுக்கு வாக்களித்தனர். கட்சி வேட்பாளருக்கு வாக்களிக்க வேண்டியிருந்ததால், ஜனாதிபதித் தேர்வாளர்கள் தங்களுக்கு விருப்பமான ஒரு வேட்பாளரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் விருப்பத்தை இழந்தனர். மக்களைச் சென்றடைவதற்கான அவர்களின் போட்டியில், கட்சிகள் உரிமை மற்றும் பொருளாதார நலன்களை வெகுஜனங்களுக்கு நீட்டிக்க வாதிட்டன அல்லது ஆதரவளித்தன. இவற்றைச் சேர்த்து, நிர்வாகத்தின் சுமுகமான பணிக்கான பொறுப்பை ஏற்றனர். கட்சிகளுக்கு இடையே பெரிய கருத்தியல் பிளவு இல்லாததால், கட்சிகளின் ஆட்சியில் இருந்து எழுச்சி மற்றும் வீழ்ச்சி அரசியல் அமைப்பில் கடுமையான ஏற்ற தாழ்வுகளை ஏற்படுத்தவில்லை.

ஜான் ஆடம்ஸ் 1797-1801

ஜான் ஆடம்ஸ் 1735 இல் மாசசூசெட்ஸ் காலனியில் பிறந்தார். அவர் 1774 மற்றும் 1775 இல் பிலடெபியாவில் நடைபெற்ற முதல் இரண்டு கான்டினென்டல் காங்கிரஸில் மாசசூசெட்ஸை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார். பிலடெல்பியா காங்கிரஸில் காலனி விவகாரங்கள் குறித்து இங்கிலாந்து மன்னரிடம் மனு கொடுக்க முடிவு செய்தார். மனுவைத் தயாரிப்பதில் ஜான் ஆடம்ஸ் மகத்தான பணியைச் செய்தார். தவிர 1775ல் ஜார்ஜ் வாஷிங்டனை காலனித்துவ ராணுவத்தின் ஜெனரலாக நியமிப்பதற்கான தீர்மானத்தின் முக்கிய நபராக இருந்தார். 1763ல் முத்திரை சட்டம் இயற்றப்பட்டபோது, அதற்கு எதிராக எழுதி புகழ் பெற்றார். இவ்வாறு அமெரிக்காவின் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஜான் ஆடம்ஸ் முக்கிய பங்கு வகித்தார். அவர் 1783 இல் நடைபெற்ற பாரிஸ் அமைதி தீர்வுக்கு அமெரிக்காவின் பிரதிநிதியாகவும் அனுப்பப்பட்டார். ஜான் ஆடம்ஸ் ஒரு கூட்டாட்சிவாதி. அவர் ஜார்ஜ் வாஷிங்டனுடன் இணைந்து முதல் இரண்டு அதிபர் தேர்தல்களில் போட்டியிட்டார். அவர் ஜார்ஜ் வாஷிங்டனின் கீழ் துணைத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், மேலும் அவர் 1789 முதல் 1798 வரை துணைத் தலைவராக தேசத்திற்குப் பணியாற்றினார். ஜான் ஆடம்ஸ் வடக்குப் பிரதிநிதியாகப் போட்டியிட்டபோது 31 ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் தெற்குப் பிரதிநிதியாகப் போட்டியிட்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1793 இல் ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் மூன்றாவது முறையாக தேர்தலில் போட்டியிட மறுத்துவிட்டார். என வாஷிங்டன் போட்டியிட மறுத்துவிட்டது, பெடரலிஸ்ட் கட்சி டிக்கெட் ஜான் ஆடம்ஸுக்கு வழங்கப்பட்டது. அவர் ஜனநாயக குடியரசு கட்சி வேட்பாளராக இருந்த தாமஸ் ஜெபர்சனை எதிர்த்து போட்டியிட்டார். தேர்தலில் ஜான் ஆடம்ஸ் அதிபராகவும், தாமஸ் ஜெபர்சன் துணை தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். தாமஸ் ஜெபர்சனை விட ஜான் ஆடம்ஸ் மூன்று வாக்குகள் அதிகம் பெற்றார். ஜான் ஆடம்ஸ் 1791 மற்றும் 1801 வரை ஜனாதிபதியின் அலுவலகத்தில் இருந்தார். அவர் அமெரிக்காவின் இரண்டாவது ஜனாதிபதியாக இருந்தார். ஜார்ஜ் வாஷிங்டனின் அதே கொள்கைகளையும் கொள்கைகளையும் பின்பற்றினார். அவரது நிர்வாகக் காலம் கடினமான உணர்வின் சகாப்தமாக இருந்தது.

அவரது காலகட்டத்தின் முடிவில், அவர் பெடரலிஸ்ட் கட்சியில் தனது பிரபலத்தை இழந்தார். அவன் தோற்றான் 1800 தேர்தலில். 1800 தேர்தலில் அவரது தோல்வியுடன், பெடரலிஸ்ட் கட்சியும் அரசியல் காட்சியில் இருந்து காணாமல் போனது. ஜார்ஜ் வாஷிங்டனின்

கீழ் அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டன் நிதிப் பொறுப்பில் இருந்தார். அதிகரித்த அழுத்தம் காரணமாக, அவர் 1785 இல் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்தார். அப்போதும் பெடரலிஸ்ட் கட்சியில் அவரது செல்வாக்கு மறைந்துவிடவில்லை. ஜான் ஆடம்ஸ் ஜார்ஜ் வாஷிங்டனின் கீழ் பணியாற்றும் அதே செயலாளர்களைத் தக்க வைத்துக் கொண்டார். மேக் ஹென்றி மாநில செயலாளராகவும், பிக்கரிங் போர் செயலாளராகவும் இருந்தார். அவர்கள் அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டனின் ஆதரவாளர்கள். தவிர, பிரதிநிதிகள் சபையில் ஹாமில்டனின் ஆதரவாளர்கள் அதிக அளவில் இருந்தனர். இந்தக் காரணிகள் பெடரலிஸ்ட் கட்சியில் பிளவை ஏற்படுத்தியது. ஜான் ஆடம்ஸ் தனது அரசியல் வாழ்க்கையில் தூய்மையாகவும் நேர்மையாகவும் இருந்தார். எனவே அவர் "நேர்மையான ஜான்" என்று அழைக்கப்பட்டார்.

ஆடம்ஸ் வருவதற்கு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, கோப்பகத்தின் ஆட்சி பிரான்சில் நிறுவப்பட்டது அமெரிக்காவில் அதிகாரம். நெப்போலியன் தனது காலகட்டத்தின் முடிவில் பிரான்சில் பிரபலமடைந்தார். பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் கொடூரத்தை ஆடம்ஸ் விரும்பவில்லை. இங்கிலாந்து மற்றும் பிரான்ஸ் இடையே அடிக்கடி நடக்கும் மோதல்களால் அமெரிக்கா பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது.

வெளியுறவு கொள்கை

பிரெஞ்சு பிரச்சனை

1795 இல், கோப்பகத்தின் ஆட்சி பிரான்சில் நிறுவப்பட்டது. டைரக்டரி அமெரிக்கா நடுநிலையைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை என்று குற்றம் சாட்டியது. தவிர, பிரிட்டிஷ் கப்பல்களை பறிமுதல் செய்ய அமெரிக்க அரசை வலியுறுத்தியது. கோப்பகத்தின் கொள்கை அமெரிக்க அரசாங்கத்திற்கு அதன் வெளி விவகாரத்தில் சிக்கலை உருவாக்கியது. சிக்கலைத் தீர்க்க, ஆடம்ஸ் தாமஸ் பின்னியை பிரான்சுக்கு அனுப்பினார். ஆனால் அவரது பணியை பிரெஞ்சு அரசு ஏற்கவில்லை. இது ஜான் ஆடம்ஸின் பிரச்சனையை மேலும் அதிகரித்தது.

ஹாமில்டனின் கீழ் பெடரலிஸ்ட் பிரான்ஸ் மீது போரை அறிவிக்கக் கோரியது. ஜனநாயகக் குடியரசுக் கட்சியினர் பிரான்சுடன் நல்லுறவைக் கோரினர்.

XYZ விவகாரங்கள்

இந்தச் சூழ்நிலையில் ஜான் ஆடம்ஸ் ஜார்ஜ் வாஷிங்டனின் அதே அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்ற விரும்பினார். பிரான்சுடானான போரில் அமெரிக்காவை ஈடுபடுத்த அவர் விரும்பவில்லை. அமைதியான தீர்வுக்காக நாட்டுடன் மீண்டும் பேச்சு வார்த்தை நடத்தினார். அங்கு அவர் தாமஸ் பின்னியை, ஜான் மார்ஷல் எல்பிரிட்ஜ் ஜெர்ரி ஆகியோரை பிரான்சுக்கு அனுப்பினார். அவர்கள் நெப்போலியனின் கீழ் டெலிராண்ட் மற்றும் வெளியுறவு மந்திரியை சந்திக்க இருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் அவரைச் சந்திப்பதற்கு முன்பு, XYZ தெரியாத 3 நபர்களால் அவர்கள் சந்தித்தனர். அவர்கள் தங்களை வெளியுறவு அமைச்சகத்தின் பிரதிநிதிகளாகக் கருதினர். அமைச்சரைச் சந்திப்பதற்கு முன்னிபந்தனையாக தங்களுக்கு லஞ்சமும், பெரும்

கடனுதவியும் பிரான்ஸிடம் கோரினர். இதனால் ஜான் ஆடம்ஸ் அனுப்பிய தூதரகம் அவமானப்பட்டு அவமானப்பட்டு திரும்பியது.

பிரான்சுடன் போர்

பிரச்சனையை அமைதியான முறையில் தீர்க்க ஜான் ஆடம்ஸ் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிந்தது. ஹாமில்டனின் ஆதரவாளர்கள் போரைக் கோரினர். மாற்று வழியில்லாததால், ஜான் ஆடம்ஸ் 1798 இல் பிரான்ஸ் மீது போர் அறிவித்தார். கடற்படைத் துறை நிறுவப்பட்டது. பிரஞ்சு கப்பல்கள் முறையான போர் அறிவிப்பின்றி பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. இதனால் இரு நாடுகளுக்கும் இடையேயான சுமுகமான உறவு முறிந்தது.

பிரான்சுடன் சமாதானம்

அமெரிக்காவிற்கும் பிரான்சிற்கும் இடையிலான உறவுகள் நீண்ட காலம் இழக்கவில்லை. 1799 இல் நெப்போலியன் கோப்பகத்தின் விதியை ஒழித்து முதல் தூதரானார். அவர் அமெரிக்காவுடன் அமைதி காக்க விரும்பினார். ஆடம்ஸும் அதையே விரும்பினார். எனவே ஆடம்ஸ் மற்றொரு அமைதிப் பணியை பிரான்சுக்கு அனுப்பினார். ஜான் ஜே பிரான்சுக்கு அனுப்பப்பட்டார். பிரான்சிற்கும் இடையே ஒரு சமாதானம் முடிவுக்கு வந்தது 1789 இல் அமெரிக்கா அதற்கு இணங்க.

1. பிரான்ஸ் ஒரு போரில் நுழைந்தபோது தென் அமெரிக்க போரில் நுழைய வேண்டிய அவசியம் இல்லை.
2. இரு நாட்டுக்கும் இடையே வணிக உறவு புதுப்பிக்கப்பட்டது.
3. இழப்பீடு கோரப்படவில்லை.

பிரான்சுடனான சமாதானம் ஹாமில்டனின் கீழ் இருந்த கூட்டாட்சியால் விமர்சிக்கப்பட்டது. செனட் ஒப்பந்தத்தின் ஒப்புதலை தாமதப்படுத்தியது. ஜான் ஆடம்ஸின் காலத்திற்குப் பிறகுதான் இது அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

உள்நாட்டுக் கொள்கை

ஜான் ஆடம்ஸின் வெளியுறவுக் கொள்கை அவரை பிரபலமடையச் செய்தது. உள்நாட்டு விவகாரங்களில் வெளிப்படும் வெளிநாட்டுப் பிரச்சனைகளைத் தவிர. உள்நாட்டுக் கொள்கை அவரை மேலும் பிரபலமடையச் செய்தது. பிரெஞ்சுப் புரட்சி அமெரிக்க அரசியலில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. பயங்கரவாத ஆட்சிக்குப் பிறகு, அமெரிக்காவிற்குள் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் பெரிய அளவில் இடம்பெயர்ந்தனர். அந்த நாட்களில் அமெரிக்கா 33 கடைசி அரசியல் புகலிடமாக கருதப்பட்டது. இது பிரெஞ்சு குடியேற்றத்திற்கும் குடியேற்றத்திற்கும் முக்கிய காரணமாக இருந்தது. புதிய அமைப்பாளர்கள் ஜனநாயகக் குடியரசுக் கட்சியின் ஆதரவாளர்கள். 1797 இல் அமெரிக்க அமைதிப் பணி அவமதிக்கப்பட்டபோது, அது அமெரிக்க அரசியலில் பிரதிபலித்தது.

பெடரலிஸ்டுகள் பிரான்சுடன் போரை அறிவிக்க விரும்பியது மட்டுமல்லாமல், காங்கிரஸில் சட்டங்களையும் நிறைவேற்றினர்.

1. அன்னிய சட்டம்
2. தேசத் துரோக சட்டம்
3. இயற்கைமயமாக்கல் சட்டம்

இந்த சட்டங்கள் அமெரிக்க குடியரிமையை இறுக்கமாக்கியது.

அன்னிய சட்டம்

வெளிநாட்டினர் அமெரிக்காவில் குடியேறுவதை ஏலியன் சட்டம் தடை செய்தது. மேலும், வெளிநாட்டினரை திருப்பி அனுப்புவதற்கு ஜனாதிபதிக்கு முழு அதிகாரம் வழங்கியது அல்லது வெளிநாட்டினர் பிடிக்கப்பட்டு கம்பிகளுக்குப் பின்னால் வைக்கப்படலாம் அல்லது பிற நாடுகளுக்கு நாடு கடத்தப்படலாம்.

தேசத் துரோக சட்டம்

தேசத் துரோகச் சட்டத்தின் முக்கிய நோக்கம் அரசுக்கு எதிரான கிளர்ச்சி அல்லது அரசுக்கு எதிரான பிரச்சாரத்தை ஒடுக்குவதாகும். இது போன்ற செயல்கள் நாட்டுக்கு எதிரான குற்றமாக கருதப்படும். ஜான் ஆடம்ஸ் காலத்தில் சில பத்திரிகையாளர்கள் அரசாங்கங்களுக்கு எதிராக செய்திகளை வெளியிட்டனர். அவர்கள் தாமஸ் ஜெபர்சன் மற்றும் ஜனநாயக குடியரசு கட்சியின் ஆதரவாளர்கள். இரண்டு செயல்களும் அமெரிக்க குடிமக்களின் உரிமைகளுக்கு எதிரானவை மற்றும் அமெரிக்க அரசியலமைப்புகளுக்கு எதிரானவை என்று ஜெபர்சன் கருதினார்.

இயற்கைமயமாக்கல் சட்டம்

அமெரிக்காவில் குடியரிமை பெற 5 ஆண்டுகள் அமெரிக்காவில் வசிப்பது அவசியம். இது குடியேற்றம் மற்றும் வெளிநாட்டினருக்கு சாதகமான சூழ்நிலையாக காங்கிரஸால் கருதப்பட்டது. எனவே காங்கிரசு குடியரிமைச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. குடியரிமைக்காக அமெரிக்காவில் 14 ஆண்டுகள் வசிப்பதாக அது வலியுறுத்தியது. மேலும் பிரான்சில் இருந்து புதிதாக குடியேறியவர்கள் அமெரிக்க குடியரிமை பெறுவதை தடை செய்தது. 3 அருவருப்பான செயல்கள் அமெரிக்கர்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு எதிரானவை என்று தென் மாநிலங்கள் கருதுகின்றன. அவர்கள் அதை Nullification கோட்பாட்டின் கீழ் எதிர்த்தனர். வர்ஜீனியா மற்றும் கென்டக்கி ஆகியவை அவற்றில் முக்கியமான மாநிலங்களாகும்.

கூட்டாட்சிவாதிகளிடையே பிளவு

ஹாமில்ல்டனின் ஆதரவாளர்கள் ஜான் ஆடம்ஸின் வெளியுறவுக் கொள்கையை விமர்சித்தனர். ஜான் ஆடம்ஸின் கீழ் உள்ள பெரும்பாலான செயலாளர்கள் ஹாமில்ல்டன் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள். எனவே 1800 இல் ஜான் ஆடம்ஸ் மக்ஹென்றி மற்றும் பிக்கரிங் பதவியில் இருந்து நீக்கினார். ஜான் மார்ஷல் 1800 இல் 34 வது மாநில செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார். பின்னர் அதே ஆண்டில் அவர் உச்ச நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். ஜான் ஆடம்ஸின் இந்தச் செயல் கூட்டாட்சிவாதிகளிடையே பிளவை உருவாக்கியது.

1800 தேர்தல்

நான்காவது ஜனாதிபதித் தேர்தல் 1800 இல் நடைபெற்றது. பெடரலிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் ஜான் ஆடம்ஸ் மற்றும் தாமஸ் பின்க்னி ஆகியோர் போட்டியிட்டனர். தாமஸ் ஜெபர்சன் மற்றும் ஆரோன் பர் ஆகியோர் ஜனநாயகக் குடியரசுக் கட்சியின் வேட்பாளர்கள். ஜெபர்சன் மற்றும் பர் ஆகியோர் தலா 73 வாக்குகளையும், ஆடம்ஸ் 65 வாக்குகளையும் பெற்றனர். ஜெபர்சன் மற்றும் பர் சம வாக்குகளைப் பெற்றதால், தேர்தல் தகராறு ஏற்பட்டது. குடியரசுத் தலைவராக யாரை அறிவிப்பது, துணைக் குடியரசுத் தலைவராக யாரை அறிவிப்பது என்பதில் தகராறு ஏற்பட்டது. அரசியலமைப்பின் படி, தேர்தல் தகராறு பிரதிநிதிகள் சபைக்கு அனுப்பப்பட்டது. ஜெபர்சனின் அரசியல் எதிரியாகக் கருதப்பட்ட ஹாமில்ல்டனின் ஆதரவாளர்களால் பிரதிநிதிகள் சபை ஆதிக்கம் செலுத்தியது. ஆனால் ஹாமில்ல்டன் கொள்கைகள் கொண்டவராகவும் கட்சி அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவராகவும் நின்றார். ஹாமில்ல்டனின் ஆலோசனையின் பேரில், ஜெபர்சன் ஜனாதிபதியாகவும், பர் துணைத் தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இது அலெக்சாண்டர் ஹாமில்ல்டனின் அரசியல் சாணக்கியத்தை தெளிவாக நிறுவியது.

நள்ளிரவு நீதிபதிகள்

ஜான் ஆடம்ஸ் 1800 தேர்தலில் தோற்கடிக்கப்பட்டாலும், அவர் மார்ச் 4, 1801 வரை பதவியில் இருந்தார். அவரது காலம் முடிவதற்குள் நீதித்துறை மீதான சிறப்புச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இது மாவட்ட நீதிமன்ற நீதிபதிகள் மற்றும் சுற்று நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்தது. இந்த நீதிபதிகள் அவரது நிர்வாகத்தின் கடைசி நாட்கள் வரை நியமிக்கப்பட்டனர். எனவே அவர்கள் நள்ளிரவு நீதிபதிகள் என்று நன்கு அறியப்பட்டனர். தாமஸ் ஜெபர்சனின் ஆரம்ப நாட்களில் இது ஒரு சிக்கலை உருவாக்கியது.

தாமஸ் ஜெபர்சன் - 1801-1809

1800 இல் நடைபெற்ற ஜனாதிபதி தேர் தலில் ஜெபர்சன் ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஆரோன் பர் துணை ஜனாதிபதியானார். அரசியலமைப்பின் பன்னிரண்டாவது திருத்தம் (1831) இந்த ஒழுங்கின்மையை சரிசெய்தது. ஏனெனில் ஜனாதிபதி

மற்றும் துணை ஜனாதிபதிக்கு வாக்காளர்கள் தனித்தனியாக வாக்களிக்க வேண்டும். குடியரசுக் கட்சியின் ஜனாதிபதிகளில் முதல்வரான ஜெபர்சன், புதிய தலைநகரான வாஷிங்டனில் முதலில் பதவியேற்றார். அரசாங்கத்தின் இருக்கை நியூயார்க்கில் இருந்து பிலடெல்பியாவிற்கும் பின்னர் வாஷிங்டனுக்கும் மாற்றப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் 35 இடங்கள் நியூயார்க்கில் இருந்து பிலடெல்பியாவிற்கும் பின்னர் வாஷிங்டனுக்கும் மாற்றப்பட்டது. புதிய ஜனாதிபதி ஜேம்ஸ் மேடிசனை வெளியுறவுத்துறை செயலாளராகவும், ஆல்பர்ட் கல்லடினை கருவூல செயலாளராகவும் நியமித்தார்.

திருத்தம் மற்றும் சீர்திருத்தம்:

குடியரசுக் கட்சி நிர்வாகம் கூட்டாட்சிவாதிகள் தவறு செய்ததைத் திருத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கியது மற்றும் அதே நேரத்தில் அவர்களின் சொந்தக் கொள்கைகளை செயல்படுத்தியது. தற்காலிக இயல்புடைய ஆலன் மற்றும் தேசத்துரோகச் சட்டங்கள் ஆடம்ஸின் பதவிக் காலம் முடிவடைந்தவுடன் காலாவதியானது. இந்த சட்டங்களின் செயல்பாட்டின் கீழ் தண்டனை பெற்றவர்களுக்கு புதிய நிர்வாகம் மன்னிப்பு வழங்கியது. குடியரிமையைப் பெறுவதற்கு பதினான்கு ஆண்டுகள் வசிப்பிடத்திற்குப் பதிலாக ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பதிலாக குடியரிமைச் சட்டம் மாற்றியமைக்கப்பட்டது. விஸ்கி கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்திய விஸ்கிக்கு விதிக்கப்பட்ட வரி நீக்கப்பட்டது. குடியரசுக் கட்சியினர் "நள்ளிரவு" நீதிபதிகளை பதவியில் இருந்து வெளியேற்றவும் முடிவு செய்தனர். அவர்கள் நீதித்துறையை வெறுத்தனர், ஏனெனில் அது பல மாநில சட்டங்களை அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமானது என்று அறிவித்தது, கூட்டாட்சி அதிகாரத்தின் விரிவாக்கத்தை ஆதரித்தது. கூட்டாட்சிவாதிகளின் செல்வாக்கின் ஆதாரமாக செயல்பட்டது மற்றும் பொதுமக்களுக்கு பதிலளிக்க முடியாதது. எனவே, 1801 ஆம் ஆண்டின் நீதித்துறைச் சட்டத்தை காங்கிரஸ் ரத்து செய்தது, "நள்ளிரவு" நீதிபதிகளின் அலுவலகங்களை பறித்தது. இது நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு, நிர்வாகம் சில கூட்டாட்சி நீதிபதிகளை நீதித்துறையிலிருந்து நீக்க முயன்றது. இதனால் நியூ ஹாம்ப்ஷையர் மாவட்ட நீதிமன்றத்தின் வில்லியம் பிக்கரிங் பெஞ்சில் குடிபோதையில் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு பதவியில் இருந்து நீக்கப்பட்டார். ஜஸ்டிஸ் சேஸ் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டார் ஆனால் செனட்டால் விடுவிக்கப்பட்டார்.

கருவூலச் செயலாளரான கலாட்டின், நிதி மேம்பாட்டை மேற்கொண்டார், விஸ்கி மீதான வரி ஒழிப்பு பொது வருமானத்தை பாதித்தது. ஆனால் இது ஐரோப்பாவுடனான அதிகரித்த வர்த்தகத்தின் விளைவாக வந்த கட்டண ரசீதுகளின் அதிகரிப்பால் ஈடுசெய்யப்பட்டது. தற்போதைய செலவினங்களைச் சமாளிக்க மட்டுமின்றி, பொதுக் கடனை அடைப்பதற்கும் போதுமான உபரி இருந்தது. அவருக்கு பிடித்த கருப்பொருளுக்கு இணங்க, ஜெபர்சன் இராணுவம் மற்றும் கடற்படையின் அளவைக் குறைக்க முயன்றார். இந்தச் செயல்பாட்டின் மூலம் ஒரு சேமிப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டது, ஆனால் ஆயுதப் படைகளின் விரிவாக்கத்தைக் கோரும் வெளிநாட்டு ஆபத்துகள் காரணமாக அதைத் தக்கவைக்க முடியவில்லை. ஜெபர்சன் கல்வி மற்றும் தகவல்தொடர்புகளை ஊக்குவித்தார். 1802 ஆம் ஆண்டில், ஓஹியோ யூனியனில் ஒரு மாநிலமாக அனுமதிக்கப்பட்டபோது, செயல்படுத்தும் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது, கல்வியை

மேம்படுத்துவதற்காக புதிதாக அனுமதிக்கப்பட்ட மாநிலத்தின் ஒவ்வொரு நகரத்திலும் ஒரு பகுதி நிலத்தை ஒதுக்கி, நில விற்பனை மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தில் ஐந்து சதவீதத்தை ஒதுக்கியது. சாலைகள் அமைப்பதற்காக, புர்வீக மக்களிடம் இருந்து எடுக்கப்பட்டது. இந்த நடவடிக்கைகள் கல்வியின் வளர்ச்சிக்கும், தகவல்தொடர்பு விரிவாக்கத்திற்கும் பயனுள்ளதாக இருந்தது.

நீதித்துறை மறுஆய்வு:

குடியரசுக் கட்சியினர் 1801 ஆம் ஆண்டின் நீதித்துறைச் சட்டத்தை ரத்து செய்து, பல நீதிபதிகள் மற்றும் மார்ஷல்களை பதவியில் இருந்து வெளியேற்றியபோது, நீதித்துறையின் மீது வெற்றியைப் பெற்றனர். இருப்பினும் 1802 இல் உச்ச நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி ஜான் மார்ஷல் நிர்வாகத்திற்கு எதிராக அளவீடுகளைத் திருப்பினார். ஒரு சக வர்ஜீனியனாகவும் உறவினராகவும் இருந்தபோதிலும், ஜான் மார்ஷல் ஜெபர்சனின் கசப்பான எதிர்ப்பாளராகவும், ஒரு உறுதியான கூட்டாட்சிவாதியாகவும் இருந்தார். அரசியலமைப்பின் அவரது விளக்கம் மேம்படுத்தப்பட்டது.

நீதித்துறையின் மாண்பு

ஜனாதிபதி ஆடம்ஸ், தலைநகர் வாஷிங்டன் அமைந்துள்ள கொலம்பியா மாவட்டத்திற்கான அமைதி நீதிபதியாக வில்லியம் மார்பரியை நியமித்தார். இதற்கு செனட் ஒப்புதல் அளித்தாலும், ஜெபர்சனின் அறிவுறுத்தலின் பேரில் வெளியுறவுத்துறை செயலாளரான மேடிசன், நியமன உத்தரவை வழங்க மறுத்துவிட்டார். எனவே, மாநிலச் செயலாளரை உத்தரவைப் பிறப்பிக்கக் கட்டாயப்படுத்த, மாண்டமஸ் உத்தரவு பிறப்பிக்க உச்ச நீதிமன்றத்தில் மார்பரி விண்ணப்பித்தார். இதுதான் வழக்கு, மார்பரி Vs மேடிசன் (1803). இந்த வழக்கை தீர்ப்பதில் ஜான் மார்ஷல், மேடிசனுக்கு கமிஷனை வைத்திருக்க எந்த உரிமையும் இல்லை என்று குறிப்பிட்டார், ஆனால் உச்ச நீதிமன்றம் அவரை வழங்குவதற்கு கட்டாயப்படுத்த ஒரு உத்தரவை பிறப்பிக்க முடியாது. காங்கிரஸால் இயற்றப்பட்ட 1789 ஆம் ஆண்டின் நீதித்துறைச் சட்டம், அதன் அசல் அதிகார வரம்பில் ஒரு பகுதியாக மாண்டமஸ் உத்தரவை வெளியிடுவதற்கு உச்ச நீதிமன்றத்தை அங்கீகரித்ததாக அவர் அறிவித்தார், ஆனால் நாட்டின் உச்ச சட்டமான அரசியலமைப்பு அத்தகைய அசல் அதிகார வரம்பிற்கு வழங்கவில்லை. எனவே 1789 ஆம் ஆண்டின் நீதித்துறைச் சட்டம், உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு இந்த அசல் அதிகார வரம்பை வழங்குவதில், அரசியலமைப்பில் உள்ள விதிக்கு முரணானது, எனவே அந்த விதி செல்லுபடியாகாது. உண்மையில் நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பு வழங்கியதை ஏற்றுக்கொண்டது மற்றும் அரசியலமைப்பிற்கு முரணாக ஒரு காங்கிரஸின் சட்டம் வழங்கியதை ஏற்க மறுத்தது. இந்த நிலைப்பாட்டை எடுப்பதன் மூலம், சட்டங்களின் அரசியலமைப்புத் தன்மையை விளக்குவது மற்றும் தீர்மானிப்பது கூட்டாட்சி நீதித்துறையின் கடமை என்று உச்ச நீதிமன்றம் சரியாக வலியுறுத்தியது. எனவே, சட்டங்களின் சட்டங்களை அரசியலமைப்பிற்கு முரணானதாக அறிவிக்க உரிமை உண்டு. எனவே, மாநில மற்றும் தேசிய சட்டமன்றங்கள் அரசியலமைப்புடன் மோதும்போது அவைகளால் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களை அரசியலமைப்புச்

சட்டமாக அறிவிக்க உரிமை இருந்தது. இது நீதித்துறை மறுஆய்வு, அல்லது சட்டமன்றங்களால் இயற்றப்பட்ட கீழ்நிலைச் சட்டங்கள், அரசியலமைப்புச் சட்டத்துடன் இணக்கமாக உள்ளதா அல்லது முரண்படுகிறதா என்பதை ஆராய நீதிமன்றத்தின் உரிமை.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு, வர்ஜீனியா மற்றும் கென்டக்கி தீர்மானங்களுக்கு விடையாக அமைந்தது. இதில் ஜெபர்சன் மற்றும் மேடிசன் ஆகியோர் கூட்டாட்சி அரசாங்கம் அதன் அரசியலமைப்பு உரிமையை மீறுகிறதா இல்லையா என்பதை தீர்மானிக்க மாநில அரசாங்கங்களுக்கு உரிமை உண்டு என்று வாதிட்டனர். மறுபுறம், உச்ச நீதிமன்றம் இந்த உரிமை நீதித்துறைக்கு சொந்தமானது என்றும் மாநிலங்களுக்கு இல்லை என்றும் அறிவித்தது. இந்த முடிவு குடியரசுக் கட்சியினரைக் கோப்படுத்தியது. ஏனெனில் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அல்லது அவர்களுக்குப் பொறுப்பேற்காத நீதிபதிகள், கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பின் விதிகளை மீறும் போது, கூட்டாட்சி மற்றும் மாநில சட்டங்களை வீட்டோ செய்யும் உரிமையை ஏற்றுக்கொண்டனர். நீதித்துறை மறுஆய்வு யோசனை மக்களுக்குத் தெரியாததல்ல. காலனித்துவ காலத்தில் தனியுரிமை கவுன்சில் காலனிகளால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களின் அரசியலமைப்பை தீர்மானித்தது மற்றும் கூட்டமைப்பு காலத்தில் மாநில நீதிமன்றங்கள் இதேபோன்ற உரிமையைப் பயன்படுத்தியது. தவிர, நீதிமன்றங்கள் இந்த முக்கியமான செயல்பாட்டைச் செய்ய தகுதியான 37 அதிகாரம் என்பது தர்க்கரீதியாகத் தோன்றியது. எனவே, உச்ச நீதிமன்றத்தின் கருத்துகளை நாடு ஏற்றுக்கொண்டது.

ஆரோன் பர் பயணம்: 1804 தேர்தலில் ஜெபர்சன் தனது கூட்டாட்சி போட்டியாளரான சி.சி. பிங்க்னி. ஜெபர்சனின் உதாரணத்தில், குடியரசுக் கட்சி வேட்பாளராக ஆரோன் பர் துணைத் தலைவர் பதவிக்கு பரிந்துரைக்கப்படவில்லை. பெடரலிஸ்டுகள் இப்போது ஆரோன் பர்ரை நியூயார்க்கின் ஆளுநராகத் தேர்ந்தெடுக்கவும் அந்த மாநிலத்தையும் நியூ இங்கிலாந்தையும் யூனியனிலிருந்து பிரிக்கவும் ஒரு சதித்திட்டத்தை உருவாக்கினர். ஆனால் ஹாமில்டன் தனது செல்வாக்கை ஆரோன் பர்ருக்கு எதிராக வீசியதால், சதி வீழ்ந்தது. கோபத்திற்கு உந்தப்பட்டு, பர் ஹாமில்டனை ஒரு சண்டைக்கு சவால் விடுத்தார், பிந்தையவர் அதை ஏற்றுக்கொண்டு இறந்தார். ஹாமில்டனைக் கொன்ற பிறகு, ஆரோன் பர் மேற்கு நோக்கிச் சென்று ஒரு பயணத்தை ஏற்பாடு செய்தார் யூனியனில் இருந்து மேற்கு மாநிலங்களை பிரிக்கிறது. இருப்பினும் ஏலம் தோல்வியடைந்தது மற்றும் பர் கைப்பற்றப்பட்டது. அவர் தேசத்துரோகத்திற்காக விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டார், ஆனால் தலைமை நீதிபதி மார்ஷல் ஜெபர்சன் மீது அவருக்கு இருந்த வெறுப்பின் காரணமாக அவரை விடுதலை செய்தார்.

வெளிநாட்டு உறவுகள்: ஜெபர்சனின் இரண்டாவது பதவிக்காலம் வெளிநாடுகளில் உள்ள சிக்கல்களால் குறிக்கப்பட்டது. "இயற்கை மற்றும் பரந்த கடல்" நாட்டின் கட்டணத்தைத் தடுக்கும் என்ற கருத்தை ஜனாதிபதி கொண்டிருந்தார் ஐரோப்பிய கொந்தளிப்புகள், ஆனால் அது ஒரு மரியாதை என்பதை அவர் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே உணர்ந்தார். பார்பரியின் கடற்கொள்ளையர்கள் ஆப்பிரிக்காவின் கடற்கரை - திரிபோலி, மொராக்கோ, அல்ஜியர்ஸ் மற்றும் துனிஸ் - வெளிநாட்டு கப்பல்களைக் கைப்பற்றி காணிக்கை வசூலித்தது. அமெரிக்கா பணம் கொடுத்ததில் தனது அதிருப்தியை தெரிவிக்க, திரிபோலியின் பாஷா அமெரிக்க

தூதரகத்தில் இருந்த கொடி கம்பத்தை வெட்டி வீழ்த்தினார். ஜெபர்சன் இப்போது போரை அறிவித்தார். அது நான்கு ஆண்டுகள் நீடித்தது. திரிபோலியின் கடற்கரை முற்றுகையிடப்பட்டது. ஆனால் போர் உறுதியற்றதாக இருந்தது. 1805 இல் செய்யப்பட்ட ஒரு உடன்படிக்கையின் மூலம், சிறைபிடிக்கப்பட்ட அமெரிக்க மாலுமிகளை விடுவிக்க பாஷாவிடம் அமெரிக்கா 60,000 டாலர்களை வழங்கியது. உண்மையில் பழைய உலகின் முதல் போர் படுதோல்வியில் முடிந்தது.

ஜனநாயகக் கட்சி

ஜேம்ஸ் மேடிசன் 1809 - 1817

ஜேம்ஸ் மேடிசன் ஜூனியர் ஒரு அமெரிக்க அரசியல்வாதி, இராஜதந்திரி, விரிவாக்கவாதி, தத்துவவாதி மற்றும் ஸ்தாபகத் தந்தை ஆவார். அவர் 1809 முதல் 1817 வரை அமெரிக்காவின் 4வது ஜனாதிபதியாக பணியாற்றினார். வரைவு தயாரிப்பில் முக்கிய பங்கு வகித்ததற்காக அவர் "அரசியலமைப்பின் தந்தை" என்று போற்றப்படுகிறார். மற்றும் அமெரிக்காவின் அரசியலமைப்பு மற்றும் உரிமைகள் மசோதாவை ஊக்குவித்தல். அவர் தி.ஃபெரலிஸ்ட் பேப்பர்ஸ் உடன் இணைந்து எழுதினார். ஜனநாயக-குடியரசு கட்சியை இணைந்து நிறுவினார் மற்றும் ஜனாதிபதி தாமஸ் ஜெபர்சனின் கீழ் 1801 முதல் 1809 வரை 5வது மாநில செயலாளராக பணியாற்றினார். ஒரு முக்கிய வர்ஜீனியா தோட்டக்காரர் குடும்பத்தில் பிறந்த மேடிசன், அமெரிக்கப் புரட்சிப் போரின் போதும் அதற்குப் பின்னரும் வர்ஜீனியா ஹவுஸ் ஆஃப் டெலிகேட்ஸ் மற்றும் கான்டினென்டல் காங்கிரஸில் உறுப்பினராக பணியாற்றினார்.

கூட்டமைப்புக் கட்டுரைகளால் நிறுவப்பட்ட பலவீனமான தேசிய அரசாங்கத்தால் அவர் அதிருப்தி அடைந்தார் மற்றும் அரசியலமைப்பு மாநாட்டை ஒழுங்கமைக்க உதவினார், இது கூட்டமைப்புக் கட்டுரைகளுக்குப் பதிலாக புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்கியது. மேடிசனின் வர்ஜீனியா திட்டம் அரசியலமைப்பு மாநாட்டின் விவாதங்களுக்கு அடிப்படையாக செயல்பட்டது. மேலும் அவர் மாநாட்டில் மிகவும் செல்வாக்கு மிக்க நபர்களில் ஒருவராக இருந்தார். அவர் அரசியலமைப்பை அங்கீகரிக்கும் இயக்கத்தின் தலைவர்களில் ஒருவரானார். மேலும் அவர் அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டன் மற்றும் ஜான் ஜே ஆகியோருடன் இணைந்து தி.ஃபெரலிஸ்ட் பேப்பர்களை எழுதினார். இது அமெரிக்க வரலாற்றில் அரசியல் அறிவியலின் மிகவும் செல்வாக்கு மிக்க படைப்புகளில் ஒன்றாகும்.

ஜனநாயக குடியரசு கட்சி உருவாதல்

அரசியலமைப்பின் ஒப்புதலுக்குப் பிறகு, மேடிசன் பிரதிநிதிகள் சபையில் ஒரு முக்கியமான தலைவராக உருவெடுத்தார் மற்றும் ஜனாதிபதி ஜார்ஜ் வாஷிங்டனின் நெருங்கிய ஆலோசகராக பணியாற்றினார். அரசியலமைப்பிற்குள் தனிப்பட்ட சுதந்திரங்கள் மற்றும் உரிமைகளுக்கான உத்தரவாதங்களை உள்ளடக்கிய உரிமைகள் மசோதாவை அங்கீகரிப்பதற்கான முக்கிய சக்தியாக அவர் கருதப்படுகிறார். 1790 களின் முற்பகுதியில்,

பொருளாதாரத் திட்டத்தையும், கருவூலச் செயலர் ஹாமில்டனால் விரும்பப்பட்ட அதிகார மையமயமாக்கலையும் மேடிசன் எதிர்த்தார். ஜெபர்சனுடன் சேர்ந்து, அவர் ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சியை ஏற்பாடு செய்தார், இது ஹாமில்டனின் பெடரலிஸ்ட் கட்சியுடன் இணைந்து, நாட்டின் முதல் பெரிய அரசியல் கட்சிகளில் ஒன்றாகும். ஜெபர்சன் ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிறகு, மேடிசன் 1801 முதல் 1809 வரை அவரது வெளியுறவுத்துறை செயலாளராக பணியாற்றினார். அந்த நிலையில், அவர் லூசியானா பர்சேவை மேற்பார்வையிட்டார், இது அமெரிக்காவின் அளவை இரட்டிப்பாக்கியது.

இரண்டாம் சுதந்திர போர்

1808 ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஜெபர்சனின் வெற்றிக்குப் பிறகு மேடிசன் வெற்றி பெற்றார். இராஜதந்திர எதிர்ப்புகள் மற்றும் வர்த்தகத் தடைகள் அமெரிக்கக் கப்பல் போக்குவரத்தை பிரிட்டிஷ் கைப்பற்றுவதை முடிவுக்குக் கொண்டுவரத் தவறியதால், அவர் அமெரிக்காவை 1812 ஆம் ஆண்டு போருக்கு அழைத்துச் சென்றார். போர் ஒரு நிர்வாக நெருக்கடி மற்றும் முடிவில்லாமல் முடிந்தது. ஆனால் பல அமெரிக்கர்கள் அதை ஒரு வெற்றிகரமான "இரண்டாம் சுதந்திரப் போராகக் கண்டனர். "பிரிட்டனுக்கு எதிராக. போர் முன்னேறியதால், 1808 தேர்தலில் சிறிய வித்தியாசத்தில் மேடிசன் 1812 இல் மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். போர் ஒரு வலுவான கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தின் அவசியத்தை மேடிசனுக்கு உணர்த்தியது. அவர் அமெரிக்காவின் இரண்டாவது வங்கியை உருவாக்குவதற்கும், 1816 இன் பாதுகாப்புக் கட்டணத்தை அமல்படுத்துவதற்கும் தலைமை தாங்கினார். ஒப்பந்தம் அல்லது போரின் மூலம், மேடிசனின் ஜனாதிபதி பதவியானது 23 மில்லியன் ஏக்கர் பூர்வீக அமெரிக்க நிலத்தை அமெரிக்காவில் சேர்த்தது.

மேடிசன் 1817 இல் தனது ஜனாதிபதி பதவியை முடித்த பின்னர் பொது அலுவலகத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்றார் மற்றும் 1836 இல் இறந்தார். ஜெபர்சன் மற்றும் வாஷிங்டனைப் போலவே, மேடிசன் ஒரு பணக்கார அடிமை உரிமையாளராக இருந்தார், அவர் ஒருபோதும் தனது அடிமைகளை கடுமையாக நடத்தவில்லை மற்றும் அவர்களுக்கு நன்றாக வழங்கினார். அவர் தனது குடியரசின் நம்பிக்கைகளை அடிமை உரிமையுடன் தனிப்பட்ட முறையில் சமரசம் செய்ததில்லை. கடன்களை செலுத்த வேண்டிய கட்டாயத்தில், அவர் தனது அடிமைகளை விடுவிக்கவில்லை. மேடிசன் அமெரிக்காவின் மிக முக்கியமான ஸ்தாபகத் தந்தைகளில் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார், மேலும் வரலாற்றாசிரியர்கள் பொதுவாக அவரை சராசரிக்கும் அதிகமான ஜனாதிபதியாக மதிப்பிட்டுள்ளனர்.

பிரின்ஸ்டனில் அவரது ஆய்வுகள் லத்தீன், கிரேக்கம், இறையியல் மற்றும் அறிவொளியின் படைப்புகளை உள்ளடக்கியது. பேச்சு மற்றும் விவாதம் இரண்டிலும் பெரும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது; மேடிசன் அமெரிக்கன் விக்-கிளியோசோபிக் சொசைட்டியின் முன்னணி உறுப்பினராக இருந்தார், இது ஒரு அரசியல் எதிரியான கிளியோசோபிக் சொசைட்டியுடன் வளாகத்தில் போட்டியிட்டது. அவர் பிரின்ஸ்டனில் இருந்த காலத்தில், மேடிசனின் நெருங்கிய நண்பர் வருங்கால அட்டர்னி ஜெனரல் வில்லியம் பிராட்போர்ட் ஆவார்.

மற்றொரு வகுப்பு தோழனுடன் சேர்ந்து, மாடிசன் ஒரு தீவிரமான படிப்பை மேற்கொண்டார் மற்றும் கல்லூரியின் மூன்றாண்டு இளங்கலை கலைப் பட்டத்தை இரண்டே ஆண்டுகளில் முடித்தார், 1771 இல் பட்டம் பெற்றார். பட்டம் பெற்ற பிறகு மதகுருமார்களில் சேருவது அல்லது சட்டப் பயிற்சி செய்வது பற்றி மேடிசன் யோசித்தார், ஆனால் அதற்குப் பதிலாக பிரின்ஸ்டனில் இருந்தார். கல்லூரியின் தலைவர் ஜான் விதர்ஸ்பூனின் கீழ் ஹீப்ரு மற்றும் அரசியல் தத்துவம் படிக்க. அவர் 1772 இன் ஆரம்பத்தில் மான்ட் பெலியர் வீட்டிற்குத் திரும்பினார்.

மேடிசனின் தத்துவம் மற்றும் அறநெறி பற்றிய கருத்துக்கள் விதர்ஸ்பூனால் வலுவாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன, அவர் அறிவொளி யுகத்தின் தத்துவம், மதிப்புகள் மற்றும் சிந்தனை முறைகளுக்கு அவரை மாற்றினார். வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியர் டெரன்ஸ் பால், பிரின்ஸ்டனில், மேடிசன் "அறிவொளியின் தாராளவாதத்தில் மூழ்கி, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் அரசியல் தீவிரவாதத்திற்கு மாறினார். அன்றிலிருந்து ஜேம்ஸ் மேடிசனின் கோட்பாடுகள் மனிதனின் மகிழ்ச்சிக்கான உரிமைகளை மேம்படுத்தும், மேலும் அவரது தீவிர முயற்சிகள் உதவும். சிவில் மற்றும் அரசியல் சுதந்திரத்திற்கு அர்ப்பணிப்புடன் காரணம்."

மான்ட் பெலியருக்குத் திரும்பிய பிறகு, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தொழில் இல்லாமல், மேடிசன் தனது இளைய உடன்பிறப்புகளுக்கு ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். மேடிசன் 1773 இல் சட்டப் புத்தகங்களைப் படிக்கத் தொடங்கினார். பிலடெல்பியாவில் எட்வர்ட் ஷிப்பனின் கீழ் சட்டப் பயிற்சி பெற்ற பிரின்ஸ்டன் நண்பரான வில்லியம் பிராட்ஃபோர்டிடம், சட்டப் புத்தகங்களைப் படிப்பது குறித்த எழுதப்பட்ட திட்டத்தை அவருக்கு அனுப்புமாறு கேட்டுக் கொண்டார். 22 வயதில், மேடிசன், வர்ஜீனியாவில் உள்ள எந்த வழக்கறிஞரின் கீழும் பயிற்சி பெற எந்த முயற்சியும் செய்தார் என்பதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை. 1783 வாக்கில், அவர் சட்டப் பிரசுரங்களில் நல்ல அறிவைப் பெற்றார். மேடிசன் தன்னை ஒரு சட்ட மாணவராகப் பார்த்தார், ஆனால் ஒரு வழக்கறிஞராக இல்லை - அவர் ஒருபோதும் பட்டியில் சேரவில்லை அல்லது பயிற்சி செய்யவில்லை. அவரது வயதான காலத்தில், மேடிசன் "டெமி-லாயர்" அல்லது "ஹாஃப்-லாயர்" என்ற சொற்றொடரை உணர்ந்தார், இது ஒரு கேலிக்குரிய வார்த்தையான சட்டப் புத்தகங்களைப் படித்த, ஆனால் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தாத ஒருவரை விவரிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது. புரட்சிகரப் போரைத் தொடர்ந்து, மேடிசன் வர்ஜீனியாவில் உள்ள மான்ட் பெலியரில் அரசியலமைப்பு மாநாட்டிற்கான தயாரிப்பில் உலகின் பண்டைய ஜனநாயகங்களைப் படிப்பதில் நேரத்தை செலவிட்டார்.

அமெரிக்கப் புரட்சி மற்றும் கூட்டமைபும்

1765 ஆம் ஆண்டில், பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் முத்திரைச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியது, இது பிரிட்டிஷ் அமெரிக்காவை நிர்வகிப்பதற்கான அதிகரித்து வரும் செலவுகளுக்கு நிதியளிப்பதற்காக அமெரிக்க குடியேற்றவாசிகளுக்கு வரி விதித்தது. வரிக்கு காலனித்துவவாதிகளின் எதிர்ப்பு அமெரிக்கப் புரட்சியில் உச்சக்கட்ட மோதலின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது. கருத்து வேறுபாடு, அந்த அமைப்பில் நேரடியாக பிரதிநிதித்துவம் இல்லாத குடியேற்றவாசிகளுக்கு வரி விதிக்கும் பாராளுமன்றத்தின் உரிமையை மையமாகக்

கொண்டது. இருப்பினும், 1775-83 அமெரிக்க புரட்சிகரப் போர் வெடிக்கும் வரை நிகழ்வுகள் மோசமடைந்தன, இதில் காலனித்துவவாதிகள் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிந்தனர்: ஜார்ஜ் III ஐத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்த விசுவாசிகள் மற்றும் காண்டிசென்டல் தலைமையில் மேடிசன் இணைந்த தேசபக்தர்கள். காங்கிரஸ், அமெரிக்க காலனிகளுக்கு வரி விதிக்க முயற்சிப்பதன் மூலம் பாராளுமன்றம் அதன் வரம்புகளை மீறிவிட்டதாக மாடிசன் நம்பினார், மேலும் அவர் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை எதிர்த்தவர்களுக்கு அனுதாபம் காட்டினார். வர்ஜீனியாவில் உள்ள ஆங்கிலிகள் தேவாலயத்தை அகற்றுவதையும் அவர் விரும்பினார்; மேடிசன் ஒரு நிறுவப்பட்ட மதம் மத சுதந்திரத்திற்கு தீங்கு விளைவிப்பதாக நம்பினார், ஏனெனில் அது அரசின் அதிகாரத்திற்கு அதிகப்படியான பாதுகாப்பை ஊக்குவித்தது.

1774 இல், மேடிசன் உள்ளூர் பாதுகாப்புக் குழுவில் இடம் பெற்றார், இது உள்ளூர் தேசபக்த போராளிகளை மேற்பார்வையிட்ட புரட்சிக்கு ஆதரவான குழுவாகும். அக்டோபர் 1775 இல், அவர் ஆரஞ்சு கவுண்டி போராளிகளின் கர்னலாக நியமிக்கப்பட்டார், அவர் ஐந்தாவது வர்ஜீனியா மாநாட்டிற்கு பிரதிநிதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படும் வரை அவரது தந்தையின் இரண்டாவது-தலைவராக பணியாற்றினார். குறைந்த உயரம் மற்றும் அடிக்கடி மோசமான உடல்நிலை, மேடிசன் புரட்சிகரப் போரில் ஒருபோதும் போரைப் பார்த்ததில்லை, ஆனால் அவர் போர்க்காலத் தலைவராக வர்ஜீனியா அரசியலில் முக்கியத்துவம் பெற்றார்.

வர்ஜீனியா அரசியலமைப்பு மாநாட்டில், மதத்தைப் பயன்படுத்துவதில் வெறும் "சகிப்புத்தன்மையை" விட "சம உரிமையை" வழங்க வர்ஜீனியா உரிமைகள் பிரகடனத்தை மாற்றுமாறு பிரதிநிதிகளை அவர் சமாதானப்படுத்தினார். வர்ஜீனியா அரசியலமைப்பை இயற்றியதன் மூலம், மேடிசன் வர்ஜீனியா பிரதிநிதிகள் சபையின் ஒரு பகுதியாக ஆனார், பின்னர் அவர் வர்ஜீனியா கவர்னர் கவுன்சில் ஆஃப் ஸ்டேட்டிற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அந்த பாத்திரத்தில், அவர் கவர்னர் தாமஸ் ஜெபர்சனின் நெருங்கிய கூட்டாளியானார். ஜூலை 4, 1776 இல், 13 அமெரிக்க மாநிலங்களை ஒரு சுதந்திர நாடாக அதிகாரப்பூர்வமாக அறிவிக்கும் அமெரிக்க சுதந்திரப் பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டது.

மேடிசன் கூட்டமைப்புக் கட்டுரைகளில் கையொப்பமிடவில்லை என்றாலும், கட்டுரைகளின் வரைவை பாதிக்கும் மத சுதந்திரம் பற்றிய விவாதத்திற்கு அவர் பங்களித்தார். மேடிசன் மத சுதந்திரம் பற்றிய கட்டுரையை தாராளமயமாக்க முன்மொழிந்தார், ஆனால் பெரிய வர்ஜீனியா மாநாடு மேலும் மாற்றங்களைச் செய்தது. இது பின்னர் குழு மற்றும் முழு மாநாட்டின் மூலம் திருத்தப்பட்டது, இதில் ஒரு சீரான அரசாங்கத்திற்கான உரிமையில் ஒரு பகுதியை சேர்ப்பது உட்பட (பிரிவு 14). மேடிசன் 1777 முதல் 1779 வரை மாநில கவுன்சிலில் பணியாற்றினார், அவர் அமெரிக்காவின் ஆளும் குழுவான இரண்டாவது காண்டிசென்டல் காங்கிரஸுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். கிரேட் பிரிட்டனுக்கு எதிராக அமெரிக்கா ஒரு கடினமான போரை எதிர்கொண்டது, அதே போல் ரன்வே பணவீக்கம், நிதி சிக்கல்கள் மற்றும் அரசாங்கத்தின் பல்வேறு நிலைகளுக்கு இடையில் ஒத்துழைப்பு இல்லாமை. வரலாற்றாசிரியர் ஜே.ஜி.ஏ. ஸ்டாக், மேடிசன் நிதி சிக்கல்களில் நிபுணராக பணியாற்றினார், சட்டமன்றப் பணியாளராகவும், நாடாளுமன்றக் கூட்டணிக் கட்டமைப்பில் தலைசிறந்தவராகவும் ஆனார். தேவையான

கோரிக்கைகளை வழங்குவதில் மாநிலங்களின் தோல்வியால் விரக்தியடைந்த மேடிசன், காங்கிரஸுக்கு இறக்குமதிக்கான கட்டணங்கள் மூலம் வருவாயை சுயாதீனமாக உயர்த்துவதற்கான அதிகாரத்தை வழங்குவதற்கு கூட்டமைப்பு சட்டங்களை திருத்த முன்மொழிந்தார்.

ஜெனரல் ஜார்ஜ் வாஷிங்டன், காங்கிரஸ்காரர் அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டன் மற்றும் பிற செல்வாக்கு மிக்க தலைவர்களும் திருத்தத்தை ஆதரித்த போதிலும், பதின்மூன்று மாநிலங்களின் அங்கீகாரத்தை வெல்லத் தவறியதால் அது தோற்கடிக்கப்பட்டது. காங்கிரஸின் உறுப்பினராக இருந்தபோது, மேடிசன் அமெரிக்காவிற்கும் பிரான்சிற்ும் இடையிலான நெருங்கிய கூட்டணியின் தீவிர ஆதரவாளராக இருந்தார். மேலும் மேற்கு நோக்கிய விரிவாக்கத்தின் வக்கீலாக, புதிய நாடு மிசிசிப்பி ஆற்றில் வழிசெலுத்துவதற்கும் கட்டுப்பாட்டிற்கும் அதன் உரிமையை உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார். புரட்சிகரப் போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்த பாரிஸ் உடன்படிக்கையில் அதற்குக் கிழக்கே உள்ள அனைத்து நிலங்களிலும். 1780 முதல் 1783 வரை காங்கிரஸில் பணியாற்றிய பிறகு, மேடிசன் 1784 இல் வர்ஜீனியா ஹவுஸ் ஆஃப் டெலிகேட்ஸ் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார்.

அரசியலமைப்பின் தந்தை

வர்ஜீனியா ஹவுஸ் ஆஃப் டெலிகேட்ஸ் உறுப்பினராக, மேடிசன் மத சுதந்திரத்திற்காக தொடர்ந்து வாதிட்டார். மேலும் ஜெபர்சனுடன் சேர்ந்து மத சுதந்திரத்திற்கான வர்ஜீனியா சட்டத்தை உருவாக்கினார். அந்தத் திருத்தம், மதச் சுதந்திரத்திற்கு உத்தரவாதம் அளித்து, சர்ச் ஆஃப் இங்கிலாந்தை நிலைகுலையச் செய்தது. 1786 இல் நிறைவேற்றப்பட்டது. மேடிசன் ஒரு நில ஊக வணிகராகவும் ஆனார், மற்றொரு ஜெபர்சன் ஆதரவாளரான ஜேம்ஸ் மன்ரோவுடன் இணைந்து மொஹாக் ஆற்றங்கரையில் நிலத்தை வாங்கினார்.

1780கள் முழுவதும், மேடிசன் கூட்டமைப்புக் கட்டுரைகளில் சீர்திருத்தத்திற்காக வாதிட்டார். 1783 இல் புரட்சிகரப் போருக்குப் பிறகு மாநிலங்களின் ஒற்றுமையின்மை மற்றும் மத்திய அரசாங்கத்தின் பலவீனம் குறித்து அவர் பெருகிய முறையில் கவலைப்பட்டார். "அதிகப்படியான ஜனநாயகம்" சமூகச் சிதைவை ஏற்படுத்தியது என்று அவர் நம்பினார். மற்ற நாடுகளின் தூதர்களுக்கு இராஜதந்திர விலக்கு. வெளியுறவுக் கொள்கையை நடத்துவதற்கும், அமெரிக்க வர்த்தகத்தைப் பாதுகாப்பதற்கும், அப்பலாச்சியன் மலைகள் மற்றும் மிசிசிப்பி நதிக்கு இடையே நிலங்களைக் குடியேற்றுவதற்கும் காங்கிரஸின் இயலாமை குறித்தும் அவர் கவலைப்பட்டார். மேடிசன் எழுதியது போல், "அமெரிக்க சோதனை உலகிற்கு ஒரு ஆசீர்வாதமாக இருக்க வேண்டுமா அல்லது குடியரசுக் கட்சியின் நோக்கம் தூண்டிய நம்பிக்கைகளை என்றென்றும் வெடிக்க வேண்டுமா என்பதை தீர்மானிக்க ஒரு நெருக்கடி வந்துவிட்டது." அவர் சட்டம் மற்றும் அரசியல் கோட்பாட்டின் தீவிர ஆய்வுக்கு உறுதியளித்தார். மேலும் பிரான்சிலிருந்து ஜெபர்சன் அனுப்பிய காண்டிளென்டல் அறிவொளி நூல்களால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டார். அவர் குறிப்பாக சர்வதேச சட்டம் மற்றும் டச்சு குடியரசு, சுவிஸ் கூட்டமைப்பு மற்றும் அச்சேயன் லீக் போன்ற "பண்டைய மற்றும் நவீன கூட்டமைப்புகளின்"

அரசியலமைப்புகளின் படைப்புகளைத் தேடினார். கடந்த குடியரசுக் கட்சியின் சோதனைகளை அதன் அளவு மூலம் அமெரிக்கா மேம்படுத்த முடியும் என்று அவர் நம்பினார்; பல தனித்துவமான நலன்கள் ஒன்றுக்கொன்று எதிராக போட்டியிடுவதால், மேடிசன் பெரும்பான்மை ஆட்சியின் துஷ்பிரயோகங்களைக் குறைக்க நம்பினார். கூடுதலாக, மிசிசிப்பி நதிக்கான வழிசெலுத்தல் உரிமைகள் மேடிசனுக்கு மிகவும் கவலையளிக்கின்றன. 25 ஆண்டுகளாக அமெரிக்கா நதிக்கான உரிமைகோரலை ஏற்கும் ஜான் ஜேயின் முன்மொழிவை அவர் நிராகரித்தார், மேலும் வரலாற்றாசிரியர் ஜான் கெட்சமின் கூற்றுப்படி, இந்த திட்டத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கான அவரது விருப்பம் 1787 இல் காங்கிரசுக்குத் திரும்புவதற்கு மேடிசனை ஊக்குவிப்பதில் முக்கிய பங்கு வகித்தது.

1785 ஆம் ஆண்டு மவுண்ட் வெர்னான் மாநாட்டை ஏற்பாடு செய்ய மேடிசன் உதவினார், இது போடோமாக் நதியில் வழிசெலுத்தல் உரிமைகள் தொடர்பான சர்ச்சைகளைத் தீர்த்தது மற்றும் எதிர்கால மாநிலங்களுக்கு இடையேயான மாநாடுகளுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாகவும் செயல்பட்டது. 1786 அனாபோலிஸ் மாநாட்டில், அவர் ஹாமில்டன் மற்றும் பிற பிரதிநிதிகளுடன் சேர்ந்து, கட்டுரைகளைத் திருத்துவது பற்றி பரிசீலிக்க மற்றொரு மாநாட்டிற்கு அழைப்பு விடுத்தார். காங்கிரஸில் மற்றொரு காலத்திற்கு தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற பிறகு, திருத்தங்களை முன்மொழிய பிலடெல்பியா மாநாட்டை அங்கீகரிக்க மற்ற காங்கிரஸ்காரர்களை நம்ப வைக்க மேடிசன் உதவினார். காங்கிரஸின் பல உறுப்பினர்கள் மாநாடு கொண்டு வரக்கூடிய மாற்றங்களைப் பற்றி எச்சரிக்கையாக இருந்தபோதிலும், தற்போதுள்ள அரசாங்கத்திற்கு ஒருவித சீர்திருத்தம் தேவை என்று கிட்டத்தட்ட அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டனர். நாடு முழுவதும் பிரபலமாக இருந்த ஜெனரல் வாஷிங்டன் மற்றும் பென்சில்வேனியா மாநிலத்தின் விமர்சன வாக்களிப்பில் செல்வாக்கு பெற்ற ராபர்ட் மோரிஸ் இருவரும் புதிய அரசியலமைப்பை அமல்படுத்தும் மேடிசனின் திட்டத்தை பரந்த அளவில் ஆதரிப்பார்கள் என்பதை மேடிசன் உறுதி செய்தார். 1786 இல் ஷேஸ் கிளர்ச்சி வெடித்தது, வாஷிங்டன் மற்றும் பிற அமெரிக்க தலைவர்களின் பார்வையில் அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தத்தின் அவசியத்தை வலுப்படுத்தியது.

பிலடெல்பியா மாநாடு

மே 25, 1787 இல் பிலடெல்பியா மாநாட்டில் கோரம் எட்டப்படுவதற்கு முன்பு, மேடிசன் வர்ஜீனியா குழுவினர் மற்ற உறுப்பினர்களுடன், குறிப்பாக எட்மண்ட் ராண்டால்ஃப் மற்றும் ஜார்ஜ் மேசன் ஆகியோருடன் இணைந்து வர்ஜீனியா திட்டத்தை உருவாக்கி முன்வைத்தார். இந்த திட்டம் ஒரு புதிய கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பிற்கான ஒரு அவுட்லைன் ஆகும்; இது அரசாங்கத்தின் மூன்று கிளைகள் (சட்டமன்றம், நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறை), மக்கள்தொகையால் பிரிக்கப்பட்ட இருசபை காங்கிரஸ் (செனட் மற்றும் பிரதிநிதிகள் சபையை உள்ளடக்கியது) மற்றும் ஒரு கூட்டாட்சி கவுன்சில் ஆஃப் ரிவிஷன் ஆகியவற்றிற்கு அழைப்பு விடுத்தது. காங்கிரஸ், மேடிசன் கற்பனை செய்த அதிகாரத்தின் மையப்படுத்தலைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில், வர்ஜீனியா திட்டம் மாநில அரசாங்கங்களால் நிறைவேற்றப்பட்ட எந்தவொரு சட்டத்தையும் முறியடிக்கும் அதிகாரத்தை செனட்டிற்கு வழங்கியது. வர்ஜீனியா

திட்டம் நிர்வாகக் கிளையின் கட்டமைப்பை வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடவில்லை, ஆனால் மேடிசன் ஒரு தனி நிர்வாகியை ஆதரித்தார். பல பிரதிநிதிகள், சட்டப்பிரிவுகளை ரத்து செய்து புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதற்கு அழைப்பு விடுத்தது. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் சிறப்பு மாநாடுகளால் அங்கீகரிக்கப்படுவதற்கு பதிலாக மாநில சட்டமன்றங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதை அறிந்து ஆச்சரியமடைந்தனர். வாஷிங்டன் மற்றும் பெஞ்சமின் ஃபிராங்க்லின் போன்ற முக்கிய பங்கேற்பாளர்களின் ஒப்புதலுடன், பிரதிநிதிகள் ஒரு புதிய அரசியலமைப்பை பரிசீலிக்க ஒரு இரகசிய அமர்வுக்குச் சென்றனர்.

வர்ஜீனியா திட்டம் விவாதத்தின் போது விரிவாக மாற்றப்பட்டு, சாத்தியமான அரசியலமைப்பின் வரைவைக் காட்டிலும் ஒரு அவுட்லைனாக முன்வைக்கப்பட்டாலும், மாநாட்டில் அதன் பயன்பாடு மேடிசனை "அரசியலமைப்பின் தந்தை" என்று அழைக்க பலரை வழிவகுத்தது. மாநாட்டின் போது மேடிசன் 200 தடவைகளுக்கு மேல் பேசினார், அவருடைய சக பிரதிநிதிகள் அவரை மிகவும் மதிக்கிறார்கள். மாநாட்டின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு உலகம் முழுவதும் "குடியரசு அரசாங்கத்தின் தலைவிதியை என்றென்றும் தீர்மானிக்கும்" என்று மேடிசன் நம்பினார், மேலும் அவர் மாநாட்டின் வரலாற்றுப் பதிவாக பணியாற்ற ஏராளமான குறிப்புகளை வைத்திருந்தார்.

வர்ஜீனியா திட்டம் மற்றும் மேடிசன்

வர்ஜீனியா திட்டத்தை வடிவமைப்பதில், மேடிசன் அரசாங்க அமைப்பை உருவாக்க முயன்றார். இது ஒரு அரசியலமைப்பு குடியரசு அவ்வாறு செய்வதற்கு மிகவும் பொருத்தமானது என்று நம்பும் பிரிவுகளின் எழுச்சியை போதுமான அளவில் தடுக்கிறது. மேடிசனின் பிரிவு பற்றிய விளக்கம் ஸ்காட்டிஷ் அறிவொளி தத்துவஞானி டேவிட் ஹியூமின் வரையறையைப் போன்றது. மேடிசன் அவர்கள் அமெரிக்கக் குடியரசின் மீது திணிக்கும் ஆபத்துகளை விவரிக்கும் போது, ஒரு பிரிவுக்கான ஹியூமின் வரையறையிலிருந்து கடன் வாங்கினார். ஃபெடரலிஸ்ட் எண். 10 கட்டுரையில், மேடிசன் ஒரு பிரிவை "குடிமக்களின் எண்ணிக்கை [...] அவர்கள் பொது உந்துதல் அல்லது ஆர்வம், மற்ற குடிமக்களின் உரிமைகளுக்குப் பாதகம், அல்லது சமூகத்தின் நிரந்தர மற்றும் ஒட்டுமொத்த நலன் ஆகியவற்றால் ஒன்றுபட்டுள்ளனர்." மேடிசன் ஸ்காட்டிஷ் பொருளாதார நிபுணர் ஆடம் ஸ்மித்திடமிருந்து மேலும் செல்வாக்கைப் பெற்றார், அவர் ஒவ்வொரு நாகரிக சமூகமும் தனிநபர்களின் வெவ்வேறு நலன்களின் அடிப்படையில் பொருளாதார பிரிவுகளாக வளர்ந்ததாக நம்பினார். மேடிசன், தனது எழுத்து முழுவதும், பல சந்தர்ப்பங்களில் தி வெல்த் ஆஃப் நேஷன்னைக் குறிப்பிட்டார், ஏனெனில் அவர் சமூகத்திற்கு நன்மை பயக்கும் என்று அவர் நம்பிய மாநிலங்களுக்கிடையில் ஒரு இலவச வர்த்தக அமைப்புக்கு வாதிட்டார்.

வர்ஜீனியா திட்டத்தில் முன்மொழியப்பட்டதைப் போன்ற ஒரு அரசியலமைப்பின் ஒப்புதலை தெற்கு மாநிலங்கள் மற்றும் மக்கள்தொகை கொண்ட வட மாநிலங்களின் கூட்டணி உறுதி செய்யும் என்று மேடிசன் நம்பினார். இருப்பினும், சிறிய மாநிலங்களைச் சேர்ந்த பிரதிநிதிகள் மாநில அரசாங்கங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வழங்குவதற்காக வெற்றிகரமாக

வாதிட்டனர் மற்றும் அதற்கு மாற்றாக நியூ ஜெர்சி திட்டத்தை முன்வைத்தனர். பதிலுக்கு, ரோஜர் ஷெர்மன் கனெக்டிகட் சமரசத்தை முன்மொழிந்தார். இது சிறிய மற்றும் பெரிய மாநிலங்களின் நலன்களை சமநிலைப்படுத்த முயன்றது. மாநாட்டின் போது, மேடிசன் கவுன்சில் ஆஃப் ரிவிஷன் பயன்படுத்தப்படவில்லை, மேலும் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் செனட்டில் சமமான பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டது, மேலும் செனட் உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் அதிகாரம் பிரதிநிதிகள் சபைக்கு பதிலாக மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. மேடிசன் தனது சக பிரதிநிதிகளை அவர் நம்பாத மாநில சட்டமன்றங்களை விட மரபுகளை அங்கீகரிப்பதன் மூலம் அரசியலமைப்பை உறுதிப்படுத்தினார். குடியரசுத் தலைவர் கூட்டாட்சி சட்டங்களைத் தடைசெய்யும் திறனைக் கொண்டிருப்பதையும், தேர்தல் கல்லூரி மூலம் காங்கிரஸிலிருந்து சுயாதீனமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதையும் உறுதிப்படுத்தவும் அவர் உதவினார். மாநாட்டின் முடிவில், புதிய அரசியலமைப்பானது மாநில அரசாங்கங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு போதுமான அதிகாரத்தை வழங்கத் தவறிவிட்டது என்று மேடிசன் நம்பினார், ஆனால் அவர் அந்த ஆவணத்தை கூட்டமைப்புக் கட்டுரைகளில் ஒரு முன்னேற்றமாகவே கருதினார்.

மாநாட்டிற்கு முன் இருந்த இறுதிக் கேள்வி, ஒரு அரசாங்கத்தை எவ்வாறு வடிவமைப்பது என்பது அல்ல, ஆனால் மாநிலங்கள் இறையாண்மையாக இருக்க வேண்டுமா, இறையாண்மை தேசிய அரசாங்கத்திற்கு மாற்றப்பட வேண்டுமா அல்லது அரசியலமைப்பு இடையில் எங்காவது தீர்க்கப்பட வேண்டுமா என்பதுதான். பிலடெல்பியா மாநாட்டில் உள்ள பெரும்பாலான பிரதிநிதிகள் வருவாயை உயர்த்தவும் சொத்து உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவும் கூட்டாட்சி அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்க விரும்பினர். மேடிசனைப் போலவே, மாநில சட்டமன்றங்களில் ஜனநாயகம் மிகவும் அகநிலை என்று நினைத்தவர்கள், இறையாண்மையை தேசிய அரசாங்கத்திற்கு மாற்ற வேண்டும் என்று விரும்பினர், அதே நேரத்தில் இதை ஒரு பிரச்சனையாக நினைக்காதவர்கள் கூட்டமைப்பு விதிகளின் மாதிரியைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள விரும்பினர். மத்திய அரசாங்கத்தை வலுப்படுத்தும் மேடிசனின் குறிக்கோளைப் பகிர்ந்து கொண்ட பல பிரதிநிதிகள் கூட வர்ஜீனியா திட்டத்தில் எதிர்பார்க்கப்பட்ட நிலைக்கு தீவிர மாற்றத்திற்கு எதிராக கடுமையாக பதிலளித்தனர். வர்ஜீனியா திட்டத்தை எவ்வாறு திருத்துவது என்பது குறித்த அவரது பெரும்பாலான விவாதங்கள் மற்றும் விவாதங்களை மேடிசன் இழந்தாலும், செயல்பாட்டில், அவர் பெருகிய முறையில் விவாதத்தை தூய மாநில இறையாண்மை நிலையிலிருந்து மாற்றினார். அரசியலமைப்பில் எதைச் சேர்ப்பது என்பது குறித்த பெரும்பாலான கருத்து வேறுபாடுகள் இறுதியில் மாநிலங்களுக்கும் தேசிய அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலான இறையாண்மையின் சமநிலை குறித்த சர்ச்சைகளாக இருந்ததால், மேடிசனின் செல்வாக்கு முக்கியமானதாக இருந்தது. மேடிசனின் இறுதி பங்களிப்பு எந்தவொரு குறிப்பிட்ட அரசியலமைப்பு கட்டமைப்பை வடிவமைப்பதில் அல்ல, மாறாக தேசிய மற்றும் மாநில அரசாங்கங்களுக்கு இடையே "பகிரப்பட்ட இறையாண்மை" சமரசத்தை நோக்கி விவாதத்தை மாற்றியது என்று ஓட்ட குறிப்பிடுகிறார்.

ஃபெடரலிஸ்ட் ஆவணங்கள் மற்றும் ஒப்புதல் விவாதங்கள்

செப்டம்பர் 1787 இல் பிலடெல்பியா மாநாடு முடிவடைந்த பிறகு, மேடிசன் தனது சக காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களை ஒப்புதல் விவாதத்தில் நடுநிலையாக இருக்கவும், ஒவ்வொரு மாநிலமும் அரசியலமைப்பின் மீது வாக்களிக்க அனுமதிக்கவும் செய்தார். ஐக்கிய மாகாணங்கள் முழுவதும், அரசியலமைப்பை எதிர்ப்பவர்கள், கூட்டாட்சிக்கு எதிரானவர்கள் என அறியப்பட்டவர்கள், அங்கீகாரத்திற்கு எதிராக ஒரு பொது பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கினர். இதற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, ஹாமில்டன் மற்றும் ஜே ஆகியோர் நியூயோர்க்கில் தொடர்ச்சியான ஒப்புதல் சார்பு செய்தித்தாள் கட்டுரைகளை வெளியிடத் தொடங்கினர். ஜே திட்டத்தில் இருந்து வெளியேறிய பிறகு, ஹாமில்டன் காங்கிரஸின் வேலைக்காக நியூயார்க்கில் இருந்த மேடிசனை சில கட்டுரைகளை எழுத அணுகினார். மொத்தத்தில், ஹாமில்டன், மேடிசன் மற்றும் ஜே ஆகியோர் ஆறு மாதங்களில் ஃபெடரலிஸ்ட் பேப்பர்ஸ் என அறியப்பட்ட 85 கட்டுரைகளை எழுதினர், மேடிசன் 29 கட்டுரைகளை எழுதினார். ஃபெடரலிஸ்ட் பேப்பர்ஸ் புதிய அரசியலமைப்பை வெற்றிகரமாக பாதுகாத்து, நியூயார்க் மக்களுக்கு அதன் ஒப்புதலுக்காக வாதிட்டது. கட்டுரைகள் புத்தக வடிவில் வெளியிடப்பட்டது மற்றும் ஒப்புதல் மரபுகளில் அரசியலமைப்பை ஆதரிப்பவர்களுக்கு ஒரு மெய்நிகர் விவாதத்தின் கையேடு ஆனது. வரலாற்றாசிரியர் கிளின்டன் ரோசிட்டர், தி ஃபெடரலிஸ்ட் பேப்பர்ஸ் "அரசியல் அறிவியலில் இதுவரை எழுதப்பட்ட அல்லது எழுதப்பட்டிருக்கக்கூடிய மிக முக்கியமான படைப்பு" என்று அழைத்தார். ஃபெடரலிஸ்ட் எண். 10, தி ஃபெடரலிஸ்ட் பேப்பர்ஸுக்கு மேடிசனின் முதல் பங்களிப்பு, 20 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்திற்கான அதன் வாதத்திற்காக மிகவும் மதிக்கப்பட்டது. ஃபெடரலிஸ்ட் 10 இல், மேடிசன் பிரிவுகளால் ஏற்படும் ஆபத்துகளை விவரிக்கிறார் மற்றும் ஒரு பெரிய குடியரசை உருவாக்குவதன் மூலம் அவற்றின் எதிர்மறையான விளைவுகளை மட்டுப்படுத்த முடியும் என்று வாதிடுகிறார். பெரிய குடியரசுகளில் கணிசமான அளவு பிரிவுகள் தோன்றுவது மற்றவர்களின் விளைவுகளை வெற்றிகரமாக மழுங்கடிக்கும் என்று அவர் கூறுகிறார். ஃபெடரலிஸ்ட் எண். 51ல், மத்திய அரசின் மூன்று பிரிவுகளுக்கும், மாநில அரசுகள் மற்றும் மத்திய அரசுக்கும் இடையே அதிகாரப் பிரிப்பு எவ்வாறு, எந்த ஒரு நிறுவனமாக மாறாமல் இருப்பதை உறுதிசெய்யும் காசோலைகள் மற்றும் இருப்பு முறைகளை நிறுவியது என்பதை அவர் விளக்குகிறார். மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது.

மேடிசன் மற்றும் ஹாமில்டன் ஆகியோர் தி ஃபெடரலிஸ்ட் பேப்பர்ஸ் எழுதுவதைத் தொடர்ந்து, பென்சில்வேனியா, மாசசூசெட்ஸ் மற்றும் பல சிறிய மாநிலங்கள் அரசியலமைப்பை அங்கீகரிக்க வாக்களித்தன. தி ஃபெடரலிஸ்ட் பேப்பர்ஸில் தனது கடைசி பங்களிப்பை முடித்த பிறகு, மேடிசன் வர்ஜீனியாவுக்குத் திரும்பினார். ஆரம்பத்தில், மேடிசன் வர்ஜீனியா அங்கீகார மாநாட்டிற்கு தேர்தலில் நிற்க விரும்பவில்லை, ஆனால் கூட்டாட்சி எதிர்ப்பாளர்களின் வலிமையால் அவர் அவ்வாறு செய்ய வற்புறுத்தப்பட்டார். வர்ஜீனியர்கள் மூன்று முக்கிய முகாம்களாகப் பிரிக்கப்பட்டனர்: வாஷிங்டன் மற்றும் மேடிசன் அரசியலமைப்பை அங்கீகரிப்பதற்கு ஆதரவாக பிரிவை வழிநடத்தினர், ராண்டால்ஃப் மற்றும் மேசன் ஒரு பிரிவிற்கு தலைமை தாங்கினர், ஆனால் அரசியலமைப்பில் திருத்தங்களை நாடினர், மேலும்

பேட்ரிக் ஹென்றி பிரிவின் மிக முக்கியமான உறுப்பினராக இருந்தார். அரசியலமைப்பின் அங்கீகாரத்திற்கு எதிரானது. ஜூன் 2, 1788 இல் வர்ஜீனியா ஒப்புதல் மாநாடு தொடங்கியபோது, தேவையான ஒன்பது மாநிலங்களில் எட்டு மாநிலங்களால் அரசியலமைப்பு அங்கீகரிக்கப்பட்டது. நியூயோர்க், இரண்டாவது பெரிய மாநிலம் மற்றும் கூட்டாட்சிக்கு எதிரான கோட்டையானது வர்ஜீனியாவின் உறுதிப்பாடு இல்லாமல் அதை அங்கீகரிக்காது, மேலும் வர்ஜீனியா புதிய அரசாங்கத்தில் சேரத் தவறினால், ஜார்ஜ் வாஷிங்டனின் தகுதியற்ற தகுதி நீக்கம் செய்யப்படும். முதல் ஜனாதிபதி.

வர்ஜீனியாவில் நடந்த மாநாட்டின் தொடக்கத்தில், பெரும்பாலான பிரதிநிதிகள் ஏற்கனவே தங்கள் மனதைத் தீர்மானித்துவிட்டார்கள் என்பதை மேடிசன் அறிந்திருந்தார், மேலும் ஒப்பீட்டளவில் சிறிய எண்ணிக்கையிலான தீர்மானிக்கப்படாத பிரதிநிதிகளின் ஆதரவைப் பெறுவதில் அவர் கவனம் செலுத்தினார். ராண்டால்ஃப் உடனான அவரது நீண்ட கடிதப் பரிமாற்றம் மாநாட்டில் பலனளித்தது, ராண்டால்ஃப் அரசியலமைப்பின் நிபந்தனையற்ற ஒப்புதலை ஆதரிப்பதாக அறிவித்தார், ஒப்புதல் அளித்த பிறகு திருத்தங்கள் முன்மொழியப்படும். அங்கீகாரத்திற்கு எதிராக ஹென்றி பல வற்புறுத்தும் உரைகளை அளித்தாலும், அவர் நீண்டகாலமாக வாதிட்ட விஷயத்தில் மேடிசனின் நிபுணத்துவம் ஹென்றியின் உணர்ச்சிகரமான முறையீடுகளுக்கு பகுத்தறிவு வாதங்களுடன் பதிலளிக்க அவரை அனுமதித்தது. அங்கீகரிக்கும் மாநாட்டில் தனது இறுதி உரையில், மேடிசன் தனது சக பிரதிநிதிகளிடம் அது எழுதப்பட்டபடி அரசியலமைப்பை அங்கீகரிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார், அவ்வாறு செய்யத் தவறினால், ஒவ்வொரு மாநிலமும் சாதகமான திருத்தங்களைத் தேடுவதால், முழு ஒப்புதல் முயற்சியும் சரிந்துவிடும் என்று வாதிட்டார். ஜூன் 25, 1788 அன்று, மாநாடு அரசியலமைப்பை அங்கீகரிக்க 89-79 வாக்களித்தது, வர்ஜீனியாவை அவ்வாறு செய்யும் பத்தாவது மாநிலமாக மாற்றியது. நியூயார்க் அடுத்த மாதம் அரசியலமைப்பை அங்கீகரித்தது, மேலும் வாஷிங்டன் நாட்டின் முதல் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றது.

காங்கிரசுக்கு தேர்தல்

வர்ஜீனியா அரசியலமைப்பை அங்கீகரித்த பிறகு, மேடிசன் நியூயார்க்கிற்குத் திரும்பி, கூட்டமைப்பு காங்கிரஸில் தனது கடமைகளை மீண்டும் தொடங்கினார். வாஷிங்டனின் வேண்டுகோளின் பேரில், மேடிசன் செனட்டில் ஒரு இடத்தைப் பெற முயன்றார், ஆனால் அதற்குப் பதிலாக மாநில சட்டமன்றம் ஹென்றியின் இரண்டு கூட்டாட்சி எதிர்ப்பு கூட்டாளிகளை தேர்ந்தெடுத்தது. இப்போது அவரது அரசியல் வாழ்க்கை மற்றும் ஹென்றி மற்றும் அவரது கூட்டாளிகள் இரண்டாவது அரசியலமைப்பு மாநாட்டிற்கு ஏற்பாடு செய்வதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் இரண்டிலும் ஆழ்ந்த அக்கறை கொண்ட மேடிசன் பிரதிநிதிகள் சபைக்கு போட்டியிட்டார். ஹென்றியின் உத்தரவின் பேரில், வர்ஜீனியா சட்டமன்றம் காங்கிரஸின் மாவட்டங்களை உருவாக்கியது, மாடிசனுக்கு இருக்கை மறுக்க வடிவமைக்கப்பட்டது, மேலும் மேடிசனுக்கு வலுவான சவாலாக இருந்த மன்றோவை ஹென்றி நியமித்தார். மன்றோவுக்கு எதிரான கடினமான பந்தயத்தில் பூட்டப்பட்ட மாடிசன், தனிப்பட்ட சுதந்திரங்களைப் பாதுகாக்க தொடர்ச்சியான அரசியலமைப்பு திருத்தங்களை ஆதரிப்பதாக

உறுதியளித்தார். ஒரு திறந்த கடிதத்தில், மேடிசன் எழுதினார், ஒப்புதலுக்கு முன் அரசியலமைப்பில் மாற்றங்கள் தேவைப்படுவதை அவர் எதிர்த்தபோது, அவர் இப்போது நம்புகிறார், "திருத்தங்கள், சரியான மிதமான மற்றும் சரியான முறையில் பின்பற்றப்பட்டால் ... திருத்திப்படுத்துவதற்கான இரட்டை நோக்கத்திற்கு உதவும். நல்ல எண்ணம் கொண்ட எதிரிகளின் மனம் மற்றும் சுதந்திரத்திற்கு ஆதரவாக கூடுதல் காவலர்களை வழங்குதல்." மேடிசனின் வாக்குறுதி பலனளித்தது, வர்ஜீனியாவின் 5வது மாவட்டத் தேர்தலில், அவர் 57 சதவீத வாக்குகளுடன் காங்கிரஸில் ஒரு இடத்தைப் பெற்றார்.

மேடிசன் ஜனாதிபதி வாஷிங்டனின் முக்கிய ஆலோசகராக ஆனார், அவர் அரசியலமைப்பை நன்கு புரிந்துகொண்ட நபராக மேடிசனைக் கருதினார். மேடிசன் வாஷிங்டனுக்கு தனது முதல் தொடக்க உரையை எழுத உதவினார், மேலும் வாஷிங்டனின் பேச்சுக்கு அதிகாரப்பூர்வ ஹவுஸ் பதிலையும் தயார் செய்தார். அவர் மூன்று அமைச்சரவைத் துறைகளை நிறுவி, பணியமர்த்துவதில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டிருந்தார், மேலும் அவரது செல்வாக்கு தாமஸ் ஜெபர்சனுக்கு மாநில செயலாளராக ஆவதற்கு உதவியது. முதல் காங்கிரஸின் தொடக்கத்தில், அவர் கூட்டமைப்பின் கட்டுரைகளின் கீழ் வாதிட்டதைப் போன்ற ஒரு கட்டண மசோதாவை அறிமுகப்படுத்தினார், மேலும் காங்கிரஸ் 1789 ஆம் ஆண்டின் கட்டணத்தின் மூலம் இறக்குமதியின் மீது ஒரு கூட்டாட்சி கட்டணத்தை நிறுவியது. அடுத்த ஆண்டு, கருவூலச் செயலாளர் ஹாமில்டன் ஒரு லட்சிய பொருளாதார திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். ஹாமில்டனின் திட்டம் வடக்கு ஊக வணிகர்களுக்கு சாதகமாக இருந்தது மற்றும் வர்ஜீனியா போன்ற மாநிலங்களுக்கு பாதகமாக இருந்தது, அவர்கள் ஏற்கனவே தங்கள் கடனில் பெரும்பகுதியை செலுத்தியுள்ளனர், மேலும் மேடிசன் திட்டத்தின் முக்கிய காங்கிரஸின் எதிர்ப்பாளர்களில் ஒருவராக உருவெடுத்தார். நீடித்த சட்டமன்ற முட்டுக்கட்டைக்குப் பிறகு, மேடிசன், ஜெபர்சன் மற்றும் ஹாமில்டன் ஆகியோர் 1790 ஆம் ஆண்டின் சமரசத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டனர், இது 1790 ஆம் ஆண்டின் நிதியளிப்புச் சட்டத்தின் மூலம் ஹாமில்டனின் அனுமானத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதற்கு வழிவகுத்தது. பதிலுக்கு, காங்கிரசு வதிவிடச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியது, இது கூட்டாட்சி தலைநகர் மாவட்டத்தை நிறுவியது. வாஷிங்டன், டி.சி., போடோமாக் நதியில்.

மேடிசன் உரிமைகள் மசோதா

முதல் காங்கிரஸின் போது, உரிமைகள் மசோதாவை உருவாக்கும் பல அரசியலமைப்பு திருத்தங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு அழுத்தம் கொடுப்பதில் மேடிசன் முன்னிலை வகித்தார். 1789 பிரச்சார உறுதிமொழியை நிறைவேற்றுவது மற்றும் இரண்டாவது அரசியலமைப்பு மாநாட்டை அழைப்பதைத் தடுப்பது அவரது முதன்மை இலக்குகளாகும், ஆனால் அவர் கூட்டாட்சி அரசாங்கம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களின் நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக தனிமனித சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதாகவும் நம்பினார். குறிப்பிட்ட உரிமைகளைக் கணக்கிடுவது அந்த உரிமைகளை பொது மனதில் நிலைநிறுத்தி, அவற்றைப் பாதுகாக்க நீதிபதிகளை ஊக்குவிக்கும் என்று அவர் நம்பினார். மாநில ஒப்புதல் மாநாடுகளில் முன்மொழியப்பட்ட இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட திருத்தங்களைப் படித்த பிறகு, மேடிசன் ஜூன் 8,

1789 இல் உரிமைகள் மசோதாவை அறிமுகப்படுத்தினார். அவரது திருத்தங்கள் கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தின் மீது பல கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தன, மற்றவற்றுடன், மத சுதந்திரத்தையும் பாதுகாக்கும். பேச்சு சுதந்திரம், அமைதியான முறையில் ஒன்று கூடும் உரிமை. அவரது முன்மொழியப்பட்ட திருத்தங்களில் பெரும்பாலானவை அங்கீகரிக்கப்பட்ட மரபுகளிலிருந்து பெறப்பட்டவை என்றாலும், பத்திரிகை சுதந்திரத்தை உத்தரவாதம் செய்வதற்கும், அரசாங்கக் கைப்பற்றலில் இருந்து சொத்துக்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் மற்றும் நடுவர் மன்ற விசாரணைகளை உறுதி செய்வதற்கும் மேடிசன் பெரும்பாலும் பொறுப்பாளியாக இருந்தார். "மனசாட்சியின் சம உரிமைகள், அல்லது பத்திரிகை சுதந்திரம் அல்லது கிரிமினல் வழக்குகளில் நடுவர் மன்றத்தின் விசாரணை" ஆகியவற்றை மாநிலங்கள் சுருக்குவதைத் தடுக்கும் ஒரு திருத்தத்தையும் அவர் முன்மொழிந்தார்.

மேடிசனின் பில் ஆஃப் ரைட்ஸ் சிறிய எதிர்ப்பை எதிர்கொண்டது; அவர் பெரும்பாலும் அரசியலமைப்பை திருத்தும் கூட்டாட்சி எதிர்ப்பு இலக்குடன் ஒத்துழைத்தார், ஆனால் அரசியலமைப்பின் ஆதரவாளர்களை அந்நியப்படுத்தும் திருத்தங்களை முன்மொழிவதைத் தவிர்த்தார். மேடிசனின் முன்மொழியப்பட்ட திருத்தங்கள் பெரும்பாலும் பிரதிநிதிகள் சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன, ஆனால் செனட் பல மாற்றங்களைச் செய்தது. மாநிலங்களுக்கு உரிமைகள் மசோதாவின் சில பகுதிகளைப் பயன்படுத்துவதற்கான மேடிசனின் முன்மொழிவு நீக்கப்பட்டது, அரசியலமைப்பின் முன்னுரையில் அவர் செய்த இறுதி முன்மொழியப்பட்ட மாற்றமும் நீக்கப்பட்டது. மாநில அரசாங்கங்களின் நடவடிக்கைகளுக்கு எதிரான பாதுகாப்புகள் உரிமைகள் மசோதாவில் சேர்க்கப்படவில்லை என்று மேடிசன் ஏமாற்றமடைந்தார், ஆனால் ஆவணத்தின் பத்தியானது அசல் அரசியலமைப்பை விமர்சித்த சிலரைத் தூண்டியது மற்றும் வர்ஜீனியாவில் மேடிசனின் ஆதரவை உயர்த்தியது. மாநிலங்களுக்கு காங்கிரஸால் முறையாக முன்மொழியப்பட்ட பன்னிரண்டு திருத்தங்களில், பத்து திருத்தங்கள் டிசம்பர் 15, 1791 அன்று அரசியலமைப்பில் கூடுதலாக அங்கீகரிக்கப்பட்டன, இது உரிமைகள் மசோதா என்று அறியப்பட்டது.

1812 போர்

1812 ஆண்டு வெவ்வேறு சொற்களில் விவரிக்கப்பட்டது. அமெரிக்கர்கள் இதை "இரண்டாம் சுதந்திரப் போர்" என்று கருதினர். இது அமெரிக்காவில் பிரிட்டிஷ் செல்வாக்கை முற்றிலுமாக அகற்றியது. போரின் போது, கூட்டாட்சிவாதிகள் ஆங்கிலேயர்களின் போராட்டத்தை ஆதரித்தனர். அப்போதைய அதிபர் மேடிசன் உந்துதலாக இருந்ததால், இந்தப் போர் "மாடிசன் போர்" என்றும் அழைக்கப்பட்டது. இந்தியர்கள் மற்றும் Tecumseh ஐப் பொறுத்தவரை, இது ஒரு "உயிர்வாழும் போர்". அமெரிக்காவில் தங்கள் ஆட்சியை நிறுவ இந்தியர்களின் கடைசி முயற்சி இதுவாகும். போர் வெடித்தபோது, இங்கிலாந்து நெப்போலியன் போர்களில் முன் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது. அப்போது அது தற்காப்புப் போர்.

1812 போரின் காரணங்கள்

நடுநிலை உரிமைகள் மீறல்: ஜெபர்சனின் நிர்வாகம் பிரான்சுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இடையே போர் புதுப்பிக்கப்படுவதைக் கண்டது. 1805 இல் ஆஸ்டர்லிட்ஸில் கிடைத்த மாபெரும் வெற்றி நெப்போலியனை மேற்கு ஐரோப்பாவின் மாஸ்டர் ஆக்கியது, அதே சமயம் டிராபல்கரில் இருந்து நெல்சனின் கடற்படை வெற்றி கிரேட் பிரிட்டனை கடல்களின் எஜமானியாக மாற்றியது. புலிக்கும் சுறாவுக்கும் இடையே நடக்கும் இந்தப் போரில், நைட்டரை நேரடியாக தாக்க முடியும். சிறிய கடைக்காரர்களின் தேசத்தை அழிக்கத் தீர்மானித்த நெப்போலியன், பெர்லின் மற்றும் மிலன் ஆணைகளை வெளியிட்டார், இது அவரது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள நாடுகள் பிரிட்டிஷ் பொருட்களை இறக்குமதி செய்வதிலிருந்தும் பிரிட்டிஷ் கப்பல்களை அவற்றின் துறைமுகங்களுக்கு அனுமதிப்பதிலிருந்தும் தடை விதித்தது. பதிலடியாக கிரேட் பிரிட்டன் கவுன்சிலில் உத்தரவுகளை பிறப்பித்தது, இது நடுநிலை கப்பல்கள் வழியில் பிரிட்டிஷ் துறைமுகங்களில் நிறுத்தப்படும் வரை மற்றும் பிரெஞ்சு காலனிகள் மற்றும் போர் பொருட்களை எடுத்துச் செல்வதைத் தடைசெய்தது. இந்த போர்க்கால நடவடிக்கைகளின் செயல்பாடு அமெரிக்காவின் நடுநிலை உரிமைகளை மீறியது. ஒரு அமெரிக்கக் கப்பல் பிரிட்டிஷ் துறைமுகத்திற்குச் சென்றால், அது பிரெஞ்சுக்காரர்களால் கைப்பற்றப்பட்டது, மேலும் அது நேரடியாகக் கண்டத்திற்குச் சென்றால், அது ஆங்கிலேயர்களால் கைப்பற்றப்பட்டது. போரிடும் சக்திகளுக்கு ஒரு பாடம் கற்பிக்க ஜனாதிபதி ஜெபர்சன் முடிவு செய்தார், ஏனெனில் அவர்கள் அமெரிக்காவில் இருந்து இறக்குமதி செய்வதையே அதிகம் நம்பியிருந்தனர். அதன்படி, 1807 ஆம் ஆண்டின் தடைச் சட்டம் எந்த வெளிநாட்டு துறைமுகங்களுக்கும் செல்ல வேண்டாம் என்று அமெரிக்கக் கடைகளுக்கு அறிவுறுத்தியது. இருப்பினும் இந்த சுயக்கட்டுப்பாடு வர்த்தகத்தை பாதித்து அமெரிக்கர்களுக்கு வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஏற்படுத்தியதால், 1809 இல் காங்கிரஸ் தடைச் சட்டத்தை உடலுறவு அல்லாத சட்டத்தால் மாற்றியது. இந்த இரண்டு நாடுகளுடனான வர்த்தகத்தைத் தவிர அனைத்து நாடுகளுடனும் வர்த்தகத்தை மீண்டும் திறந்தது, அது தடையை புறக்கணித்தபோது, இரண்டு எச்சரிக்கை முகாம்களுடன் வர்த்தகத்தில் நுழைந்தது. எனவே 1810 ஆம் ஆண்டின் மாக்கான்ஸ் பில் எண். 2 வர்த்தகத்தின் மீதான அனைத்து கட்டுப்பாடுகளையும் நீக்கியது மற்றும் பிரான்ஸ் அல்லது கிரேட் பிரிட்டன் ஆகிய இரண்டு சக்திகளில் ஏதேனும் ஒன்று அதன் வணிகச் சட்டத்தை ரத்து செய்தால், அமெரிக்கா மற்றொன்றுடன் வர்த்தகம் செய்யாது என்று நிபந்தனை விதித்தது. இப்போது கசங்கிய நெப்போலியன் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக அமெரிக்கரைத் திருப்ப ஒரு வாய்ப்பைக் கண்டார். 1810 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 39 ஆம் தேதிக்குள் பெர்லின் மற்றும் மிலன் ஆணைகளை ரத்து செய்வதாக மேடிசனுக்கு அவர் கடிதத்தில் உறுதியளித்தார். ஆனால் நெப்போலியன் ஆணைகளை ரத்து செய்ய விரும்பவில்லை, ஏனென்றால் கிரேட் பிரிட்டன் மீது பழியை வீச வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். இன்னும் பிரான்ஸ் கட்டுப்பாடுகளை ரத்து செய்யும் என்று கருதி அமெரிக்கா அந்த நாட்டுடனான வர்த்தகத்தை மீண்டும் தொடங்கியது மற்றும் அந்த நாட்டுடனான வர்த்தகத்தை சுருக்கி தனது வர்த்தகத்திற்கு தடை விதித்தது மற்றும் இங்கிலாந்துடனான தனது வர்த்தகத்திற்கு தடை விதித்தது. இது கிரேட் பிரிட்டனுடனான அவரது உறவை சீர்குலைத்தது.

இதனுடன், பிரிட்டிஷ் கடற்படை அமெரிக்க மாலுமிகளின் பதிவுகளை நாடியது. பிரான்சுக்கு எதிரான போர்களில் ஈடுபட இங்கிலாந்துக்கு கடல் மனிதர்கள் தேவைப்பட்டனர், ஆனால் சிறந்த சேவை நிலைமைகள் காரணமாக பல ஆங்கில மாலுமிகள் அமெரிக்க கப்பல்களுடன் சேவையில் ஈடுபட்டனர். இந்த செயல்முறையை கைது செய்ய பிரிட்டிஷ் கப்பல்கள் அமெரிக்க கப்பல்களில் தப்பியோடியவர்களைத் தேடி அமெரிக்க குடிமக்களைக் கூட அழைத்துச் சென்றன. 1807 ஆம் ஆண்டில் பிரிட்டிஷ் போர்க்கப்பலான Leopard அமெரிக்க போர்க்கப்பலான Chesapeake மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தி நான்கு மாலுமிகளைக் கைப்பற்றியது. 1811 இல் பிரிட்டிஷ் போர்க்கப்பலான லிட்டில் பெல்ட் மற்றும் அமெரிக்கப் போர்க்கப்பலான ஜனாதிபதியும் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தி, மறுபுறம் உயிர்களை இழந்தனர். இந்த சம்பவங்கள் புதிய எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது.

இந்தியர்களுக்கு பிரிட்டிஷ் உதவி: அமெரிக்கர்கள் இந்திய நாடுகளின் கூட்டமைப்பை ஒழுங்கமைக்க மேற்கொண்ட முயற்சியை பிரிட்டிஷ் ஊக்குவிப்பிற்குக் காரணம். இந்தியர்களுக்கு ஃபிஷரின் பணியின் தன்மை அவர்களுக்குத் தெரியாது, ஏனெனில் அவர் டெகும்சே நீதிமன்றத்தில் ஒரு வணிகராக இருந்தார்; ஆனால் Tippecanoe போரில் ஹாரிசனின் துருப்புக்கள் பிரிட்டிஷ் அடையாளங்களுடன் ஆயுதங்களைக் கண்டறிந்தனர். கனடாவில் உள்ள பிரிட்டிஷ் நிர்வாகம் அப்பாவிகளுக்கு ஆயுதங்களை வழங்கியது மட்டுமல்லாமல், ஆணோ, பெண்ணோ அல்லது குழந்தையோ ஒரு அமெரிக்கரைக் கொன்றதற்காக அவர்களுக்கு ஆறு டாலர்களை வெகுமதியாக வழங்கியதாக கதைகள் பரப்பப்பட்டன. அவற்றில் உண்மை இல்லை என்று எண்ணி, இந்திய நிலங்களைக் கைப்பற்றும் ஆர்வத்தில் ஆர்வமுள்ள தரப்பினர், மோதலைத் தூண்டுவதற்காக இந்த வதந்திகளுக்கு நாணயம் கொடுத்தனர்.

பிராந்திய பேராசை: ஐரோப்பிய சக்திகள் போர் பகுதியில் நுழைந்தபோது, அமெரிக்கா பிரிட்டிஷ் கனடா மற்றும் ஸ்பானிஷ் புளோரிடாவை இணைக்கும் வாய்ப்பைப் பயன்படுத்த முடிவு செய்தது. ஃபிராங்க்ளினும் வாஷிங்டனும் கனடாவைக் கைப்பற்ற ஆவலுடன் விரும்பினர் ஆனால் தோல்வியடைந்தனர். அப்போதிருந்து, பல குடிமக்கள் இந்த லட்சியத்தை தொடர்ந்து போற்றுகிறார்கள். வடக்கு எல்லையில் உள்ள சர்ச்சைகள் மற்றும் இந்தியர்களுடனான பிரிட்டிஷ் தொடர்பு மோதல்களை ஏற்படுத்தியதால், கனடாவைக் கைப்பற்றுவது வடமேற்கில் உள்ள அனைத்து பிரச்சினைகளையும் அகற்றும் என்று அமெரிக்கர் கருதினார். தெற்கு ஸ்பெயின் புளோரிடா மற்றும் மெக்சிகோவின் வசம் இருந்தது. க்ரீக் இந்தியர்களிடையே ஸ்பெயினின் செல்வாக்கு தென்மேற்கில் அமெரிக்காவின் விரிவாக்கத்திற்கு ஒரு காசோலையாக வந்தது. மேற்கில் குடியேறியவர்கள் ஸ்பானிய மற்றும் இந்திய பிரதேசங்கள் வழியாக ஓடும் ஆறுகளின் இலவச வழிசெலுத்தலின் உரிமையைக் கோரினர். மெக்சிகோவின் செல்வத்தைப் பற்றிய மிகைப்படுத்தப்பட்ட கதைகளை பரப்பியது மற்றும் இந்த பிரதேசத்தை, குறிப்பாக புளோரிடாவை இணைக்க கோரியது. இந்த ஏகாதிபத்திய விளையாட்டைப் பின்தொடர்வதில், அமெரிக்க முகவர்கள் மேற்கு புளோரிடாவில் குடியேறியவர்களை 1810 இல் ஸ்பெயினுக்கு எதிராக எழுச்சிபெறத் தூண்டினர் மற்றும் அதை இணைத்தனர். 1811 ஆம் ஆண்டில் ஜனாதிபதி மேடிசன் புளோரிடாவில் அமைதியான வழிகளில்

மொபைலை வாங்க முயன்றார் ஆனால் தோல்வியடைந்தார். ஐரோப்பாவில் போர் வெடித்தவுடன், கனடாவுடன் சேர்ந்து புளோரிடா முழுவதையும் இணைப்பதற்கான வாய்ப்பைப் பயன்படுத்த முடிவு செய்தனர்.

1811 ஆம் ஆண்டு தேர்தல் மற்றும் போர் பருந்துகள்:

1811 ஆம் ஆண்டு தேர்தல் காங்கிரஸிடம் போரை விரும்பிய பல போர் பருந்துகள் திரும்பியது. பெரும்பாலும் மேற்கிலிருந்து, அவர்கள் இணைப்பதற்கான ஒரு லட்சியத்தால் வழிநடத்தப்பட்டனர் கனடா மற்றும் புளோரிடா. 1801 ஆம் ஆண்டு முதல், வர்த்தகம் தேக்கமடைந்ததால் மேற்கு நாடுகள் கடுமையான மந்தநிலையை அனுபவித்தன. பொருளாதார சீர்கேட்டை ஏற்படுத்திய ஆங்கிலேயர்களை போர் பருந்துகள் தாக்கின. அவர்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில் பெரும்பான்மையை உருவாக்கவில்லை, இருப்பினும் அவர்கள் தங்கள் காந்தத் தலைவரான ஹென்றி க்ளேவை பேச்சாளர் பதவிக்கு உயர்த்துவதில் வெற்றி பெற்றனர். அவர் முக்கியமான குழுக்களை சக போர் பருந்துகளால் நிரப்பினார். அவர்கள் நடவடிக்கை போருக்கு சாதகமான சூழ்நிலையை உருவாக்கியது.

காரணங்களின் பகுப்பாய்வு, சூழ்நிலைகளின் கலவையானது போர் வெடிப்பதற்கு வழிவகுத்தது என்பதைக் குறிக்கிறது. அமெரிக்கர்கள் இந்தியர்களின் நிலங்களை கைப்பற்றி காண்டா மற்றும் புளோரிடாவை இணைக்க விரும்பினர். அவருக்கு தெகும்சே மற்றும் பிரிட்டிஷ் ஆதரவு அதிகரித்ததால், ஆங்கிலேயர்களை கண்டத்தில் இருந்து வெளியேற்ற வேண்டும் என்ற கோரிக்கை எழுந்தது. மாலுமிகளின் தாக்கம் மற்றும் வர்த்தகத்தின் மீதான கட்டுப்பாடுகள் நடுநிலை உரிமைகளை மீறியது. இதன் விளைவாக, மேற்கத்திய மக்களின் பொருளாதார முன்னேற்றம் தடைப்பட்டது, ஏனெனில் அவர்கள் தங்கள் பொருட்களை சந்தைப்படுத்துவது சாத்தியமில்லை. இவற்றுடன், தேசிய மரியாதை மீறப்பட்டது என்ற உணர்வும், ஐரோப்பாவில் நடந்த போரைப் பயன்படுத்தி அமெரிக்காவின் பிரதேசங்களைப் பெறுவதற்கான விருப்பமும் விரோதம் வெடிப்பதற்கு பங்களித்தது. காங்கிரஸில் மூன்று முக்கிய குழுக்கள் இருந்தன: போரை எதிர்த்த நியூ இங்கிலாந்தின் பிரதிநிதிகள், போருக்கு முழுக்கமிட்ட மேற்கு நாடுகளின் வார்ஹாக்கஸ் மற்றும் நேரடி ஆர்வம் காட்டாத தெற்கின் காங்கிரஸ்காரர்கள். ஆயினும் கூட, தெற்கின் தலைவர்கள் வார்ஹாக்கஸுடன் இணைந்தனர், அவர்கள் தேசிய மரியாதையை நியாயப்படுத்த ஏதாவது செய்ய முடிவு செய்தனர். 1812 வசந்த காலத்தில் மேற்கு மற்றும் தெற்கில் போருக்கான கோரிக்கை தவிர்க்க முடியாததாக மாறியது. அதன்படி, காங்கிரஸில் ஒரு போர்த் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு 1812 ஜூன் 18 அன்று போர் அறிவிக்கப்பட்டது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் பிரிட்டனின் வெளியுறவுச் செயலரான காசலர் பிரபு, கூறப்படும் குறைகளின் முக்கிய ஆதாரமான கவுன்சில் உத்தரவுகளை ரத்து செய்வதாக அறிவித்தார். செய்தியை விரைவாகப் பரப்புவதற்கான வழிமுறைகள் இருந்திருந்தால் ஒருவேளை போர் வந்திருக்காது.

போரின் பாடநெறி

வடமேற்கு, தென்மேற்கு மற்றும் கிழக்கு மற்றும் உயர் கடல் ஆகிய நான்கு திரையரங்குகளில் போர் நடைபெற்றது. இந்தியர்களும் ஆங்கிலேயர்களும் ஒரு பொதுவான போராட்டத்தில் அமெரிக்கர்களை ஈடுபடுத்தினர். வடமேற்குப் போர் கனடா ஜெனரல் ஹல்லுக்கு எதிராக இயக்கப்பட்டது, டெட்ரியாட்டில் 3000 பேர் கொண்ட தனது படையைக் கூட்டி, ஜூலை 1812 இல் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் இந்தியர்களுக்கும் எதிரான தாக்குதலைத் தொடங்கினார். டெகும்சே தனது 200 போர்வீரர்களுடன் அமெரிக்கக் கோடுகளைத் தாக்கி மக்கியான்க் மற்றும் சிகாகோவை ஆக்கிரமித்தார். இந்தியர்களால் பதுங்கியிருப்பார்கள் என்ற பயத்தில், ஹல் டெட்ராய்டுக்கு பின்வாங்கினார். 41 பிரிட்டிஷ் இராணுவத்தின் புத்திசாலித்தனமான ஜெனரல் ஐசக் ப்ரோச்சின் உதவியால், டெகும்சே டெட்ராய்டைப் பாதித்து, ஹல்லை சரணடையச் செய்தார். அமெரிக்கக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து ஓஹியோ பள்ளத்தாக்கை விடுவிப்பதற்கான திட்டத்தை இந்தியத் தலைவர் வகுத்தார், ஆனால் ஜெனரல் ப்ரோக் கிழக்கிற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றதால் அது சாத்தியமற்றதாகக் காணப்பட்டது மற்றும் அவரது திறமையற்ற வாரிசான ப்ரோக்டர் ஒத்துழைப்பை மறுத்தார். இரண்டாவது அமெரிக்கப் பயணம் நயாகரா வழியாக கனடாவுக்குச் சென்றது, ஆனால் ஜெனரல் ப்ரோக், போரில் தனது உயிரை இழந்தாலும், அதை முறியடித்தார். மூன்றாவது பயணம் நியூயார்க்கில் இருந்து கனடாவிற்கு முன்னேறியது, ஆனால் அதுவும் தோல்வியடைந்தது. ஜெனரல் வின்செஸ்டரின் கட்டளையின் கீழ் 13,000 துருப்புக்கள் கொண்ட ஒரு பிரிவு ரைசின் ஆற்றுக்குச் சென்றது, ஆனால் ரவுண்ட்ஹெட் மற்றும் வாக் இன் தி வாட்டர் தலைமையிலான இந்தியர்கள் பிரெஞ்சு நகரத்தில் அதைத் தடுத்து நிறுத்தி கனடாவைக் கைப்பற்றும் முயற்சிகளை முறியடித்தனர்.

தெற்கில் டெகும்சே முகாமில் இணைந்த க்ரீக்ஸ், செமினோல்ஸ் மற்றும் நீக்ரோக்கள் அமெரிக்கர்களுக்கு எதிராகப் போரிட்டனர். இந்தியர்கள் மிம்ஸ் கோட்டையை ஆக்கிரமித்து அமெரிக்க எல்லையைத் தாக்கினர். இருப்பினும் ஜெனரல் க்ளைபோர்ன் ஸ்பானிய புளோரிடாவுடனான இந்தியர்களின் தொடர்பைத் துண்டித்துவிட்டு க்ரீக் தேசத்திற்கு முன்னேறினார். மற்றொரு பிரிவினர் புளோரிடாவுக்குச் சென்று, டென்னசி போராளிகளின் கட்டளையின் பேரில், செமினோல்ஸ் மற்றும் நீக்ரோக்களின் கூட்டுப் படைகளைத் தோற்கடித்து, செரோகீஸின் உதவியால், தல்லாபூசா ஆற்றின் குதிரை ஷூ வளைவில் நடந்த போரில் க்ரீக்ஸ் மீது ஒரு சமிக்ஞை வெற்றியைப் பெற்றார். க்ரீக் பிரதேசத்தின் பெரும்பகுதியை ஆக்கிரமித்தது. அமெரிக்க முகவர்கள் மாக்கிகோவில் பிரச்சனைகளைத் தூண்டினர் மற்றும் முழு புளோரிடாவையும் இணைக்கக் கோரினர், ஆனால் நிர்வாகம் பணியை கடினமாகக் கண்டறிந்தது.

டெகும்சே வீழ்ச்சி

1813 இல் அமெரிக்கா வடமேற்கில் மீண்டும் தாக்குதலைத் தொடங்கியது. ஹென்றி ஹாரிசன்,படைகளின் கட்டளையில் ஹல்லுக்குப் பின் வந்தவர், பாதுகாப்புகளை மறுசீரமைத்தார் மற்றும் ஃபோர்ட் மெய்க்ஸ் மீதான இந்திய தாக்குதலை முறியடித்தார். ஆலிவர்

பெர்ரி ஒரு கப்பற்படையை வைத்திருந்தார் மற்றும் எரி ஏரியை ஆங்கிலேயர்களிடமிருந்து கைப்பற்றினார். இந்த தலைகீழ் மாற்றங்கள் இந்தியர்களையும் ஆங்கிலேயர்களையும் வடமேற்கை காலி செய்ய கட்டாயப்படுத்தியது. டெகும்ஷே மால்டனில் அமெரிக்க முன்னேற்றத்தை சரிபார்க்க முடிவு செய்தார், ஆனால் கோழைத்தனமான புரோக்டர் அவரது ஆதரவை மறுத்தார். இந்தியத் தலைவர் பிரிட்டிஷ் ஜெனரலிடம் கெஞ்சினார்; “நாம் பின்வாங்கக் கூடாது. நீங்கள் எங்களை இந்த இடத்திலிருந்து அழைத்துச் சென்றால், நீங்கள் எங்களை வெகுதூரம், தொலைவில், ஒருவேளை பெரிய உப்பு நீரின் (ஆர்டிக் பெருங்கடல்) கரையோரத்திற்கு அழைத்துச் செல்வீர்கள், அங்கே நீங்கள் எப்போதும் எங்களுக்கு நல்லதைச் சொல்லி, நீண்ட கத்திகளின் கருணைக்கு எங்களை விட்டுவிடுவீர்கள். ஆனாலும் ஆங்கிலேயர்கள் மால்டனை காலி செய்து பின்வாங்க ஆரம்பித்தனர். அட்லாஸ்ட் இந்தியத் தாக்குதலால் அச்சுறுத்தப்பட்டதால், ப்ரோக்டர் அமெரிக்கப் படைகளுடன் சண்டையிட ஒப்புக்கொண்டார். 1813 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 5 ஆம் தேதி, கனடாவில் உள்ள தேம்ஸ் நதிக்கரையில் இந்தியர்களுக்கும் அமெரிக்கர்களுக்கும் இடையே கடுமையான போர் நடந்தது. டெகும்சே மற்றும் ப்ரோக்டர் ஆகியோர் 1600 பேருக்கும், ஹாரிசன் மற்றும் ஜான்சன் 4000 அமெரிக்கர்களுக்கும் கட்டளையிட்டனர். ஆங்கிலேயர்கள், தப்பியோட ஆர்வத்துடன், பின்னணியில் இருந்தனர், சண்டை தொடங்கியவுடன் அவர்கள் ஓடிவிட்டனர். ஆனால் இந்தியர்களுக்கு அது ஒரு வாழ்வா சாவா போராட்டம். ஒரு அற்புதமான குற்றச்சாட்டின் போது டெகும்சே தனது வீரர்களை அமெரிக்க முகாமுக்குள் ஆழமாக அழைத்துச் சென்றார், ஆனால் ஹாரிசன் 42 வரிகளை மறுசீரமைத்து தாக்குதலை முறியடித்தார். இந்தியத் தலைவருக்கு பல காயங்கள் ஏற்பட்டன, மேலும் அவரது உத்வேகக் குரல் கேட்காத வரை இரத்தம் கசிந்து காணப்பட்டது. அவர்களின் ஹீரோ இறந்தவுடன், இந்தியர் தப்பி ஓடினார். டெகும்சே மீதான இந்த வெற்றி, ஹாரிசனுக்குத் தலைவர் பதவியையும், ஜான்சன் துணைத் தலைவர் பதவியையும் அடுத்தடுத்த காலங்களில் பெற்றுத் தந்தது. கடல் மீது போர் ஒழுங்கற்ற போர்களால் குறிக்கப்பட்டது. ஏரி ஏரி மற்றும் சாம்பலைன் ஏரியின் கடற்படைப் போர்களில் அமெரிக்கர்கள் வெற்றி பெற்றனர். இருப்பினும், ஆங்கிலேயர்கள் அமெரிக்க கப்பல்களை கிழக்கு கடல்களில் இருந்து விரட்டினர். நெப்போலியனின் தோல்வியுடன், அதிகமான பிரிட்டிஷ் படைகள் அமெரிக்க கடற்கரையில் இறங்கின. ஒரு பயணம் நியூ இங்கிலாந்தை தனிமைப்படுத்த முயன்றது, ஆனால் பெரிய ஏரிகளின் கட்டுப்பாட்டின் தேவைக்காக அது தோல்வியடைந்தது. இரண்டாவது பயணம் வாஷிங்டனை அடைந்து வெள்ளை மாளிகையை எரித்தது. படைகள் வந்தவுடன், மேடிசன் தனது இரவு உணவை எதிரிக்கு விட்டுவிட்டு தப்பி ஓடினார். மூன்றாவது இராணுவம் நியூ ஆர்லியன்ஸை அடைந்தது, ஆனால் ஜாக்சன் அதை தோற்கடித்தார். க்ரீக்ஸ் மற்றும் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிரான வெற்றி, ஜாக்சனை மக்களிடையே மிகவும் பிரபலமாக்கியது, அவரும் அடுத்தடுத்த காலங்களில் ஜனாதிபதி பதவியை வென்றார்.

தி பீஸ் ஆஃப் கென்ட், 1814

நியூ ஆர்லியன்ஸ் போருக்கு இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு, போரிடும் சக்திகள் கென்ட்டில் சமாதானத்தில் கையெழுத்திட்டனர். சரியான நேரத்தில் செய்திகளை அனுப்ப

முடியாததால், சண்டையைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. போர் பிரகடனத்திற்கு எட்டு நாட்களுக்குப் பிறகு, ஜேம்ஸ் மன்றோ, வெளியுறவுத்துறை அமைச்சர், சமாதானத்தை தீர்க்க முன்மொழிந்தார். ஆனால் கிரேட் பிரிட்டன் சுவாரஸ்யங்களைக் கைவிட மறுத்தது. மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு, ரஷ்யாவின் தாசர் அலெக்சாண்டர் I அதிகாரங்களுக்கு தனது மத்தியஸ்தத்தை வழங்கினார். டெகும்சே மற்றும் ப்ரோக் ஆகியோரால் ஏற்பட்ட தோல்வியின் அவமானத்தின் கீழ் புத்திசாலித்தனமாக, மேடிசன் இந்த திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டார் மற்றும் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிற்கு கலாட்டின் கீழ் ஐந்து பேர் கொண்ட குழுவை அனுப்பினார், ஆனால் மூன்றாம் தரப்பு தலையீட்டை ஆதரிக்காததால், பெரிய பிரிட்டன் ரஷ்ய மத்தியஸ்தத்தை நிராகரித்தது. இப்போது, லார்ட் காஸில்ரீ, வெளியுறவுச் செயலர், பிரிட்டன் நேரடி பேச்சுவார்த்தைக்கு விருப்பம் தெரிவித்ததோடு, தலைமைப் பேச்சுவார்த்தையாளராக லார்ட் காம்பியரைக் கொண்ட ஒரு குழுவை நியமித்தார். பெல்ஜியத்தில் உள்ள கென்டில் பேச்சுவார்த்தை தொடங்கியது. நெப்போலியன் மீதான வெற்றியின் காரணமாக, அமெரிக்காவிலும் ஒரு எளிதான வெற்றியை எதிர்பார்த்ததால், பிரிட்டன் நிபந்தனைகளைத் தீர்ப்பதற்கு அவசரப்படவில்லை. இருப்பினும், பெரிய ஏரிகளின் கட்டுப்பாட்டை இழந்த பிறகு அவள் கீழே வந்தாள் மற்றும் டெகும்சே போரில் இறந்தாள். மேடிசனின் நிர்வாகம் ஹிட்ஸ் தூதர்களுக்கு சுவாரஸ்யங்களைக் கைவிடவும், சட்டவிரோத முற்றுகைகளைத் தடுக்கவும், பிற சர்ச்சைகளைத் தீர்க்கவும் மற்றும் முடிந்தால் கனடாவை நிறுத்தவும் கோரியது. இவற்றுக்கு எதிராக, எல்லைகளில் அமெரிக்கா எந்தவிதமான கோட்டைகளையும் போர்க்கப்பல்களையும் பராமரிக்கக் கூடாது என்றும், பெரிய ஏரிகளுக்குத் தெற்கே தன்னாட்சி பெற்ற இந்தியத் தாங்கல் மாநிலம் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்றும் பிரிட்டிஷ் தூதுக்குழு பரிந்துரைத்தது. அமெரிக்க தூதர்கள் இந்த பரிந்துரைகளை நிராகரித்ததால், கிரேட் பிரிட்டன் ஒரு இந்திய அரசை உருவாக்குவதற்கான தனது கோரிக்கைகளை கைவிடவும், கிரேட் ஏரிகளில் இருந்து அமெரிக்க இராணுவ இருப்பை திரும்பப் பெறவும் ஒப்புக்கொண்டது. 43 கலாட்டின் மற்ற பிரச்சினைகளை நடுவர் மன்றத்தின் மூலம் தீர்க்க பரிந்துரைத்தார். போர் முடிவடையாதது என நிரூபிக்கப்பட்டதால், சக்திகள் டிசம்பர் 1814 இல் சமாதானத்தை தீர்த்தன.

கென்ட் உடன்படிக்கை வெற்றிகளின் பரஸ்பர மறுசீரமைப்புக்கு வழங்கப்பட்டது, ஆனால் பதிவுகள் அல்லது நடுநிலை உரிமைகள் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. இது மற்ற சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பதற்கு கலப்பு நடுவர் ஆணையங்களையும் உருவாக்கியது. இது அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில் பல ஒப்பந்தங்களை முடிவுக்கு கொண்டு வந்தது. 1815 ஆம் ஆண்டின் வணிக மாநாடு, மேற்கிந்தியத் தீவுகளைத் தவிர ஆங்கிலேயர்களின் அனைத்துப் பகுதிகளுடனும் வர்த்தகம் செய்ய அமெரிக்கர்களை அனுமதித்தது. 1818 ஆம் ஆண்டின் ரஷ்ய-பாகோட் ஒப்பந்தம், பெரிய ஏரிகளில் போர்க்கப்பல்கள் மற்றும் கோட்டைகளை வைத்திருப்பதற்கு அதிகாரங்களைத் தடை செய்தது. 1818 ஆம் ஆண்டின் மீன்பிடி மாநாடு கனடிய கடல்களில் மீன்பிடிக்கும் உரிமையை அமெரிக்கர்களுக்கு வழங்கியது. 1818 ஆம் ஆண்டின் எல்லை மாநாடு கிரேட் லேக்ஸ் மற்றும் ராக்கி மலைகளுக்கு இடையிலான அமெரிக்க கனடிய எல்லையாக 49 வது இணையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 1814 உடன்படிக்கை மிகவும் தேவையான சமாதானத்தை அளித்தது மற்றும் வெற்றிகளை பரஸ்பர மறுசீரமைப்புக்கு

வழங்கியது. அடுத்தடுத்த ஒப்பந்தங்கள் ஆங்கிலோ-அமெரிக்க உறவுகளில் மற்ற எரிச்சலை நீக்கியது.

ஹார்ட்ஃபோர்ட் மாநாடு 1814 - 1815

ஹார்ட்ஃபோர்ட் மாநாடு என்பது டிசம்பர் 15, 1814 முதல் ஜனவரி 5, 1815 வரை, அமெரிக்காவின் கனெக்டிகட், ஹார்ட்ஃபோர்டில் நடந்த கூட்டங்களின் தொடராகும், இதில் நியூ இங்கிலாந்து ஃபெடரலிஸ்ட் கட்சி 1812 ஆம் ஆண்டு நடந்துகொண்டிருக்கும் போர் மற்றும் எழும் அரசியல் பிரச்சனைகள் தொடர்பான குறைகளை விவாதிக்க கூடியது. மத்திய அரசின் அதிகரித்து வரும் அதிகாரத்திலிருந்து.

இந்த மாநாடு ஐந்தில் மூன்றில் ஒரு சமரசத்தை அகற்றுவது மற்றும் புதிய மாநிலங்களை அனுமதிப்பது, போர் அறிவிப்புகள் மற்றும் வர்த்தகத்தை கட்டுப்படுத்தும் சட்டங்களை உருவாக்குவதற்கு காங்கிரஸில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை தேவை. பெடரலிஸ்டுகள் தங்கள் குறைகளை லூசியானா கொள்முதல் மற்றும் 1807 ஆம் ஆண்டு தடையுடன் விவாதித்தனர். இருப்பினும், மாநாடு முடிவடைந்த சில வாரங்களுக்குப் பிறகு, நியூ ஆர்லியன்ஸில் மேஜர் ஜெனரல் ஆண்ட்ரூ ஜாக்சனின் அமோக வெற்றி பற்றிய செய்தி வடகிழக்கில் பரவியது. ஒரு முக்கிய தேசிய அரசியல் சக்தியாக.

அந்த நேரத்தில் இந்த மாநாடு சர்ச்சைக்குரியதாக இருந்தது, மேலும் பல வரலாற்றாசிரியர்கள் பெடரலிஸ்ட் கட்சியின் வீழ்ச்சிக்கு இது ஒரு காரணியாக கருதுகின்றனர். இதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன, கூட்டாட்சியின் முக்கியத் தளமான நியூ இங்கிலாந்து, யூனியனில் இருந்து பிரிந்து புதிய நாட்டை உருவாக்குவது என்ற முன்மொழியப்பட்ட யோசனை குறைந்தது அல்ல.

கிரேட் பிரிட்டனுடனான அமெரிக்க உறவுகள்

ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் மற்றும் ஜான் ஆடம்ஸின் நிர்வாகத்தின் கீழ், பிரான்சுடன் தீவிரமான வர்த்தகம் பராமரிக்கப்பட்டது, அதே நேரத்தில் இரு நிர்வாகங்களும் பிரான்சுடன் அறிவிக்கப்படாத போரில் ஈடுபட்டன. தாமஸ் ஜெபர்சன் பதவியேற்ற அதே நேரத்தில் நெப்போலியன் போர்கள் மீண்டும் தொடங்கியவுடன், பிரான்ஸ் மற்றும் கிரேட் பிரிட்டன் ஆகிய இரு நாடுகளுடனான உறவுகள் மோசமடைந்தன. அமெரிக்காவிற்கு எதிராக விதிக்கப்பட்ட வர்த்தகக் கட்டுப்பாடுகளை கிரேட் பிரிட்டன் நீக்குவதன் மூலம் தடையற்ற வர்த்தகத்தை விரிவுபடுத்துவதே ஜெபர்சனின் குறிக்கோளாக இருந்தது. இருப்பினும், பிரிட்டனுக்கு இணங்க அழுத்தம் கொடுக்க, அவர் 1807 ஆம் ஆண்டின் தடைச் சட்டம் மற்றும் 1809 ஆம் ஆண்டின் உடலுறவு அல்லாத சட்டம் போன்ற வெளிநாட்டு வர்த்தக எதிர்ப்புக் கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டார். ஜெபர்சனின் வாரிசான ஜனாதிபதி ஜேம்ஸ் மேடிசன் மற்றும் இப்போது ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சி என்று அழைக்கப்படுபவை அவரது கொள்கைகளைத் தொடர்ந்தன.

எதிர்க்கும் பெடரலிஸ்ட் கட்சி குறிப்பாக நியூ இங்கிலாந்து மற்றும் நியூயார்க்கில் மீண்டும் பலம் பெற்றது: இது நியூயார்க் நகரத்தின் லெப்டினன்ட் கவர்னர் டிவிட் கிளிண்டனுடன் ஒத்துழைத்து 1812 இல் ஜனாதிபதியாக அவரை ஆதரித்தது.

1812 போருக்கு எதிர்ப்பு

மேடிசன் 1812 இல் மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது நியூ இங்கிலாந்தில் அதிருப்தி தீவிரமடைந்தது. 1813 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில், ஜெபர்சனால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட எந்தவொரு தடைச் சட்டத்தையும் விட மேடிசன் கையொப்பமிட்டார், இந்த முறை அமெரிக்க துறைமுகங்களுக்கு இடையேயான அனைத்து வர்த்தகத்தையும் (கடலோர வர்த்தகம்) மற்றும் துறைமுகங்களுக்கு வெளியே மீன்பிடிப்பதை தடை செய்தார். 1814 கோடையில், போர் அமெரிக்கர்களுக்கு எதிராக மாறியது. நெப்போலியன் பிரான்சுடனான அவர்களின் போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்த பிறகு, கிரேட் பிரிட்டன் வட அமெரிக்காவிற்கு அதிக வளங்களை அனுப்ப முடிந்தது மற்றும் முழு கிழக்கு கடற்கரையையும் திறம்பட முற்றுகையிட்டது. மாசசூசெட்ஸின் மைனே மாவட்டத்தில் உள்ள பிரதேசம் ஜூலை மாதம் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது, ஆகஸ்டில் வெள்ளை மாளிகை மற்றும் கேபிடல் எரிக்கப்பட்டன, செப்டம்பர் மாதத்திற்குள் ஆங்கிலேயர்கள் நியூயார்க்கின் மைனே மற்றும் ஏரி சாம்பளையன் பகுதியில் மேலும் முன்னேறினர். எதிர்காலத்தில் பாஸ்டன் மீது கடற்படை தாக்குதல் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. உலகின் பிற பகுதிகளுடனான சுதந்திர வர்த்தகம் கிட்டத்தட்ட நிறுத்தப்பட்டது, ஆயிரக்கணக்கானோர் வேலையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர், ஆகஸ்ட் மாதத்திற்குள் வங்கிகள் ஸ்பெசி பேமெண்ட்டை நிறுத்திவிட்டன. மத்திய அரசு திவால் நிலையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

புதிய இங்கிலாந்து கவர்னர்கள் போரை நடத்துவதில் மத்திய அரசுக்கு குறைந்தபட்ச ஆதரவை வழங்கும் கொள்கையை பின்பற்றினர். நியூ ஹாம்ப்ஷயரின் கவர்னர் ஜான் டெய்லர் கில்மேனைத் தவிர, மாநில போராளிகளுக்கான பெரும்பாலான கோரிக்கைகள் நிராகரிக்கப்பட்டன. புதிய இங்கிலாந்துக்காரர்கள் தங்கள் போராளிகளைக் கொண்டிருக்க தயங்கினார்கள், பிரிட்டிஷ் தாக்குதல்களில் இருந்து தங்கள் கரையோரங்களை பாதுகாக்க வேண்டும், வேறு இடங்களில் நியமிக்கப்பட்டனர் அல்லது வழக்கமான இராணுவத்தின் கட்டளையின் கீழ் வைக்கப்பட்டனர். ஜெனரல் வின்ஃபீல்ட் ஸ்காட், போருக்குப் பிறகு, நியூ இங்கிலாந்தில் வழக்கமான இராணுவக் கமிஷன்களை வழங்கும் போது, நியூ இங்கிலாந்தில் சிறந்த படித்த வகுப்பை உருவாக்கிய பெடரலிஸ்டுகளைப் புறக்கணிக்கும் மேடிசனின் கொள்கையைக் குற்றம் சாட்டினார்.

மாசசூசெட்ஸில் போர்-எதிர்ப்பு உணர்வு மிகவும் வலுவாக இருந்ததால், ஆளுநருக்கான ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சி வேட்பாளர் சாமுவேல் டெக்ஸ்டர் கூட தேசியக் கட்சியின் வர்த்தகக் கொள்கைகளை எதிர்த்தார். பெடரலிஸ்டுகள் இன்னும் 1814 தேர்தல்களில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர், காலேப் ஸ்ட்ராங்கை ஆளுநராகத் திருப்பி, 360 பெடரலிஸ்டுகளை மட்டும் 156 ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சியினருக்கு எதிராக மாசசூசெட்ஸ் சட்டமன்றத்தின் கீழ் சபைக்கு

தேர்ந்தெடுத்தனர். செப்டம்பரில் கவர்னர் ஸ்ட்ராங் 5,000 துருப்புக்களை மைனேயில் மீண்டும் கைப்பற்றுவதற்கான கோரிக்கையை மறுத்துவிட்டார்.

மாசதுசெட்ஸ் மற்றும் கனெக்டிகட் போர்த் துறையின் உத்தரவுகளுக்கு தங்கள் போராளிகளை உட்படுத்த மறுத்ததால், மேடிசன் அவர்களின் செலவுகளை செலுத்த மறுத்துவிட்டார். இதன் விளைவாக, மேடிசன் நியூ இங்கிலாந்தை பொது எதிரியாகக் கைவிட்டதாக விமர்சகர்கள் தெரிவித்தனர். மாசதுசெட்ஸ் சட்டமன்றம் 10,000 பேர் கொண்ட மாநில இராணுவத்தை ஆதரிக்க \$1 மில்லியனை ஒதுக்கியது. இந்த நடவடிக்கைகளுக்கு உத்வேகம் அளித்த ஹாரிசன் கிரே ஓடிஸ், கனெக்டிகட்டின் ஹார்ட்ஃபோர்டில் நடைபெறும் மாநாட்டில் கிழக்கு மாநிலங்கள் சந்திக்க வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தார். 1804 ஆம் ஆண்டிலேயே சில புதிய இங்கிலாந்து கூட்டாட்சிவாதிகள் தேசிய அரசாங்கம் மிகவும் அடக்குமுறைக்கு ஆளானால் யூனியனில் இருந்து பிரிந்து செல்வது பற்றி விவாதித்துள்ளனர்.

செப்டம்பர் 1814 இல், மேடிசன் காங்கிரஸை ஒரு கட்டாய மசோதாவைக் கேட்டார். மாநாட்டிற்கான அழைப்புக்கு வழிவகுத்த அசல் குறைகளில் இது ஒன்றாக இல்லாவிட்டாலும், ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சியினர் இராணுவ சர்வாதிகாரத்தை நாட்டிற்குள் கொண்டு வர எண்ணினர் என்பதற்கு கூட்டாட்சிவாதிகள் இதை மேலும் சான்றாக முன்வைத்தனர். நியூயார்க்கைச் சேர்ந்த தாமஸ் க்ரோஸ்வெனர், நிர்வாகம் நாட்டை "பாதுகாப்பற்ற மற்றும் நிர்வாணமாக, அந்த இரத்த ஏரிக்குள் அவள் இன்னும் நீந்தாமல்" வழிநடத்தியதன் விளைவாக இதைக் கண்டார்.

பிரிவினை

பிரிவினை மீண்டும் 1814-1815 இல் குறிப்பிடப்பட்டது; நியூ இங்கிலாந்தில் உள்ள ஒரு முன்னணி பெடரலிஸ்ட் செய்தித்தாள் தவிர மற்ற அனைத்தும் யூனியனில் இருந்து மேற்கு மாநிலங்களை வெளியேற்றும் திட்டத்தை ஆதரித்தன. மாநாட்டின் முக்கிய தலைவரான ஓடிஸ், பெடரல் சுங்க மாளிகையை பறிமுதல் செய்தல், கூட்டாட்சி நிதியை பறிமுதல் செய்தல் அல்லது நடுநிலையை அறிவிப்பது போன்ற தீவிரமான திட்டங்களை தடுத்தார். மேடிசன் நிர்வாகம் சரிவை நெருங்கிவிட்டதாகவும், தன்னைப் போன்ற பழமைவாதிகளும் மற்ற பிரதிநிதிகளும் பொறுப்பேற்காவிட்டால், தீவிரப் பிரிவினைவாதிகள் அதிகாரத்தைப் பெறலாம் என்றும் ஓடிஸ் நினைத்தார். உண்மையில், மாசதுசெட்ஸ் கவர்னர் ஸ்ட்ராங் பிரிட்டிஷாருடன் ஒரு தனி அமைதிக்கான விதிமுறைகளைப் பற்றி விவாதிக்க ஏற்கனவே ஒரு இரகசிய பணியை அனுப்பியிருப்பது ஓடிஸ் அறிந்திருக்கவில்லை.

நியூ இங்கிலாந்து ஃபெடரலிஸ்டுகள் பிரிவினையை தீவிரமாக பரிசீலித்ததாக வரலாற்றாசிரியர்கள் சந்தேகிக்க பல காரணங்கள் உள்ளன. அனைத்து மாநிலங்களும், குறிப்பாக கனெக்டிகட் மேற்கு நிலங்களுக்கான உரிமைகோரல்களுடன், அவர்கள் பெறுவதை விட அதிகமாக இழக்க நேரிட்டது. பிரிவினைக்குத் தூண்டியிருக்கக்கூடிய ஜான் லோவெல், ஜூனியர், திமோதி பிக்கரிங் மற்றும் ஜோசியா குயின்சி போன்ற தீக்குளிப்புப் பிராண்டுகளை

ஒதுக்கி வைப்பதற்கான முயற்சிகள் பிரதிநிதிகள் குழுத் தேர்வு செயல்பாட்டில் மேற்கொள்ளப்பட்டன, மேலும் மாநாட்டின் இறுதி அறிக்கை பிரிவினையை முன்மொழியவில்லை.

இது இருந்தபோதிலும், ஹார்ட்ஃபோர்ட் மாநாட்டின் விளைவுகள் குறித்து மேடிசன் நிர்வாகம் கவலைப்படுவதற்கு காரணங்கள் இருந்தன. கூட்டாட்சிவாதிகள் ஏற்கனவே போருக்கு நிதியளிப்பதற்கான நிர்வாக முயற்சிகளைத் தடுத்து, கனடாவின் மீது படையெடுப்புடன் வெற்றிகரமான முடிவுக்கு கொண்டு வந்தனர். புதிய இங்கிலாந்து கிரேட் பிரிட்டனுடன் ஒரு தனி சமாதானத்தை பேச்சுவார்த்தை நடத்தும் என்ற அச்சம் இருந்தது. இது உண்மையான பிரிவினையைப் போலவே தேசத்திற்கு பல வழிகளில் தீங்கு விளைவிக்கும். ஒரு மோசமான சூழ்நிலைக்குத் தயாராகி, மேடிசன் துருப்புக்களை நியூயார்க்-கனடா எல்லையில் இருந்து அல்பானிக்கு மாற்றினார், அங்கு கூட்டாட்சி அதிகாரத்தைப் பாதுகாக்க தேவைப்பட்டால் அவர்கள் விரைவில் மாசசூசெட்ஸ் அல்லது கனெக்டிகட்டுக்கு அனுப்பப்படலாம். நயாகரா பிரச்சாரத்தில் பங்கேற்ற பல புதிய இங்கிலாந்து படைப்பிரிவுகள் தாயகம் திரும்பியது, அங்கு அவர்கள் பிரிவினையை எதிர்க்கும் நியூ இங்கிலாந்துக்காரர்களுக்கு மையப் புள்ளியாக செயல்பட முடியும் என்று நம்பப்பட்டது.

ஒரு மாநாட்டிற்கு அழைப்பு விடுங்கள்

போர் நெருக்கடிக்கு விடையிறுக்கும் வகையில், மாசசூசெட்ஸ் கவர்னர் ஸ்ட்ராங், புதிதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பொது நீதிமன்றத்தை அக்டோபர் 5, 1814 அன்று ஒரு சிறப்பு அமர்வுக்கு அழைத்தார். ஹாரிசன் கிரே ஓடிஸ் தலைமையிலான கூட்டுக் குழுவிற்கு ஸ்ட்ராங்கின் செய்தி சட்டமன்றத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது. ஓடிஸ் மிதமானவராகக் கருதப்பட்டார். அவரது அறிக்கை மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு, எந்தவொரு பிரிட்டிஷ் படையெடுப்பையும் எதிர்க்க அழைப்பு விடுத்தது. தேசத்தை பேரழிவிற்கு அருகில் கொண்டு வந்த தலைமையை விமர்சித்தது மற்றும் அவர்களின் பொதுவான குறைகள் மற்றும் பொதுவான பாதுகாப்பு இரண்டையும் சமாளிக்க நியூ இங்கிலாந்து மாநிலங்களின் மாநாட்டிற்கு அழைப்பு விடுத்தது. ஓடிஸின் அறிக்கை அக்டோபர் 12 ஆம் தேதி மாநில செனட்டில் 22 க்கு 12 வாக்குகள் மற்றும் ஹவுஸ் அக்டோபர் 16 இல் 260 க்கு 20 என்ற கணக்கில் நிறைவேற்றப்பட்டது.

கனெக்டிகட்டில் உள்ள ஹார்ட்ஃபோர்டில் நடைபெறும் மாநாட்டிற்கு பிரதிநிதிகளை அனுப்புமாறு மற்ற நியூ இங்கிலாந்து கவர்னர்களுக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பப்பட்டது. மாநாட்டின் கூறப்பட்ட நோக்கம், அவர்களின் பிரிவின் நலன்களைப் பாதுகாக்க அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களை முன்மொழிவதும், அவர்களின் சொந்த இராணுவப் பாதுகாப்பிற்காக மத்திய அரசாங்கத்துடன் ஏற்பாடுகளைச் செய்வதும் ஆகும்.

மாசசூசெட்ஸ் சட்டமன்றத்தால் 12 பிரதிநிதிகள் நியமிக்கப்பட்டனர், அதில் ஜார்ஜ் கபோட் மற்றும் ஹாரிசன் ஜி. ஓடிஸ் ஆகியோர் தலைமை வகித்தனர் (கீழே உள்ள பட்டியலைப் பார்க்கவும்). கனெக்டிகட்டில், சட்டமன்றம் மேடிசனின் "மோசமான மற்றும் பேரழிவுகரமான

போரை" கண்டனம் செய்தது, தேசிய வரைவை செயல்படுத்துவதற்கான திட்டங்களைப் பற்றி கவலை தெரிவித்தது மற்றும் சான்சி குட்ரிச் மற்றும் ஜேம்ஸ் ஹில்ஹவுஸ் தலைமையிலான ஏழு பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தது. Rhode Island இன் சட்டமன்றம் நான்கு பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தது. "பொது எதிரிக்கு எதிராக நமது பரஸ்பர பாதுகாப்பிற்கு ஒத்துழைப்பதற்கான சிறந்த வழிமுறைகள், மற்றும் குறிப்பிட்ட மாநிலங்களின் அதிகாரத்தில் இருக்கக்கூடிய நடவடிக்கைகள், தொடர்ந்து பின்பற்றுவதற்கும், மீட்டெடுப்பதற்கும் மற்றும் பாதுகாப்பதற்கும் அவர்களின் கடமைகளுடன். அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் கீழ் அதன் மக்கள், அவர்களின் உரிமைகள் மற்றும் சலுகைகள்". நியூ ஹாம்ப்ஷயரின் சட்டமன்றம் அமர்வில் இல்லை, அதன் பெடரலிஸ்ட் கவர்னர் ஜான் கில்மேன் அதை மீண்டும் அமர்விற்கு அழைக்க மறுத்துவிட்டார். வெர்மாண்டின் சட்டமன்றம் பிரதிநிதிகளை அனுப்ப வேண்டாம் என்று ஒருமனதாக வாக்களித்தது. இரண்டு நியூ ஹாம்ப்ஷயர் மாவட்டங்களும் ஒரு வெர்மாண்ட் கவுண்டியும் தலா ஒரு பிரதிநிதியை அனுப்பி மொத்த எண்ணிக்கையை 26 ஆகக் கொண்டு வந்தன.

டிசம்பர் 15, 1814 அன்று ஹார்ட்ஃபோர்டில் உள்ள பழைய மாநில மாளிகையில் உள்ள கனெக்டிகட் செனட்டின் அறையில் பிரதிநிதிகள் சந்தித்தனர்.

இரகசிய சந்திப்புகள்

மொத்தத்தில், இருபத்தி ஆறு பிரதிநிதிகள் இரகசியக் கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டனர். நடவடிக்கைகளின் பதிவுகள் எதுவும் வைக்கப்படவில்லை, ஜனவரி 5, 1815 வரை கூட்டங்கள் தொடர்ந்தன. ஜார்ஜ் கபோட்டை தலைவராகவும், தியோடர் டுவைட்டை செயலாளராகவும் தேர்ந்தெடுத்த பிறகு, மாநாடு மூன்று வாரங்களுக்கு மூடிய அமர்வில் இருந்தது. கபோட்டின் ஜர்னல் அதன் செயல்பாடுகள், அது இறுதியில் திறக்கப்பட்டது, முறையான நடவடிக்கைகளின் ஒரு சிறிய ஓவியமாக இருந்தது; அவர் ஆம் மற்றும் மறுப்பு பற்றிய எந்தப் பதிவையும் செய்யவில்லை, பல்வேறு அறிக்கைகளுக்கு வழங்கப்படும் திருத்தங்கள் எதையும் அவர் குறிப்பிடவில்லை, மேலும் முன்மொழிவுகளுடன் ஆசிரியர்களின் பெயர்களை இணைக்கத் தவறிவிட்டார். தனிப்பட்ட பிரதிநிதிகளின் பேச்சுக்கள் அல்லது வாக்குகளை உறுதிப்படுத்துவது சாத்தியமில்லை.

மாநாட்டு அறிக்கை

மாநாடு ஒரு அறிக்கை மற்றும் தீர்மானங்களுடன் முடிவடைந்தது, பிரதிநிதிகளால் கையெழுத்திடப்பட்டது மற்றும் இறுதி ஒத்திவைக்கப்படுவதற்கு முந்தைய நாளில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. நியூ இங்கிலாந்து தனது இறையாண்மையின் மீதான அரசியலமைப்பிற்கு முரணான மீறல்களின் மீது தனது அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தும் "கடமை" என்று அறிக்கை கூறியது - 1798 இல் ஜெபர்சன் மற்றும் மேடிசன் கொள்கையை எதிரொலித்த ஒரு கோட்பாடு (கென்டக்கி மற்றும் வர்ஜீனியா தீர்மானங்களில்), இது பின்னர் மீண்டும் தோன்றும் "செயல்படுத்துதல்" என வேறுபட்ட சூழல்.

ஹார்ட்ஃபோர்ட் மாநாட்டின் இறுதி அறிக்கை அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் பல திருத்தங்களை முன்மொழிந்தது. இவை ஆளும் ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சியினரின் கொள்கைகளை எதிர்த்துப் போராட முயன்றன:

1. 60 நாட்களுக்கு மேல் நீடிக்கும் எந்தவொரு வர்த்தகத் தடையையும் தடை செய்தல்;
2. தாக்குதல் யுத்தத்தை அறிவிக்க, ஒரு புதிய அரசை அனுமதிப்பதற்கு அல்லது வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தை தடை செய்வதற்கு மூன்றில் இரண்டு பங்கு காங்கிரஸின் பெரும்பான்மை தேவை;
3. தெற்கின் ஐந்தில் மூன்று பங்கு பிரதிநிதித்துவ நன்மையை நீக்குதல்;
4. வருங்கால ஜனாதிபதிகளை ஒரு காலத்திற்கு மட்டுப்படுத்துதல்;
5. ஒவ்வொரு ஜனாதிபதியும் தனது முன்னோடியை விட வேறு மாநிலத்திலிருந்து இருக்க வேண்டும். (இந்த ஏற்பாடு 1800 முதல் ஜனாதிபதி பதவியில் வர்ஜீனியாவின் ஆதிக்கத்தை நேரடியாக நோக்கமாகக் கொண்டது).

எதிர்மறை வரவேற்பு மற்றும் மரபு

ஜனநாயக-குடியரசுக் காங்கிரஸானது, புதிய இங்கிலாந்தின் ஒப்புதலுக்கான முன்மொழிவுகள் எதையும் பரிந்துரைத்திருக்காது. ஹார்ட்ஃபோர்ட் பிரதிநிதிகள் காங்கிரஸில் ஜனாதிபதி மற்றும் ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சியினரை சங்கடப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் - மேலும் நியூ இங்கிலாந்து மற்றும் நாட்டின் பிற பகுதிகளுக்கு இடையே பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு ஒரு அடிப்படையாகவும் பணியாற்றினார்.

சில பிரதிநிதிகள் அமெரிக்காவில் இருந்து நியூ இங்கிலாந்து பிரிந்து சுதந்திர குடியரசை உருவாக்குவதற்கு ஆதரவாக இருந்திருக்கலாம், இருப்பினும் மாநாட்டில் அத்தகைய தீர்மானம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. வரலாற்றாசிரியர் சாமுவேல் எலியட் மோரிசன், ஹார்ட்ஃபோர்ட் மாநாடு நியூ இங்கிலாந்தை யூனியனில் இருந்து வெளியேற்றி பிரிட்டனுக்கு துரோக உதவி மற்றும் ஆறுதல் அளிக்கும் முயற்சி என்ற கருத்தை நிராகரித்தார். மோரிசன் எழுதினார்: "ஜனநாயக அரசியல்வாதிகள், போரை தங்கள் சொந்த தவறான நிர்வாகத்திற்கு ஒரு படலம் தேடி, இன்னும் வலிமையான ஃபெடரலிஸ்ட் கட்சியை இழிவுபடுத்துவதற்காக, இந்த குழந்தை கட்டுக்கதை மிகவும் கடுமையானதாகவும், ஆவேசமாகவும் மாறும் வரை, அது கடுமையான மறுப்புகள் மற்றும் ஆவண சான்றுகள் இரண்டையும் மீறும் வரை கவர்ந்து ஊட்டினர்."

மாநாட்டிற்குப் பிறகு, மாசசூசெட்ஸ் மூன்று கமிஷனர்களை வாஷிங்டன், டி.சி.க்கு அனுப்பி, ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட நிபந்தனைகளுக்கு பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். பிப்ரவரி 1815 இல் அவர்கள் வந்தபோது, நியூ ஆர்லியன்ஸ் போரில் ஆண்ட்ரூ ஜாக்சனின் அமோக வெற்றி, மற்றும் கென்ட் உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்ட செய்தி, அவர்களுக்கு முன்னதாக இருந்தது. அதன் விளைவாக, தலைநகரில் அவர்கள் இருப்பது நகைப்புக்குரியதாகவும், நாசகமானதாகவும் தோன்றியது. விரைவாக வீடு திரும்பினர். அதன்பிறகு, ஹார்ட்ஃபோர்ட் மாநாடு மற்றும் பெடரலிஸ்ட் கட்சி ஆகிய இரண்டும் ஒற்றுமையின்மை, பிரிவினை மற்றும்

தேசத்துரோகத்திற்கு ஒத்ததாக மாறியது, குறிப்பாக தெற்கில். ஒரு சில இடங்களில் (குறிப்பாக மாசசூசெட்ஸ், 1823 வரை ஆண்டுதோறும் ஃபெடரலிஸ்டுகள் ஆளுநராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்) சில இடங்களில் அதிகாரத்தை தக்கவைத்துக் கொண்டாலும், கட்சி அழிக்கப்பட்டு, தேசிய அரசியலில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க சக்தியாக நிறுத்தப்பட்டது.

அலகு- III

மன்றோ கோட்பாடு மற்றும் ஜாக்சன் ஜனநாயகம்

ஜேம்ஸ் மன்றோ (1817-1825)

ஜேம்ஸ் மன்றோ ஒரு அமெரிக்க அரசியல்வாதி, வழக்கறிஞர், இராஜதந்திரி மற்றும் ஸ்தாபக தந்தை ஆவார், அவர் 1817 முதல் 1825 வரை அமெரிக்காவின் 5 வது ஜனாதிபதியாக பணியாற்றினார். ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சியின் உறுப்பினரான மன்றோ, வர்ஜீனியா வம்சத்தின் கடைசித் தலைவராகவும் குடியரசுக் கட்சித் தலைமுறையாகவும் இருந்தார். அவரது ஜனாதிபதி பதவி நல்ல உணர்வுகளின் சகாப்தத்துடன் ஒத்துப்போனது, இது அமெரிக்க அரசியலின் முதல் கட்சி அமைப்பு சகாப்தத்தை நிறைவு செய்தது. அரைக்கோளத்தில் அமெரிக்க ஆதிக்கம், பேரரசு மற்றும் மேலாதிக்கத்தை திறம்பட வலியுறுத்தும் அதே வேளையில், அமெரிக்காவில் ஐரோப்பிய காலனித்துவத்தை எதிர்க்கும் கொள்கையான மன்றோ கோட்பாட்டை வெளியிடுவதில் அவர் மிகவும் பிரபலமானவர். அவர் வர்ஜீனியாவின் ஆளுநராகவும், அமெரிக்க செனட் உறுப்பினராகவும், பிரான்ஸ் மற்றும் பிரிட்டனுக்கான அமெரிக்க தூதராகவும், 7 வது வெளியுறவுத்துறை செயலாளராகவும், 8 வது போர் செயலாளராகவும் பணியாற்றினார்.

வர்ஜீனியாவின் வெஸ்ட்மோர்லேண்ட் கவுண்டியில் அடிமை-சொந்தமான தோட்டக்காரர் குடும்பத்தில் பிறந்த மன்றோ, அமெரிக்கப் புரட்சிப் போரின் போது கான்டினென்டல் இராணுவத்தில் பணியாற்றினார். 1780 முதல் 1783 வரை தாமஸ் ஜெபர்சனின் கீழ் சட்டம் படித்த பிறகு, அவர் கான்டினென்டல் காங்கிரஸில் ஒரு பிரதிநிதியாக பணியாற்றினார். வர்ஜீனியா ஒப்புதல் மாநாட்டின் பிரதிநிதியாக, மன்றோ அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் ஒப்புதலை எதிர்த்தார். 1790 இல், அவர் செனட் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார், அங்கு அவர் ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சியின் தலைவரானார். அவர் 1794 இல் செனட்டை விட்டு வெளியேறி பிரான்சில் ஜனாதிபதி ஜார்ஜ் வாஷிங்டனின் தூதராக பணியாற்றினார், ஆனால் 1796 இல் வாஷிங்டனால் திரும்ப அழைக்கப்பட்டார். 1799 இல் வர்ஜீனியா ஆளுநராக மன்றோ வெற்றி பெற்றார் மற்றும் 1800 ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஜெபர்சனின் வேட்புமனுவை வலுவாக ஆதரித்தார்.

ஜனாதிபதி ஜெபர்சனின் சிறப்புத் தூதராக, மன்றோ லூசியானா கொள்முதல் பேச்சுவார்த்தைக்கு உதவினார், இதன் மூலம் அமெரிக்கா கிட்டத்தட்ட இருமடங்காக இருந்தது. மன்றோ பிரிட்டனுடன் மன்றோ பேச்சுவார்த்தை நடத்திய மன்றோ-பிங்க்னி ஒப்பந்தத்தை மேடிசன் நிராகரித்த பிறகு மன்றோ தனது நீண்டகால நண்பரான ஜேம்ஸ் மேடிசனுடன் சண்டையிட்டார். அவர் 1808 ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சி வேட்பாளராக மேடிசனை சவால் செய்தார், ஆனால் 1811 இல் அவர் மேடிசனின் நிர்வாகத்தில் மாநிலச் செயலாளராகச் சேர்ந்தார். 1812 ஆம் ஆண்டின் போரின் பிந்தைய கட்டங்களில், மன்றோ ஒரே நேரத்தில் மேடிசனின் மாநில செயலாளராகவும் போர் செயலாளராகவும் பணியாற்றினார்.

அவரது போர்க்கால தலைமை அவரை மேடிசனின் வாரிசாக நிறுவியது. மேலும் அவர் 1816 ஜனாதிபதித் தேர்தலில் கூட்டாட்சி வேட்பாளர் ரூபஸ் கிங்கை எளிதாக தோற்கடித்தார்.

மன்றோவின் தலைமைப் பதவி நல்ல உணர்வுகளின் சகாப்தத்துடன் ஒத்துப்போனது. ஃபெரலிஸ்ட் கட்சி அவரது பதவிக்காலத்தில் ஒரு தேசிய அரசியல் சக்தியாக சரிந்தது. மன்றோ 1820 இல், கிட்டத்தட்ட போட்டியின்றி மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஜனாதிபதியாக, மன்றோ மிசோரி சமரசத்தில் கையெழுத்திட்டார், இது மிசோரியை ஒரு அடிமை மாநிலமாக ஒப்புக்கொண்டது மற்றும் இணையான வடக்குப் பகுதிகளில் அடிமைத்தனத்தைத் தடை செய்தது. 36°30' வடக்கு. வெளியுறவு விவகாரங்களில், மன்றோ மற்றும் வெளியுறவுத்துறை செயலர் ஜான் குயின்சி ஆடம்ஸ் பிரிட்டனுடன் சமரச கொள்கை மற்றும் ஸ்பானிஷ் பேரரசுக்கு எதிரான விரிவாக்க கொள்கையை ஆதரித்தனர். 1819 ஆம் ஆண்டு ஸ்பெயினுடனான ஆடம்ஸ்-ஒனிஸ் உடன்படிக்கையில், அமெரிக்கா புளோரிடாவைப் பாதுகாத்து அதன் மேற்கு எல்லையை நியூ ஸ்பெயினுடன் நிறுவியது. 1823 ஆம் ஆண்டில், மன்றோ அமெரிக்காவின் வெளியுறவுக் கொள்கையில் ஒரு முக்கிய அடையாளமாக மாறிய மன்றோ கோட்பாட்டுடன் சமீபத்தில் சுதந்திரமான அமெரிக்க நாடுகளில் ஐரோப்பிய தலையீட்டிற்கு அமெரிக்காவின் எதிர்ப்பை அறிவித்தார். மன்றோ அமெரிக்க காலனித்துவ சங்கத்தின் உறுப்பினராக இருந்தார், இது விடுவிக்கப்பட்ட அடிமைகளால் ஆப்பிரிக்காவின் காலனித்துவத்தை ஆதரித்தது. மேலும் லைபீரியாவின் தலைநகரான மன்றோவியா அவரது நினைவாக பெயரிடப்பட்டது.

1825 இல் அவர் ஓய்வு பெற்றதைத் தொடர்ந்து, மன்றோ நிதிச் சிக்கல்களால் பாதிக்கப்பட்டு, ஜூலை 4, 1831 அன்று நியூயார்க் நகரில் இறந்தார் - அமெரிக்க சுதந்திரத்தின் ஆண்டு விழாவின் போது ஜனாதிபதிகள் ஜான் ஆடம்ஸ் மற்றும் தாமஸ் ஜெபர்சன் ஆகியோருடன் ஒரு வேறுபாட்டைப் பகிர்ந்து கொண்டார். அவர் பொதுவாக வரலாற்றாசிரியர்களால் சராசரிக்கும் மேலான ஜனாதிபதியாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளார்.

தோட்டங்கள் மற்றும் அடிமைத்தனம்

மன்றோ 1783 இல் தனது சிறிய வர்ஜீனியா தோட்டத்தை விற்று சட்டம் மற்றும் அரசியலில் நுழைந்தார். அவர் ஒரு பெரிய தோட்டத்தின் உரிமையாளராகி, பெரும் அரசியல் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற தனது குழந்தைப் பருவ கனவை பின்னர் நிறைவேற்றினார், ஆனால் அவரது தோட்டம் ஒருபோதும் லாபகரமானதாக இல்லை. அவர் அதிக நிலம் மற்றும் பல அடிமைகளை வைத்திருந்தாலும், சொத்துக்களை ஊகித்தாலும், செயல்பாடுகளை மேற்பார்வையிட அவர் அரிதாகவே தளத்தில் இருந்தார். உற்பத்தியை கட்டாயப்படுத்த மேற்பார்வையாளர்கள் அடிமைகளை கடுமையாக நடத்தினார்கள், ஆனால் தோட்டங்கள் அரிதாகவே உடைந்தன. மன்றோ தனது ஆடம்பரமான மற்றும் விலையுயர்ந்த வாழ்க்கை முறையால் கடன்களை அடைந்தார் மற்றும் அவற்றை செலுத்துவதற்காக அடிக்கடி சொத்துக்களை (அடிமைகள் உட்பட) விற்றார். மன்றோவின் பல அடிமைகளின் உழைப்பு அவரது மகள் மற்றும் மருமகனை ஆதரிக்க பயன்படுத்தப்பட்டது, மேலும் ஒரு நல்ல சகோதரர் மற்றும் அவரது மகனுடன்.

அவர் ஜனாதிபதியாக இருந்த காலத்தில், மன்றோ அடிமைத்தனம் தவறு என்று உறுதியாக நம்பினார் மற்றும் தனியார் மனித உரிமைகளை ஆதரித்தார், ஆனால் அதே நேரத்தில் அவர் விடுதலையை ஊக்குவிக்கும் எந்தவொரு முயற்சியும் மேலும் சிக்கல்களை ஏற்படுத்தும் என்று வலியுறுத்தினார். மன்றோ, அடிமைத்தனம் தெற்கு வாழ்க்கையின் நிரந்தரப் பகுதியாக மாறிவிட்டது என்றும், அது நிபந்தனையின் அடிப்படையில் மட்டுமே அகற்றப்படும் என்றும் நம்பினார். பல மேல் தெற்கு அடிமைகளை போலவே, மன்றோவும் அரசாங்கத்தின் மைய நோக்கம் அனைவருக்கும் "உள்நாட்டு அமைதியை" உறுதி செய்வதாக நம்பினார். பல மேல் தெற்கு தோட்டக்காரர்களைப் போலவே, அரசாங்கத்தின் மைய நோக்கம் தன்னைப் போன்ற தோட்டக்காரர்களுக்கு அதிகாரம் அளிப்பதே என்று அவர் நம்பினார். இரண்டு முனைகளில் வன்முறைப் புரட்சியின் சகாப்தத்தில் அமெரிக்காவில் பொதுப் பாதுகாப்பு குறித்து அவர் அஞ்சினார். முதலாவதாக, பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் சாத்தியமான வர்க்கப் போரிலிருந்து, சொத்துடைமை வர்க்கங்கள் மொத்தமாக கும்பல் வன்முறையிலும், பின்னர் முன்னெச்சரிக்கை சோதனைகளிலும் சுத்திகரிக்கப்பட்டன, இரண்டாவதாக, கறுப்பர்கள், வெள்ளையர்கள், பின்னர் கலந்த ஹைட்டிய புரட்சியைப் போன்ற சாத்தியமான இனப் போரில் இருந்து - அங்கு நிகழ்வுகள் வெளிவரும்போது இன மக்கள் கண்முடித்தனமாக படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

ஆரம்பகால அரசியல் வாழ்க்கை

வர்ஜீனியா அரசியல்

மன்றோ 1782 இல் வர்ஜீனியா ஹவுஸ் ஆஃப் டெலிகேட்டுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். வர்ஜீனியாவின் நிர்வாகக் குழுவில் பணியாற்றிய பிறகு, அவர் நவம்பர் 1783 இல் கூட்டமைப்பின் காங்கிரஸுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் மற்றும் ஜூன் 1784 இல் நியூ ஜெர்சியில் உள்ள ட்ரெண்டனில் காங்கிரஸ் கூடும் வரை அன்னாபோலிஸில் பணியாற்றினார். அவர் இறுதியாக அந்த அலுவலகத்தில் இருந்து சுழற்சி விதி மூலம் ஓய்வு பெற்ற போது மொத்தம் மூன்று ஆண்டுகள். அந்த நேரத்தில், அரசாங்கம் நியூயார்க் நகரத்தின் தற்காலிக தலைநகரில் கூடியது. 1784 ஆம் ஆண்டில், வடமேற்கில் உள்ள நிலைமைகளை ஆய்வு செய்வதற்காக மன்றோ மேற்கு நியூயார்க் மற்றும் பென்சில்வேனியா வழியாக ஒரு விரிவான பயணத்தை மேற்கொண்டார். இந்தச் சுற்றுப்பயணம், இப்பிராந்தியத்தில் தனது பதவிகளைக் கைவிட்டு வடமேற்கின் கட்டுப்பாட்டை உறுதிப்படுத்துமாறு பிரிட்டனுக்கு அமெரிக்கா அழுத்தம் கொடுக்க வேண்டும் என்று அவரை நம்பவைத்தது. காங்கிரஸில் பணியாற்றும் போது, மன்றோ மேற்கத்திய விரிவாக்கத்திற்கான வழக்கறிஞராக ஆனார், மேலும் வடமேற்கு கட்டளைச் சட்டத்தை எழுதுவதிலும் நிறைவேற்றுவதிலும் முக்கிய பங்கு வகித்தார். இந்த கட்டளை வடமேற்கு பிரதேசத்தை உருவாக்கியது, பென்சில்வேனியாவின் மேற்கு மற்றும் ஓஹியோ ஆற்றின் வடக்கே உள்ள பிரதேசங்களின் கூட்டாட்சி நிர்வாகத்தை வழங்குகிறது. இந்த காலகட்டத்தில், ஜெபர்சன் மன்றோவுக்கு வழிகாட்டியாக தொடர்ந்து பணியாற்றினார், மேலும் ஜெபர்சனின் தூண்டுதலின் பேரில், அவர் மற்றொரு முக்கிய வர்ஜீனியரான ஜேம்ஸ் மேடிசனுடன் நட்பு கொண்டார்.

மன்றோ 1786 இல் காங்கிரஸில் இருந்து ராஜினாமா செய்து தனது வழக்கறிஞர் தொழிலில் கவனம் செலுத்தினார், மேலும் அவர் அரசின் வழக்கறிஞரானார். 1787 இல், மன்றோ வர்ஜீனியா ஹவுஸ் ஆஃப் டெலிகேட்ஸில் மற்றொரு முறை தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார். கட்டுரைகளை சீர்திருத்த வேண்டும் என்ற தனது விருப்பத்தில் அவர் வெளிப்படையாகப் பேசினாலும், அவரது பணிக் கடமைகள் காரணமாக அவரால் பிலடெல்பியா மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை.[26] 1788 இல், மன்றோ வர்ஜீனியா ஒப்புதல் மாநாட்டின் பிரதிநிதியாக ஆனார். வர்ஜீனியாவில், முன்மொழியப்பட்ட அரசியலமைப்பை அங்கீகரிப்பதற்கான போராட்டம் கூட்டாட்சிவாதிகள் மற்றும் கூட்டாட்சி எதிர்ப்பாளர்களுக்கு இடையே ஒரு எளிய மோதலை விட அதிகமாக இருந்தது. தேசிய அரசாங்கத்தில் முன்மொழியப்பட்ட மாற்றத்தின் தகுதிகள் பற்றி வர்ஜீனியர்கள் முழு அளவிலான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தனர். வாஷிங்டன் மற்றும் மேடிசன் முன்னணி ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர்; பேட்ரிக் ஹென்றி மற்றும் ஜார்ஜ் மேசன் முன்னணி எதிரிகளாக இருந்தனர். கருத்தியல் போராட்டத்தில் நடுநிலை வகித்தவர்கள் மையப் புள்ளிகளாக ஆனார்கள். மன்றோ மற்றும் எட்மண்ட் பெண்டிட்லன் தலைமையில், இந்த "திருத்தங்களுக்கான கூட்டாட்சிவாதிகள்" உரிமைகள் மசோதா இல்லாததை விமர்சித்தனர் மற்றும் வரிவிதிப்பு அதிகாரங்களை மத்திய அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைப்பது குறித்து கவலைப்பட்டனர். மேடிசன் தன்னைத்தானே மாற்றிக்கொண்டு, உரிமைகள் மசோதாவை நிறைவேற்றுவதாக உறுதியளித்த பிறகு, வர்ஜீனியா மாநாடு ஒரு குறுகிய வாக்கு மூலம் அரசியலமைப்பை அங்கீகரித்தது. இருப்பினும் மன்றோ அதற்கு எதிராக வாக்களித்தார். வர்ஜீனியா அரசியலமைப்பை அங்கீகரித்த பத்தாவது மாநிலமாகும், மேலும் பதின்மூன்று மாநிலங்களும் இறுதியில் ஆவணத்தை அங்கீகரித்தன.

மன்றோ செனட்டராக

ஹென்றி மற்றும் பிற கூட்டாட்சி எதிர்ப்புவாதிகள் காங்கிரஸைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள் என்று நம்பினர், அது அரசியலமைப்பை திருத்தியமைத்து, அதற்கு வழங்கப்பட்ட பெரும்பாலான அதிகாரங்களை ("அதன் சொந்த அதிகாரத்தில் தற்கொலை செய்து கொள்ளுங்கள்", மேடிசன் கூறியது போல). ஹென்றி மன்றோவை முதல் காங்கிரஸில் ஒரு ஹவுஸ் இருக்கைக்கு மேடிசனுக்கு எதிராக போட்டியிட நியமித்தார், மேலும் மன்றோவைத் தேர்ந்தெடுக்க வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு காங்கிரஸ் மாவட்டத்தை வர்ஜீனியா சட்டமன்றம் வரையச் செய்தார். பிரச்சாரத்தின் போது, மேடிசனும் மன்றோவும் அடிக்கடி ஒன்றாகப் பயணம் செய்தனர், தேர்தல் அவர்களின் நட்பை அழிக்கவில்லை. வர்ஜீனியாவின் ஐந்தாவது மாவட்டத்திற்கான தேர்தலில், மன்றோவின் 972 வாக்குகளுடன் ஒப்பிடும்போது, மேடிசன் 1,308 வாக்குகளைப் பெற்று மன்றோவை விட வெற்றி பெற்றார். அவரது தோல்வியைத் தொடர்ந்து, மன்றோ தனது சட்டப்பூர்வ கடமைகளுக்குத் திரும்பினார் மற்றும் சார்லோட்டஸ்வில்லில் தனது பண்ணையை உருவாக்கினார். 1790 இல் செனட்டர் வில்லியம் கிரேசனின் மரணத்திற்குப் பிறகு, வர்ஜீனியா சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் கிரேசனின் எஞ்சிய பதவிக் காலத்திற்கு மன்றோவைத் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் ஜனாதிபதியாக இருந்தபோது, அமெரிக்க அரசியல் வெளியுறவு அமைச்சர் ஜெபர்சனின் ஆதரவாளர்களுக்கும் கருவூல செயலாளர் அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டன் தலைமையிலான பெடரலிஸ்டுகளுக்கும் இடையே பெருகிய முறையில் துருவப்படுத்தப்பட்டது. ஹாமில்டனின் வலுவான மத்திய அரசு மற்றும் வலுவான நிர்வாகத்தை எதிர்ப்பதில் மன்றோ ஜெபர்சனுடன் உறுதியாக நின்றார். ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சி ஜெபர்சன் மற்றும் மேடிசனைச் சுற்றி இணைந்தது. மேலும் மன்றோ செனட்டில் வளர்ந்து வரும் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவரானார். 1792 தேர்தலில் ஜான் ஆடம்ஸுக்கு எதிர்ப்பை ஒழுங்கமைக்க அவர் உதவினார், இருப்பினும் ஆடம்ஸ் ஜார்ஜ் கிளிண்டனை தோற்கடித்து துணை ஜனாதிபதியாக மீண்டும் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார். 1790கள் முன்னேறியபோது, பிரெஞ்சுப் புரட்சிப் போர்கள் அமெரிக்க வெளியுறவுக் கொள்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்தின, பிரிட்டிஷ் மற்றும் பிரெஞ்சு தாக்குதல்கள் இரண்டும் ஐரோப்பாவுடனான அமெரிக்க வர்த்தகத்தை அச்சுறுத்தின. மற்ற ஜெபர்சோனியர்களைப் போலவே, மன்றோவும் பிரெஞ்சுப் புரட்சியை ஆதரித்தார், ஆனால் ஹாமில்டனைப் பின்பற்றுபவர்கள் பிரிட்டனுடன் அதிக அனுதாபம் காட்ட முனைந்தனர். 1794 இல், இரு நாடுகளுடனும் போரைத் தவிர்ப்பதற்கான வழியைக் கண்டுபிடிக்கும் நம்பிக்கையில், வாஷிங்டன் மன்றோவை பிரான்சுக்கான தனது அமைச்சராக (தூதர்) நியமித்தார். அதே நேரத்தில், அவர் ஆங்கிலோ-பிஸ்ட் பெடரலிஸ்ட் ஜான் ஜேயை பிரிட்டனுக்கு தனது அமைச்சராக நியமித்தார்.

பிரான்சுக்கு அமைச்சர்

பிரான்சுக்கு அமைச்சர் வந்த பிறகு, மன்றோ தேசிய மாநாட்டில் உரையாற்றினார், குடியரசுக் கொள்கையைக் கொண்டாடும் அவரது உரைக்கு பலத்த கரகோஷம் கிடைத்தது. பிரெஞ்சு தாக்குதல்களில் இருந்து அமெரிக்க வர்த்தகத்தைப் பாதுகாத்தல் உட்பட பல ஆரம்பகால இராஜதந்திர வெற்றிகளை அவர் அனுபவித்தார். அவர் தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி தாமஸ் பெயின் மற்றும் மார்க்விஸ் டி லாபாயெட்டின் மனைவியான அட்ரியன் டி லாபாயெட்டே ஆகியோரின் விடுதலையையும் வென்றார். மன்றோ பிரான்சுக்கு வந்து சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, யு.எஸ் மற்றும் கிரேட் பிரிட்டன் ஜே உடன்படிக்கையை முடித்தன, பிரெஞ்சு மற்றும் மன்றோ இருவரையும் சீற்றம் செய்தன-இந்த ஒப்பந்தம் வெளியிடப்படுவதற்கு முன்பு அது பற்றி முழுமையாகத் தெரிவிக்கப்படவில்லை. பிராங்கோ-அமெரிக்க உறவுகளில் ஜே ஒப்பந்தத்தின் விரும்பத்தகாத விளைவுகள் இருந்தபோதிலும், ஸ்பெயினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட மிசிசிப்பி ஆற்றின் மீது அமெரிக்க வழிசெலுத்தல் உரிமைகளுக்கான பிரெஞ்சு ஆதரவை மன்றோ வென்றார், மேலும் 1795 இல் அமெரிக்காவும் ஸ்பெயினும் பின்னி ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன. இந்த ஒப்பந்தம் நியூ ஆர்லியன்ஸ் துறைமுகத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கு அமெரிக்காவிற்கு வரையறுக்கப்பட்ட உரிமைகளை வழங்கியது.

வாஷிங்டன் மன்றோவை திறமையற்றவர், சீர்குலைப்பவர் மற்றும் தேசிய நலனைப் பாதுகாக்கத் தவறியவர் என்று முடிவு செய்தது. அவர் நவம்பர் 1796 இல் மன்றோவை நினைவு கூர்ந்தார். சார்லோட்டஸ்வில்லில் உள்ள தனது வீட்டிற்குத் திரும்பிய அவர், விவசாயி மற்றும் வழக்கறிஞராக தனது இரட்டைத் தொழிலை மீண்டும் தொடங்கினார். ஜெபர்சனும் மேடிசனும்

மன்றோவை காங்கிரஸுக்கு போட்டியிட வலியுறுத்தினர், ஆனால் மன்றோ அதற்கு பதிலாக மாநில அரசியலில் கவனம் செலுத்தத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

1798 ஆம் ஆண்டில், மன்றோ, அமெரிக்காவின் வெளியுறவு விவகாரங்களில், 1794, 5, மற்றும் 6 ஆண்டுகளில், பிரெஞ்சு குடியரசிற்கான தூதரகத்துடன் இணைக்கப்பட்ட, நிர்வாகியின் நடத்தை பற்றிய ஒரு பார்வையை வெளியிட்டார். இது பிரான்சின் அமைச்சராக இருந்த அவரது பதவிக் காலத்தை நீண்ட காலமாக பாதுகாத்து வந்தது. அவர் தனது நண்பர் ராபர்ட் லிவிங்ஸ்டனின் ஆலோசனையைப் பின்பற்றினார், அவர் வாஷிங்டனைப் பற்றிய "ஒவ்வொரு கடுமையான மற்றும் கடுமையான கருத்தை அடக்கவும்" எச்சரித்தார். இருப்பினும், அவர் அடிக்கடி அமெரிக்க அரசாங்கம் பிரிட்டனுடன் மிகவும் நெருக்கமாக இருப்பதாக புகார் கூறினார், குறிப்பாக ஜே ஒப்பந்தம் தொடர்பாக. வாஷிங்டன் இந்தப் பிரதியில் குறிப்புகளை எழுதினார், "உண்மை என்னவென்றால், திரு. மன்றோ கேவலப்படுத்தப்பட்டார், முகஸ்துதியடைந்தார் மற்றும் விசித்திரமான விஷயங்களை நம்ப வைத்தார். பதிலுக்கு அவர் அந்த தேசத்திற்கு விருப்பமானதைச் செய்தார், அல்லது செய்ய முனைந்தார், தயக்கத்துடன் வலியுறுத்தினார். அவரது சொந்த உரிமைகள்."

அலெக்சாண்டர் ஹாமில்ல்டனுடன் மோதல்கள் மற்றும் சச்சரவுகள்

நவம்பர் 1792 இல், ஜேம்ஸ் ரெனால்ட்ஸ் மற்றும் ஜேக்கப் க்ளிங்மேன் ஆகியோர், புரட்சிகரப் போர் வீரர்களின் ஊதியத்தைத் திரும்பப் பெறுவதில் போலி மற்றும் ஊகங்கள் செய்ததற்காக கைது செய்யப்பட்டனர். அப்போதைய செனட்டர் மன்றோ மற்றும் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் பிரெடரிக் முஹ்லன்பெர்க் மற்றும் ஆபிரகாம் வெனபிள் ஆகியோர் குற்றச்சாட்டுகளை விசாரித்தனர். அலெக்சாண்டர் ஹாமில்ல்டன் ஜேம்ஸ் ரெனால்ட்ஸுக்கு பணம் செலுத்துவதை அவர்கள் கண்டறிந்தனர், மேலும் ஹாமில்ல்டன் குற்றங்களில் ஈடுபட்டதாக சந்தேகிக்கப்பட்டது. அவர்கள் அதைப் பற்றி அவரிடம் கேட்டார்கள், மற்றும் ஹாமில்ல்டன் நிதிக் குற்றங்களில் ஈடுபடவில்லை என்று மறுத்தார், ஆனால் அவர் ரெனால்ட்ஸுக்கு பணம் செலுத்தியதாக ஒப்புக்கொண்டார், மேலும் அவர் ரெனால்ட்ஸின் மனைவி மரியாவுடன் உறவு வைத்திருந்ததாக விளக்கினார். ஜேம்ஸ் ரெனால்ட்ஸ் கண்டுபிடித்து அவரை மிரட்டிக்கொண்டிருந்தார். அவர் தனது கதையை நிரூபிக்க கடிதங்களை வழங்கினார். புலனாய்வாளர்கள் உடனடியாக விஷயத்தை கைவிட்டனர், மேலும் மன்றோ ஹாமில்ல்டனுக்கு இந்த விஷயத்தை தனிப்பட்டதாக வைத்திருப்பதாக உறுதியளித்தார்.

ஜேக்கப் க்ளிங்மேன் மரியாவிடம் ஹாமில்ல்டனுடன் தொடர்பு வைத்திருப்பதாகக் கூறினார், மேலும் அவர் அதை மறுத்தார், ஊழலை மறைக்க உதவுவதற்காக கடிதங்கள் போலியானவை என்று கூறினார். க்ளிங்மேன் இதைப் பற்றி மன்றோவிடம் சென்றார். மன்றோ அந்த நேர்காணலை தனது குறிப்புகளுடன் சேர்த்து, முழு தொகுப்பையும் ஒரு நண்பருக்கு அனுப்பினார், ஒருவேளை தாமஸ் ஜெபர்சன், பாதுகாப்பிற்காக. துரதிர்ஷ்டவசமாக, விசாரணையின் குறிப்புகளை நிர்வகிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்த செயலாளர் நகல்களை உருவாக்கி, ஊழல் எழுத்தாளர் ஜேம்ஸ் காலெண்டரிடம் கொடுத்தார்.

ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, பிரான்சிலிருந்து மன்ரோ திரும்ப அழைக்கப்பட்ட சிறிது நேரத்திலேயே, அந்தக் குறிப்புகளின் அடிப்படையில் ஹாமில்டனுக்கு எதிரான குற்றச்சாட்டுகளை காலண்டர் வெளியிட்டார். ஹாமில்டனும் அவரது மனைவியும் இது மன்ரோவின் மறுபரிசீலனைக்காக பழிவாங்குவதாக நினைத்து, கடிதம் மூலம் ஹாமில்டனை எதிர்கொண்டனர். அவர்கள் இருவருக்கும் இடையே நடந்த ஒரு சந்திப்பில், ஹாமில்டன் ஒவ்வொருவரும் "இரண்டாவது" ஒன்றைக் கொண்டு வருமாறு பரிந்துரைத்தார், ஹாமில்டன் மன்றோவை பொய் என்று குற்றம் சாட்டினார், மேலும் அவரை ஒரு சண்டைக்கு சவால் விடுத்தார். இத்தகைய சவால்கள் பொதுவாக அனல் காற்றாக இருந்தாலும், இந்த விஷயத்தில் மன்றோ "நான் தயாராக இருக்கிறேன், உங்கள் கைத்துப்பாக்கிகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று பதிலளித்தார். அவர்களின் வினாடிகள் பரிந்து பேசினர், மேலும் விசாரணையில் என்ன நடந்தது என்பது குறித்த ஆவணங்களை ஹாமில்டனுக்கு வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

ஹாமில்டன் அடுத்தடுத்த விளக்கங்களில் திருப்தியடையவில்லை, கடிதங்களின் பரிமாற்றத்தின் முடிவில் இருவரும் மீண்டும் சண்டையிடுவதை அச்சுறுத்தினர். மன்றோ தனது இரண்டாவது நபராக ஆரோன் பர்ரைத் தேர்ந்தெடுத்தார். இரு தரப்பினருக்கும் இடையில் பேச்சுவார்த்தை நடத்துபவராக பர் பணியாற்றினார், அவர்கள் இருவரும் "குழந்தைத்தனமானவர்கள்" என்று நம்பினர், மேலும் இறுதியில் விஷயங்களைத் தீர்க்க உதவினார்.

வர்ஜீனியா ஆளுநர் மற்றும் தூதர்

ஒரு கட்சி வரிசை வாக்கெடுப்பில், வர்ஜீனியா சட்டமன்றம் 1799 இல் வர்ஜீனியாவின் ஆளுநராக மன்ரோவைத் தேர்ந்தெடுத்தது. அவர் 1802 வரை ஆளுநராகப் பணியாற்றுவார். வர்ஜீனியாவின் அரசியலமைப்பு ஆளுநருக்கு மிகக் குறைவான அதிகாரங்களை வழங்கியது, சட்டமன்றம் அதைச் செயலுக்கு அழைத்தபோது போராளிகளுக்கு கட்டளையிடுவதைத் தவிர. ஆனால் மன்ரோ தனது அந்தஸ்தைப் பயன்படுத்தி, போக்குவரத்து மற்றும் கல்வியில் அரசின் ஈடுபாட்டை அதிகரிக்கவும், போராளிகளுக்கான பயிற்சியை அதிகரிக்கவும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை நம்பவைத்தார். மன்ரோ சட்டமன்றத்தில் காமன்வெல்த் மாநில உரைகளை வழங்கத் தொடங்கினார், அதில் அவர் சட்டமன்றம் செயல்பட வேண்டும் என்று அவர் நம்பும் பகுதிகளை முன்னிலைப்படுத்தினார். மாநிலத்தின் முதல் சிறைச்சாலையை உருவாக்குவதற்கான முயற்சியையும் மன்ரோ வழிநடத்தினார், மேலும் சிறைவாசம் மற்ற, பெரும்பாலும் கடுமையான, தண்டனைகளை மாற்றியது. 1800 ஆம் ஆண்டில், ரிச்மண்டின் தலைநகரில் இருந்து ஆறு மைல் தொலைவில் உள்ள ஒரு தோட்டத்தில் தோன்றிய அடிமைக் கிளர்ச்சியான கேப்ரியல் கிளர்ச்சியை அடக்குவதற்கு மன்ரோ மாநில போராளிகளை அழைத்தார். இதில் பங்கேற்ற கேப்ரியல் மற்றும் 27 அடிமைப்படுத்தப்பட்ட மக்கள் அனைவரும் தேசத்துரோகத்திற்காக தூக்கிலிடப்பட்டனர். ஆளுநராக, மன்ரோ ஜனாதிபதி தாமஸ் ஜெபர்சனுடன் இரகசியமாக பணியாற்றினார், அங்கு "சதி, கிளர்ச்சி, தேசத்துரோகம் மற்றும் கிளர்ச்சி" என்று சந்தேகிக்கப்படும் சுதந்திர மற்றும் அடிமைப்படுத்தப்பட்ட ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கர்கள் நிரந்தரமாக வெளியேற்றப்படுவார்கள்.

1798-1800 ஆம் ஆண்டின் அரைப் போரை வெளிநாட்டு மற்றும் பெடரலிச சக்திகள் உருவாக்கியதாக மன்றோ நினைத்தார். மேலும் அவர் 1800 இல் தாமஸ் ஜெபர்சனின் ஜனாதிபதி வேட்புமனுவை வலுவாக ஆதரித்தார். பெடரலிஸ்டுகள் மன்றோ மீது சந்தேகம் கொண்டிருந்தனர், சிலர் அவரை ஒரு பிரெஞ்சு ஏமாற்றுக்காரராகவும் மோசமான துரோகியாகவும் கருதினர். வர்ஜீனியாவில் தேர்தல் அதிகாரிகளை நியமிக்கும் அதிகாரத்துடன், மன்றோ தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி வர்ஜீனியாவின் ஜனாதிபதித் தேர்தல்களில் ஜெபர்சன் வெற்றிபெற உதவினார். ஜெபர்சனுக்கு ஆதரவாக முடிவை கட்டாயப்படுத்த வர்ஜீனியா போராளிகளைப் பயன்படுத்தவும் அவர் கருதினார். ஜெபர்சன் 1800 தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார், மேலும் அவர் தனது மாநில செயலாளராக மேடிசனை நியமித்தார். ஜெபர்சனின் கட்சியின் உறுப்பினராகவும், நாட்டின் மிகப்பெரிய மாநிலத்தின் தலைவராகவும், மன்றோ ஜெபர்சனின் இரண்டு வாரிசுகளில் ஒருவராக மேடிசனுடன் இணைந்து வெளிப்பட்டார்.

லூசியானா பர்சேஸ் மற்றும் கிரேட் பிரிட்டனுக்கான அமைச்சர்

மன்றோவின் ஆளுநரின் பதவிக்காலம் முடிவடைந்த சிறிது நேரத்திலேயே, ஜனாதிபதி ஜெபர்சன், லூசியானா கொள்முதலுக்கான பேச்சுவார்த்தையில் தூதர் ராபர்ட் ஆர். லிவிங்ஸ்டனுக்கு உதவ மன்றோவை பிரான்சுக்கு அனுப்பினார். 1800 ஆம் ஆண்டு சான் இல்டெபோன்சோ உடன்படிக்கையில், பிரான்ஸ் ஸ்பெயினிடம் இருந்து லூசியானாவின் பிரதேசத்தை கையகப்படுத்தியது; அந்த நேரத்தில், அதே ஒப்பந்தத்தில் மேற்கு புளோரிடாவையும் பிரான்ஸ் வாங்கியதாக அமெரிக்காவில் பலர் நம்பினர். அமெரிக்கத் தூதுக்குழு முதலில் மேற்கு புளோரிடாவையும் மிசிசிப்பி ஆற்றின் வர்த்தகத்தைக் கட்டுப்படுத்திய நியூ ஆர்லியன்ஸ் நகரத்தையும் கைப்பற்ற முயன்றது. பிரான்சுடன் போர் ஏற்பட்டாலும் நியூ ஆர்லியன்ஸைப் பெறுவதற்குத் தீர்மானித்த ஜெபர்சன், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் நகரத்தை விற்க மறுத்தால், ஆங்கிலேயர்களுடன் கூட்டணி அமைக்க மன்றோவை அங்கீகரித்தார்.

பிரான்சுவா பார்பே-மார்போயிஸ் உடனான சந்திப்பில், பிரெஞ்சு வெளியுறவு மந்திரி மன்றோ மற்றும் லிவிங்ஸ்டன் லூசியானாவின் முழுப் பகுதியையும் \$15 மில்லியனுக்கு வாங்க ஒப்புக்கொண்டனர்; இந்த கொள்முதல் லூசியானா பர்சேஸ் என அறியப்பட்டது. வாங்குவதற்கு ஒப்புக்கொண்டதில், நியூ ஆர்லியன்ஸ் மற்றும் வெஸ்ட் புளோரிடாவை வாங்குவதற்கு \$9 மில்லியனை மட்டுமே அனுமதித்த மன்றோ தனது அறிவுறுத்தல்களை மீறினார். மேற்கு புளோரிடா ஸ்பானிஷ் வசம் இருப்பதை பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை, மேலும் பல ஆண்டுகளாக மேற்கு புளோரிடாவை அமெரிக்காவிற்கு பிரான்ஸ் விற்றதாக அமெரிக்கா கூறுகிறது. அவர் முழுப் பகுதியையும் வாங்க உத்தரவிடவில்லை என்றாலும், ஜெபர்சன் மன்றோவின் நடவடிக்கைகளை வலுவாக ஆதரித்தார், இது அமெரிக்கா தொடர்ந்து மேற்கு நாடுகளுக்கு விரிவடைவதை உறுதி செய்தது. அரசியலமைப்பு வெளிநாட்டுப் பகுதியை வாங்குவதற்கு அங்கீகாரம் அளித்துள்ளதா என்ற சந்தேகத்தை முறியடித்து, லூசியானா

வாங்குதலுக்கான காங்கிரஸின் ஒப்புதலை ஜெபர்சன் பெற்றார், மேலும் இந்த கையகப்படுத்தல் அமெரிக்காவின் அளவை இரட்டிப்பாக்கியது. மன்ரோ 1805 ஆம் ஆண்டில் ஸ்பெயினுக்குப் பயணம் செய்து, மேற்கு புளோரிடாவின் பிரிவை வெல்ல முயன்றார், ஆனால், பிரான்சின் ஆதரவுடன், ஸ்பெயின் பிரதேசத்தை விட்டுக்கொடுக்க மறுத்தது.

ரூபஸ் கிங் ராஜினாமா செய்த பிறகு, மன்ரோ கிரேட் பிரிட்டனுக்கான தூதராக 1803 இல் நியமிக்கப்பட்டார். அமெரிக்காவிற்கும் பிரிட்டனுக்கும் இடையிலான மிகப்பெரிய சர்ச்சையானது அமெரிக்க மாலுமிகளின் தாக்கம்தான். பல அமெரிக்க வணிகக் கப்பல்கள் பிரித்தானிய மாலுமிகளைப் பணியமர்த்தியது, அவர்கள் கட்டாயப் பணியை விட்டு வெளியேறிய அல்லது ஏமாற்றியவர்கள், மேலும் பிரிட்டிஷ் கடற்படையினர் தங்கள் மனிதவளப் பிரச்சினைகளைத் தணிக்கும் நம்பிக்கையில் அமெரிக்கக் கப்பல்களில் மாலுமிகளை அடிக்கடி கவர்ந்தனர். அவர்கள் கவர்ந்த பல மாலுமிகள் ஒருபோதும் பிரிட்டிஷ் குடிமக்களாக இருந்ததில்லை, மேலும் மன்ரோ அவர்கள் ஈர்க்கும் நடைமுறையை நிறுத்துமாறு ஆங்கிலேயர்களை வற்புறுத்தினார். மன்ரோ இந்த முயற்சியில் சிறிதளவு வெற்றியைக் கண்டார், அமெரிக்காவிற்கான பிரிட்டிஷ் மந்திரி அந்தோனி மெர்ரியை ஜெபர்சன் ஒதுக்கியதன் காரணமாக. லூசியானா பிரதேசத்தின் முதல் ஆளுநராக பணியாற்ற ஜெபர்சனின் வாய்ப்பை நிராகரித்து, மன்ரோ 1807 வரை பிரிட்டனுக்கான தூதராக பணியாற்றினார்.

1806 இல் அவர் கிரேட் பிரிட்டனுடன் மன்ரோ-பிங்க்னி ஒப்பந்தத்தை பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். இது பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு காலாவதியான 1794 ஆம் ஆண்டின் ஜே ஒப்பந்தத்தை நீட்டித்திருக்கும். ஜெபர்சன் 1794-95ல் ஜே உடன்படிக்கையை தீவிரமாக எதிர்த்துப் போராடினார், ஏனெனில் அது அமெரிக்கக் குடியரசுவாதத்தைத் தகர்க்க ஆங்கிலேயர்களை அனுமதிக்கும் என்று அவர் கருதினார். இந்த ஒப்பந்தம் அமெரிக்க வணிகர்களுக்கு பத்து வருட அமைதி மற்றும் அதிக லாபம் தரும் வர்த்தகத்தை உருவாக்கியது, ஆனால் ஜெபர்சன் இன்னும் எதிர்த்தார். 1806 டிசம்பரில் மன்ரோவும் ஆங்கிலேயரும் புதிய ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டபோது, ஜெபர்சன் அதை செனட்டில் ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிக்க மறுத்துவிட்டார். இந்த ஒப்பந்தம் அமெரிக்காவிற்கும் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திற்கும் இடையே இன்னும் பத்து வருட வர்த்தகத்திற்கு அழைப்பு விடுத்தாலும், வணிகத்திற்கு நல்லதாக இருக்கும் என்று அமெரிக்க வணிகர்களுக்கு உத்தரவாதம் அளித்தாலும், அது வெறுக்கப்பட்ட பிரிட்டிஷ் நடைமுறையை முடிவுக்கு கொண்டு வரவில்லை என்று ஜெபர்சன் மகிழ்ச்சியடையவில்லை, மேலும் கொடுக்க மறுத்துவிட்டார். பிரிட்டனுக்கு எதிரான வணிகப் போரின் சாத்தியமான ஆயுதம். ஜனாதிபதி மற்றொரு ஒப்பந்தத்தைப் பெற எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை, இதன் விளைவாக, இரு நாடுகளும் சமாதானத்திலிருந்து 1812 போரை நோக்கி நகர்ந்தன. நிர்வாகத்தின் ஒப்பந்தத்தை நிராகரித்ததால் மன்ரோ கடுமையாக வேதனைப்பட்டார், மேலும் அவர் வெளியுறவுத்துறை செயலர் ஜேம்ஸ் மேடிசனுடன் முறித்துக் கொண்டார்.

ஜான் குயின்சி ஆடம்ஸ் (1825-1829)

ஜான் குயின்சி ஆடம்ஸ் (1767 –1848) ஒரு அமெரிக்க அரசியல்வாதி, இராஜதந்திரி, வழக்கறிஞர் மற்றும் டயரிஸ்ட் ஆவார், அவர் 1825 முதல் 1829 வரை அமெரிக்காவின் 6 வது ஜனாதிபதியாக பணியாற்றினார். அவர் முன்பு 1817 முதல் 1825 வரை 8வது அமெரிக்க வெளியுறவுத்துறை செயலாளராக பணியாற்றினார். அவரது நீண்ட இராஜதந்திர மற்றும் அரசியல் வாழ்க்கையில், ஆடம்ஸ் ஒரு தூதராகவும், மாசசூசெட்ஸை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அமெரிக்க செனட் மற்றும் பிரதிநிதிகள் சபையின் உறுப்பினராகவும் பணியாற்றினார். அவர் 1797 முதல் 1801 வரை இரண்டாவது அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக பணியாற்றிய ஜான் ஆடம்ஸ் மற்றும் முதல் பெண்மணி அபிகாயில் ஆடம்ஸின் மூத்த மகன் ஆவார். ஆரம்பத்தில் அவரது தந்தையைப் போன்ற ஒரு கூட்டாட்சிவாதி, அவர் ஜனநாயக-குடியரசு கட்சியின் உறுப்பினராக ஜனாதிபதி தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார், மேலும் 1830 களின் நடுப்பகுதியில் விக் கட்சியுடன் இணைந்தார்.

அவர் மாசசூசெட்ஸின் பிரைன்ட்ரீயில் பிறந்தார் (இப்போது குயின்சி நகரத்தின் ஒரு பகுதி), ஆடம்ஸ் தனது இளமைக் காலத்தின் பெரும்பகுதியை ஐரோப்பாவில் கழித்தார், அங்கு அவரது தந்தை இராஜதந்திரியாக பணியாற்றினார். அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பிய பிறகு, ஆடம்ஸ் பாஸ்டனில் ஒரு வெற்றிகரமான சட்ட நடைமுறையை நிறுவினார். 1794 ஆம் ஆண்டில், ஜனாதிபதி ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் ஆடம்ஸை நெதர்லாந்திற்கான அமெரிக்க தூதராக நியமித்தார், மேலும் ஆடம்ஸ் 1801 ஆம் ஆண்டு வரை தாமஸ் ஜெபர்சன் ஜனாதிபதியாக பதவியேற்கும் வரை உயர்தர இராஜதந்திர பதவிகளில் பணியாற்றினார். மாசசூசெட்ஸில் உள்ள ஃபெடரலிஸ்ட் தலைவர்கள் 1802 இல் அமெரிக்க செனட்டிற்கு ஆடம்ஸின் தேர்தலுக்கு ஏற்பாடு செய்தனர், ஆனால் ஆடம்ஸ் வெளியுறவுக் கொள்கைக்காக பெடரலிஸ்ட் கட்சியுடன் முறித்துக் கொண்டு மறுதேர்தல் மறுக்கப்பட்டார். 1809 ஆம் ஆண்டில், ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சியின் உறுப்பினரான ஜனாதிபதி ஜேம்ஸ் மேடிசன், ஆடம்ஸை ரஷ்யாவுக்கான அமெரிக்கத் தூதராக நியமித்தார். மேடிசன் ஜனாதிபதியாக இருந்த காலம் வரை ஆடம்ஸ் இராஜதந்திர பதவிகளை வகித்தார், மேலும் அவர் 1812 ஆம் ஆண்டு போரை முடிவுக்கு கொண்டு வர பேச்சுவார்த்தை நடத்திய அமெரிக்க தூதுக்குழுவின் ஒரு பகுதியாக பணியாற்றினார். 1817 ஆம் ஆண்டில், ஜனாதிபதி ஜேம்ஸ் மன்றோ ஆடம்ஸை தனது வெளியுறவுத்துறை செயலாளராக தேர்ந்தெடுத்தார். அந்த பாத்திரத்தில், ஆடம்ஸ் ஆடம்ஸ்-ஓனிஸ் ஒப்பந்தத்தை பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார், இது புளோரிடாவை அமெரிக்க கையகப்படுத்துவதற்கு வழங்கியது. அவர் மன்றோ கோட்பாட்டை உருவாக்க உதவினார், இது அமெரிக்க வெளியுறவுக் கொள்கையின் முக்கிய கோட்பாடாக மாறியது. 1818 ஆம் ஆண்டில், ஆடம்ஸ் பிலடெல்பியாவில் உள்ள அமெரிக்க தத்துவ சங்கத்தின் உறுப்பினராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

ஆடம்ஸ், ஆண்ட்ரூ ஜாக்சன், வில்லியம் எச். க்ராஃபோர்ட் மற்றும் ஹென்றி க்ளே - ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சியின் உறுப்பினர்கள் - 1824 ஜனாதிபதித் தேர்தலில் போட்டியிட்டனர். எந்தவொரு வேட்பாளரும் பெரும்பான்மையான தேர்தல் வாக்குகளைப் பெறாததால், பிரதிநிதிகள் சபை ஒரு தற்செயல் தேர்தலை நடத்தியது, ஆடம்ஸ் ஹவுஸ் ஸ்பீக்கர் கிளேயின்

ஆதரவுடன் வெற்றி பெற்றார், ஆடம்ஸ் சர்ச்சைக்குரிய வகையில் தனது மாநிலச் செயலாளராக நியமிக்கப்படுவார். ஜனாதிபதியாக, ஆடம்ஸ் கூட்டாட்சி நிதியுதவி பெற்ற உள்கட்டமைப்பு திட்டங்கள், ஒரு தேசிய பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவுதல் மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளுடன் ஈடுபாடு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய ஒரு லட்சிய நிகழ்ச்சி நிரலுக்கு அழைப்பு விடுத்தார், ஆனால் காங்கிரஸ் அவரது பல முயற்சிகளை நிறைவேற்ற மறுத்தது. ஆடம்ஸ் ஜனாதிபதியாக இருந்தபோது, ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சி இரண்டு பெரிய முகாம்களாகப் பிரிந்தது: ஜனாதிபதி ஆடம்ஸை ஆதரித்த தேசிய குடியரசுக் கட்சி மற்றும் ஆண்ட்ரூ ஜாக்சனின் ஜனநாயகக் கட்சி. ஆடம்ஸ் மற்றும் அவரது தேசிய குடியரசுக் கட்சி ஆதரவாளர்களை விட ஜனநாயகக் கட்சியினர் மிகவும் திறமையான அரசியல் அமைப்பாளர்கள் என்பதை நிரூபித்தார், மேலும் ஜாக்சன் 1828 ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஆடம்ஸைத் தோற்கடித்தார், ஆடம்ஸ் தனது தந்தைக்குப் பிறகு மீண்டும் தேர்தலில் வெற்றிபெறத் தவறிய இரண்டாவது ஜனாதிபதியாக ஆனார்.

பொது சேவையில் இருந்து ஓய்வு பெறுவதற்குப் பதிலாக, ஆடம்ஸ் பிரதிநிதிகள் சபைக்கு தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார், அங்கு அவர் 1831 முதல் 1848 இல் இறக்கும் வரை பணியாற்றுவார். அறைக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரே முன்னாள் ஜனாதிபதியாக அவர் இருக்கிறார். மாசசூசெட்ஸ் கவர்னர் மற்றும் செனட் மறுதேர்தலுக்கான தனது முயற்சிகளை குறுகிய முறையில் இழந்த பிறகு, ஆடம்ஸ் 1830 களின் முற்பகுதியில் விக் கட்சியில் சேருவதற்கு முன்பு ஆண்டி மேசோனிக் கட்சியில் சேர்ந்தார், இது ஜனாதிபதி ஜாக்சனை எதிர்ப்பவர்களை ஒன்றிணைத்தது. காங்கிரஸில் இருந்த காலத்தில், அடிமைத்தனம் மற்றும் ஜனநாயகக் கட்சியைக் கட்டுப்படுத்துவதாக அவர் நம்பிய தெற்குத் தலைவர்கள் குறித்து ஆடம்ஸ் அதிகளவில் விமர்சித்தார். அவர் குறிப்பாக டெக்சாஸ் மற்றும் மெக்சிகன்-அமெரிக்கப் போரை இணைப்பதை எதிர்த்தார், இது அடிமைத்தனத்தை விரிவுபடுத்தும் போராகவும் காங்கிரஸில் அதன் அரசியல் பிடிப்புக்காகவும் அவர் கண்டார். அடிமைத்தனத்தை ஒழிப்பதற்கான மனுக்களை விவாதிப்பதில் இருந்து பிரதிநிதிகள் சபையைத் தடுத்த "காக் விதி"யை ரத்து செய்வதற்கும் அவர் தலைமை தாங்கினார். ஆடம்ஸ் அமெரிக்க வரலாற்றில் மிகப்பெரிய இராஜதந்திரிகள் மற்றும் அரசு செயலாளர்களில் ஒருவர் என்று வரலாற்றாசிரியர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்; அவர் ஒரு லட்சிய நிகழ்ச்சி நிரலைக் கொண்டிருந்தாலும், காங்கிரஸால் அதை நிறைவேற்ற முடியாமல் போனதால், அவர்கள் பொதுவாக அவரை ஒரு சராசரி ஜனாதிபதியாக மதிப்பிடுகிறார்கள்.

அரசியல் வாழ்க்கை (1793–1817)

ஆரம்பகால இராஜதந்திர வாழ்க்கை

ஆடம்ஸ் ஆரம்பத்தில் அரசியலில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்த்தார், அதற்குப் பதிலாக தனது வழக்கறிஞர் தொழிலை உருவாக்குவதில் கவனம் செலுத்தினார். 1791 ஆம் ஆண்டில், பிரான்சை விட பிரிட்டன் ஒரு சிறந்த அரசாங்க மாதிரியை வழங்கியதாக வாதிடும் புனைப்பெயரில் வெளியிடப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொடரை எழுதினார். இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு,

பிரெஞ்சுப் புரட்சிப் போர்களில் ஜனாதிபதி ஜார்ஜ் வாஷிங்டனின் நடுநிலைக் கொள்கையைக் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்த முயன்ற பிரெஞ்சு இராஜதந்திரி எட்மண்ட்-சார்லஸ் ஜெனெட்டைத் தாக்கும் மற்றொரு கட்டுரைத் தொடரை அவர் வெளியிட்டார். 1794 இல், வாஷிங்டன் ஆடம்ஸை நெதர்லாந்திற்கான அமெரிக்க தூதராக நியமித்தது. ஆடம்ஸ் பாத்திரத்தை நிராகரிப்பதாகக் கருதினார், ஆனால் இறுதியில் அவரது தந்தையின் ஆலோசனையின் பேரில் பதவியை எடுத்தார். வெளிநாட்டில் இருந்தபோது, ஆடம்ஸ் தொடர்ந்து நடுநிலைமையை வலியுறுத்தினார், நடந்துகொண்டிருக்கும் பிரெஞ்சு புரட்சிகரப் போர்களில் இருந்து விலகி இருப்பதன் மூலம் அமெரிக்கா பொருளாதார ரீதியாக பயனடையும் என்று வாதிட்டார்.[23] நெதர்லாந்திற்கான தூதராக அவரது தலையாய கடமை, அமெரிக்க நிதிக்கு அத்தியாவசியமான கடன்களைப் பாதுகாப்பதும் பராமரிப்பதும் ஆகும். நெதர்லாந்திற்குச் செல்லும் வழியில், அவர் ஜான் ஜேயை சந்தித்தார், அவர் கிரேட் பிரிட்டனுடன் ஜே உடன்படிக்கைக்கு பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். ஆடம்ஸ் ஜே உடன்படிக்கையை ஆதரித்தார், ஆனால் இது அமெரிக்காவில் பலரிடம் செல்வாக்கற்றதாக இருந்தது, அலெக்சாண்டர் ஹாமில்லனின் பெடரலிஸ்ட் கட்சி மற்றும் தாமஸ் ஜெபர்சனின் ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சி ஆகியவற்றுக்கு இடையே வளர்ந்து வரும் பாசுபாடான பிளவுக்கு பங்களித்தது.

1796 இல், வாஷிங்டன் ஆடம்ஸை போர்ச்சுகலுக்கு அமெரிக்க தூதராக நியமித்தது. அந்த ஆண்டின் பிற்பகுதியில், ஜான் ஆடம்ஸ் 1796 ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஜெபர்சனை தோற்கடித்தார். மூத்த ஆடம்ஸ் ஜனாதிபதியானபோது, அவர் தனது மகனை பிரஸ்ஸியாவுக்கான அமெரிக்க தூதராக நியமித்தார், இருப்பினும் அவரது நியமனம் நேபாட்டிஸ்டிக் என்று விமர்சிக்கப்படும் என்று கவலைப்பட்டாலும், ஆடம்ஸ் அந்த பதவியை ஏற்று தனது மனைவி மற்றும் அவரது இளைய சகோதரர் தாமஸ் பாய்ஸ்டன் ஆடம்ஸுடன் பிரஷ்ய தலைநகர் பெர்லினுக்கு பயணம் செய்தார். பிரஸ்ஸியா மற்றும் ஸ்வீடனுடன் வணிக உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்ளுமாறு வெளியுறவுத்துறை ஆடம்ஸை பணித்தது, ஆனால் ஜனாதிபதி ஆடம்ஸ் தனது மகனையும் ஐரோப்பாவில் உள்ள விவகாரங்கள் குறித்து அடிக்கடி எழுதுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். 1799 இல், ஆடம்ஸ் அமெரிக்காவிற்கும் பிரஷியாவிற்கும் இடையே ஒரு புதிய வர்த்தக ஒப்பந்தத்தை பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார், இருப்பினும் அவர் ஸ்வீடனுடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தை முடிக்க முடியாது. அவர் அமெரிக்காவில் உள்ள குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கு அடிக்கடி கடிதம் எழுதினார், மேலும் 1801 ஆம் ஆண்டில் சிலேசியாவின் பிரஷியன் பகுதியைப் பற்றிய அவரது கடிதங்கள் சிலேசியாவின் கடிதங்கள் என்ற தலைப்பில் புத்தகமாக வெளியிடப்பட்டன. 1800 ஜனாதிபதித் தேர்தலில், ஜெபர்சன் ஜான் ஆடம்ஸை தோற்கடித்தார், மேலும் ஆடம்ஸ் மற்றும் அவரது மகன் இருவரும் 1801 இன் ஆரம்பத்தில் பதவியை விட்டு வெளியேறினர்.

மாசதுசெட்ஸில் இருந்து அமெரிக்க செனட்டர் அமெரிக்காவிற்கு திரும்பியதும், ஆடம்ஸ் பாஸ்டனில் ஒரு சட்ட நடைமுறையை மீண்டும் நிறுவினார், ஏப்ரல் 1802 இல் அவர் மாசதுசெட்ஸ் செனட்டிற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அந்த ஆண்டு நவம்பரில், அவர் அமெரிக்காவின் பிரதிநிதிகள் சபைக்கு தோல்வியுற்றார். பிப்ரவரி 1803 இல், மாசதுசெட்ஸ்

சட்டமன்றம் ஆடம்ஸை அமெரிக்க செனட்டிற்குத் தேர்ந்தெடுத்தது. எந்தவொரு அரசியல் கட்சியுடனும் இணைவதற்கு சற்றே தயக்கம் காட்டினாலும், ஆடம்ஸ் காங்கிரசில் பெடரலிஸ்ட் சிறுபான்மையினருடன் சேர்ந்தார். அவரது கூட்டாட்சி சகாக்களைப் போலவே, அவர் பெடரலிஸ்ட் கட்சியின் வெளிப்படையான ஆதரவாளரான அசோசியேட் ஜஸ்டிஸ் சாமுவேல் சேஸின் பதவி நீக்கத்தை எதிர்த்தார்.

ஜெபர்சனின் 1800 ஜனாதிபதி வேட்புமனுவை ஆடம்ஸ் கடுமையாக எதிர்த்தார், ஆனால் அவர் படிப்படியாக பெடரலிஸ்ட் கட்சியில் இருந்து அந்நியப்பட்டார். அவரது அதிருப்தியானது, கட்சியின் புகழ் குறைந்து வருவதாலும், வெளியுறவுக் கொள்கையின் மீதான கருத்து வேறுபாடுகளாலும், ஆடம்ஸ் பிரிட்டனுக்கு அதிக ஆதரவாகக் கருதும் ஒரு பெடரலிஸ்ட் கட்சித் தலைவரான டிமோதி பிக்கரிங் மீதான ஆடம்ஸின் விரோதப் போக்காலும் உந்தப்பட்டது. மற்ற நியூ இங்கிலாந்து ஃபெடரலிஸ்டுகள் போலல்லாமல், ஆடம்ஸ் ஜெபர்சன் நிர்வாகத்தின் லூசியானா கொள்முதல் மற்றும் விரிவாக்க கொள்கைகளை ஆதரித்தார். நெப்போலியன் போர்களின் போது அமெரிக்க கப்பல் போக்குவரத்து மீது பிரிட்டன் நடத்திய தாக்குதல்களுக்கு தண்டனை வழங்கிய 1806 ஆம் ஆண்டு இறக்குமதி அல்லாத சட்டத்திற்கு வாக்களித்த காங்கிரஸில் உள்ள ஒரே கூட்டாட்சிவாதி ஆடம்ஸ் ஆவார். இம்ப்ரெஸ்மென்ட் உட்பட பிரிட்டிஷ் நடவடிக்கைகளை கண்டிக்க மற்ற கூட்டாட்சிவாதிகள் விரும்பாததால் ஆடம்ஸ் பெருகிய முறையில் விரக்தியடைந்தார், மேலும் அவர் ஜெபர்சன் நிர்வாகத்திற்கு நெருக்கமாக சென்றார். 1807 ஆம் ஆண்டின் தடைச் சட்டத்தை ஆடம்ஸ் ஆதரித்த பிறகு, ஃபெடரலிஸ்ட்-கட்டுப்படுத்தப்பட்ட மாசசூசெட்ஸ் சட்டமன்றம் ஆடம்ஸின் பதவிக்காலம் முடிவதற்கு பல மாதங்களுக்கு முன்பே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது, மேலும் ஆடம்ஸ் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு செனட்டில் இருந்து ராஜினாமா செய்தார்.

செனட்டில் இருந்து ராஜினாமா செய்த பிறகு, ஆடம்ஸ் மாசசூசெட்ஸ் ஃபெடரலிஸ்ட் தலைவர்களால் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டார், ஆனால் அவர் பதவி பெற ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சி வேண்டுகோள்களை மறுத்துவிட்டார். 1809 ஆம் ஆண்டில், அவர் அமெரிக்காவின் உச்ச நீதிமன்றத்தில் பிளெட்சர் எதிராக பெக் வாதிட்டார், மேலும் உச்ச நீதிமன்றம் இறுதியில் ஆடம்ஸின் வாத்ததை ஏற்றுக்கொண்டது, அரசியலமைப்பின் ஒப்பந்தப் பிரிவு ஜார்ஜியா மாநிலம் வெளி மாநில நிறுவனங்களுக்கு நில விற்பனையை செல்லாததாக்குவதைத் தடுக்கிறது. அந்த ஆண்டின் பிற்பகுதியில், ஜனாதிபதி ஜேம்ஸ் மேடிசன் 1809 இல் ரஷ்யாவிற்கு முதல் அமெரிக்க அமைச்சராக ஆடம்ஸை நியமித்தார். ஆடம்ஸ் சமீபத்தில் தான் பெடரலிஸ்ட் கட்சியுடன் முறித்துக் கொண்டாலும், ஜெபர்சனின் வெளியுறவுக் கொள்கைக்கு அவர் அளித்த ஆதரவு மேடிசன் நிர்வாகத்துடன் அவருக்கு நல்லுறவை ஏற்படுத்தியது. ஆடம்ஸ் பொதுவாக ஐரோப்பாவிலும் குறிப்பாக ரஷ்யாவிலும் அவரது அனுபவங்களுக்குப் பிறகு பாத்திரத்திற்கு நன்கு தகுதி பெற்றார்.

பால்டிக் கடல் வழியாக ஒரு கடினமான பாதைக்குப் பிறகு, அக்டோபர் 1809 இல் ஆடம்ஸ் ரஷ்ய தலைநகரான செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிற்கு வந்தார். அவர் ரஷ்ய அதிகாரி நிகோலாய் ருமியன்ட்சேவுடன் விரைவில் ஒரு ஆக்கப்பூர்வமான பணி உறவை ஏற்படுத்தினார், இறுதியில்

ரஷ்யாவின் ஜார் அலெக்சாண்டர் I உடன் நட்பு கொண்டார். நெப்போலியன் போரின் போது பிரான்ஸ் மற்றும் பிரிட்டன் இடையே அமெரிக்க நடுநிலைமையை ஆடம்ஸ் தொடர்ந்து ஆதரித்தார். லூயிசா ஆரம்பத்தில் ரஷ்யாவில் வசிக்கும் வாய்ப்பைக் கண்டு கலக்கமடைந்தார், ஆனால் அவர் ரஷ்ய நீதிமன்றத்தில் பிரபலமான நபராக ஆனார். ஆடம்ஸ் தனது இராஜதந்திர பதவியில் இருந்து, பிரெஞ்சு பேரரசர் நெப்போலியனின் ரஷ்யா மீதான படையெடுப்பை கவனித்தார், அது பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு தோல்வியில் முடிந்தது.[51] பிப்ரவரி 1811 இல், ஜனாதிபதி மேடிசன் ஆடம்ஸை அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றத்தின் இணை நீதிபதியாகப் பரிந்துரைத்தார். நியமனம் செனட்டால் ஒருமனதாக உறுதிப்படுத்தப்பட்டது, ஆனால் ஆடம்ஸ் அந்த இடத்தை நிராகரித்தார், அரசியல் மற்றும் இராஜதந்திரத்தில் ஒரு தொழிலை விரும்பினார், எனவே ஜோசப் ஸ்டோரி அதற்கு பதிலாக இடத்தைப் பிடித்தார்.

ஜென்ட் ஒப்பந்தம் மற்றும் பிரிட்டனுக்கான தூதர்

பிரிட்டனுக்கு எதிராக அமெரிக்கா ஒரு போரில் ஈடுபடும் என்று ஆடம்ஸ் நீண்ட காலமாக பயந்தார், மேலும் 1812 இன் தொடக்கத்தில், அமெரிக்கக் கப்பல் மீதான தொடர்ச்சியான பிரிட்டிஷ் தாக்குதல்கள் மற்றும் பிரிட்டிஷ் நடைமுறையின் தாக்கம் காரணமாக அவர் அத்தகைய போரை தவிர்க்க முடியாததாகக் கண்டார். 1812 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில், அமெரிக்கா பிரிட்டனுக்கு எதிராக போரை அறிவித்தது, 1812 ஆம் ஆண்டின் போரைத் தொடங்கியது. ஜார் அலெக்சாண்டர் பிரிட்டனுக்கும் அமெரிக்காவிற்கும் இடையிலான மோதலை மத்தியஸ்தம் செய்ய முயன்றார், மேலும் ஜனாதிபதி மேடிசன் ஆடம்ஸ், கருவூலத்தின் செயலாளர் ஆல்பர்ட் கலாட்டின் மற்றும் பெடரலிஸ்ட் செனட்டர் ஜேம்ஸ் ஆகியோரை நியமித்தார். ஒரு தூதுக்குழுவிற்கு போரை முடிவுக்கு கொண்டு வர பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். ஜூலை 1813 இல் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கிற்கு கலாட்டின் மற்றும் பேயார்ட் வந்தனர், ஆனால் ஜார் அலெக்சாண்டரின் மத்தியஸ்தத்தின் வாய்ப்பை பிரிட்டிஷ் நிராகரித்தது. வேறொரு இடத்தில் பேச்சுவார்த்தைகளை தொடங்கும் நம்பிக்கையில், ஆடம்ஸ் ஏப்ரல் 1814 இல் ரஷ்யாவை விட்டு வெளியேறினார். பேச்சுவார்த்தைகள் இறுதியாக 1814 ஆம் ஆண்டின் மத்தியில் தொடங்கியது, அங்கு ஆடம்ஸ், கலாட்டின் மற்றும் பேயார்ட் ஆகிய இரண்டு கூடுதல் அமெரிக்க பிரதிநிதிகளான ஜொனாதன் ரஸ்ஸல் மற்றும் ஹவுஸ் முன்னாள் சபாநாயகர் ஹென்றி க்ளே ஆகியோர் இணைந்தனர். தூதுக்குழுவின் பெயரளவிலான தலைவரான ஆடம்ஸ், கலாட்டின், பேயார்ட் மற்றும் ரஸ்ஸல் ஆகியோருடன் நன்றாகப் பழகினார்.

பிரிட்டிஷ் தூதுக்குழு ஆரம்பத்தில் அமெரிக்காவை தோற்கடிக்கப்பட்ட சக்தியாகக் கருதியது, கிரேட் லேக்ஸ் அருகே அமெரிக்கப் பிரதேசத்தில் இருந்து இந்தியத் தடை அரசை உருவாக்கக் கோரியது. அமெரிக்க பிரதிநிதிகள் இந்த வாய்ப்பை ஒருமனதாக நிராகரித்தனர், மேலும் அவர்களின் பேச்சுவார்த்தை நிலை பிளாட்ஸ்பர்க் போரில் அமெரிக்க வெற்றியால் வலுப்படுத்தப்பட்டது. நவம்பர் 1814 வாக்கில், லிவர்பூல் பிரபுவின் அரசாங்கம் அமெரிக்காவுடனான பகைமைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க முடிவு செய்தது. தற்போதைய நிலைக்குத் திரும்புவது என்பது பிரிட்டிஷ் நடைமுறையின் தொடர்ச்சியைக் குறிக்கும்

என்றாலும், ஆடம்ஸும் அவரது சக கமிஷனர்களும் இதே போன்ற விதிமுறைகளை எதிர்பார்த்தனர். இந்த ஒப்பந்தம் டிசம்பர் 24, 1814 இல் கையெழுத்தானது. அமெரிக்கா இந்த ஒப்பந்தத்தில் இருந்து எந்த சலுகையையும் பெறவில்லை, ஆனால் உலகின் வலிமையான சக்திக்கு எதிரான போரில் இருந்து தப்பித்ததாக பெருமை கொள்ளலாம். ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டதைத் தொடர்ந்து, ஆடம்ஸ் பாரிஸுக்குச் சென்றார், அங்கு நெப்போலியனின் மறுசீரமைப்பின் நூறு நாட்களை அவர் நேரடியாகக் கண்டார்.

மே 1815 இல், ஜனாதிபதி மேடிசன் தன்னை பிரிட்டனுக்கான அமெரிக்க தூதராக நியமித்ததை ஆடம்ஸ் அறிந்தார். கனிமன் மற்றும் கலாட்டின் உதவியுடன், ஆடம்ஸ் பிரிட்டனுடன் வரையறுக்கப்பட்ட வர்த்தக ஒப்பந்தத்தை பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். வர்த்தக ஒப்பந்தம் முடிவடைந்ததைத் தொடர்ந்து, ஆடம்ஸ் தூதராக இருந்த காலத்தின் பெரும்பகுதி, சிக்கித் தவிக்கும் அமெரிக்க மாலுமிகள் மற்றும் போர்க் கைதிகளுக்கு உதவவே செலவிடப்பட்டது. தேசிய ஒற்றுமைக்காக, புதிதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஜனாதிபதி ஜேம்ஸ் மன்றோ, மாநிலச் செயலர் பதவிக்கு ஒரு வடநாட்டவர் உகந்தவர் என்று முடிவு செய்தார், மேலும் அவர் அந்த பாத்திரத்திற்காக மரியாதைக்குரிய மற்றும் அனுபவம் வாய்ந்த ஆடம்ஸைத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஐரோப்பாவில் பல ஆண்டுகள் கழித்த ஆடம்ஸ் ஆகஸ்ட் 1817 இல் அமெரிக்கா திரும்பினார்.

மாநில செயலாளர் (1817–1825)

1817 முதல் 1825 வரை மன்றோவின் எட்டு ஆண்டுகால ஜனாதிபதியாக ஆடம்ஸ் வெளியுறவுத்துறை செயலாளராக பணியாற்றினார். 1818 ஆம் ஆண்டு யுனைடெட் கிங்டமுடான மாநாடு, ஸ்பெயினுடான கான்டினென்டல் ஒப்பந்தம் மற்றும் மன்றோ கோட்பாடு போன்ற செயலாளராக அவர் பெற்ற பல வெற்றிகள் முன்கூட்டியே திட்டமிடப்படவில்லை. உத்திகள் ஆனால் எதிர்பாராத நிகழ்வுகளுக்கான பதில்கள். ஆடம்ஸ் ஸ்பெயின் மற்றும் அதன் ஐரோப்பிய நட்பு நாடுகளுடன் போரின் அபாயத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக, புதிதாக சுதந்திரம் பெற்ற லத்தீன் அமெரிக்காவின் குடியரசுகளின் அமெரிக்க அங்கீகாரத்தை தாமதப்படுத்த விரும்பினார். இருப்பினும், புளோரிடாவில் ஆண்ட்ரூ ஜாக்ஸனின் இராணுவ பிரச்சாரம் மற்றும் காங்கிரஸில் ஹென்றி க்ளேயின் அச்சுறுத்தல்கள் ஸ்பெயினை ஒரு ஒப்பந்தத்தை குறைக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. இது ஆடம்ஸ் வெற்றிகரமாக பேச்சுவார்த்தை நடத்தியது. வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியர் ஜேம்ஸ் லூயிஸ் கூறுகிறார், "அவர் டீல் செய்யப்பட்ட கார்டுகளை - அவர் மிகவும் தெளிவாக விரும்பாத அட்டைகளை - ஸ்பானிய அமைச்சரவை தனது சொந்த கையின் பலவீனத்தை அடையாளம் காணும்படி கட்டாயப்படுத்தினார்". மன்றோ கோட்பாட்டைத் தவிர, அவர் தனது ஜனாதிபதித் தேர்தல் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்ததால், அவரது வேட்புமனுவை பலவீனப்படுத்தக்கூடிய பிற நாடுகளுடன் சமரசம் செய்து கொள்ள மறுத்ததால், மாநிலச் செயலாளராக இருந்த அவரது கடைசி நான்கு ஆண்டுகள் வெற்றி பெறவில்லை. இதன் விளைவாக ஒரு சிறிய அளவிலான வர்த்தகப் போர் இருந்தது, ஆனால் வெள்ளை மாளிகைக்கு ஒரு வெற்றிகரமான தேர்தல்.

1812 ஆம் ஆண்டின் போருக்குப் பிறகு பதவியேற்ற ஆடம்ஸ், பிராந்திய இழப்புகளைத் தவிர்ப்பதில் நாடு அதிர்ஷ்டசாலி என்று நினைத்தார். மேலும் அவர் ஐரோப்பிய சக்தியுடன், குறிப்பாக பிரிட்டனுடன் மற்றொரு போரைத் தவிர்ப்பதற்கு முன்னுரிமை அளித்தார். 1812 போரின் போது நாட்டிற்கு ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாக இருந்த பிரிவு பதட்டங்களை அதிகரிக்காமல் தவிர்க்க அவர் முயன்றார். தீபகற்பத்தைத் தொடர்ந்து ஸ்பெயினின் பலவீனத்தால் எழுந்த லத்தீன் அமெரிக்காவில் அதிகார வெற்றிடத்திற்கு எவ்வாறு பதிலளிப்பது என்பது ஆடம்ஸை எதிர்கொண்ட முக்கிய சவால்களில் ஒன்றாகும். போர். அவரது வெளியுறவுக் கொள்கைப் பங்கிற்கு கூடுதலாக, ஆடம்ஸ் 1820 மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பை மேற்பார்வையிடுவது மற்றும் எடைகள் மற்றும் அளவுகள் பற்றிய விரிவான அறிக்கையை எழுதுவது உட்பட பல உள்நாட்டு கடமைகளை வகித்தார். எடைகள் மற்றும் அளவீடுகள் அறிக்கை, ஆடம்ஸின் ஒரு குறிப்பிட்ட பேரார்வம், தலைப்பில் ஒரு விரிவான வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தை வழங்கியது மற்றும் மெட்ரிக் முறையை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு வாதிட்டது.

லத்தீன் அமெரிக்க சுதந்திரப் போர்களில் நடுநிலைமை, ஐக்கிய இராச்சியத்துடனான சமாதானம், பிரஞ்சு உடனான வர்த்தக ஒப்பந்தத்தை நிராகரித்தல் மற்றும் ஸ்பானியப் பேரரசின் வட அமெரிக்கப் பகுதிகளுக்குள் அமைதியான விரிவாக்கம் போன்றவற்றில் மன்றோவும் ஆடம்ஸும் ஒப்புக்கொண்டனர். ஜனாதிபதியும் அவரது செயலாளரும் ஒரு வலுவான பணி உறவை உருவாக்கினர், மேலும் ஆடம்ஸ் மன்றோவின் கொள்கைகளை அடிக்கடி பாதித்தபோது, முக்கிய பிரச்சினைகளில் மன்றோ இறுதி முடிவுகளை எடுத்தார் என்பதை அவர் மதித்தார். மன்றோ தனது ஐந்து நபர்களைக் கொண்ட அமைச்சரவையை வழக்கமாகச் சந்தித்தார், இதில் ஆரம்பத்தில் ஆடம்ஸ், கருவூலச் செயலர் வில்லியம் எச். க்ராஃபோர்ட், போர்ச் செயலர் ஜான் சி. கால்ஹவுன், கடற்படைச் செயலர் பெஞ்சமின் கிரவுனின்ஷீல்ட் மற்றும் அட்டர்னி ஜெனரல் வில்லியம் விர்ட் ஆகியோர் இருந்தனர். கால்ஹவுன் மீது ஆடம்ஸ் ஒரு வலுவான மரியாதையை வளர்த்தார், ஆனால் 1824 இல் மன்றோவுக்குப் பிறகு க்ராஃபோர்ட் தேவையற்ற கவனம் செலுத்தினார் என்று நம்பினார்.

ஆடம்ஸ்-ஒனிஸ் உடன்படிக்கையில், அமெரிக்கா புளோரிடாவை கையகப்படுத்தியது மற்றும் 1803 லூசியானா பர்சேஸின் மேற்கு எல்லையை அமைத்தது.

பிரிட்டனுக்கான தூதராக இருந்த காலத்தில், ஆடம்ஸ் 1812 போர் அல்லது ஜென்ட் உடன்படிக்கையால் தீர்க்கப்படாத பல சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினைகள் குறித்து பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்கினார். 1817 ஆம் ஆண்டில், இரு நாடுகளும் ரஷ்யா-பாகோட் ஒப்பந்தத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டன, இது பெரிய ஏரிகளில் கடற்படை ஆயுதங்களை மட்டுப்படுத்தியது. இரு சக்திகளுக்கும் இடையிலான பேச்சுவார்த்தைகள் தொடர்ந்தன, இதன் விளைவாக 1818 ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது, இது பெரிய ஏரிகளுக்கு மேற்கே கனடா-அமெரிக்கா எல்லையை வரையறுத்தது. எல்லை ராக்கி மலைகளுக்கு இணையாக 49 வது இடத்தில் அமைக்கப்பட்டது, அதே சமயம் மலைகளின் மேற்கில் உள்ள பகுதி, ஓரிகான் நாடு என்று அழைக்கப்படும், கூட்டாக ஆக்கிரமிக்கப்படும். யுனைடெட் கிங்டம்-யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் உறவுகளில் இந்த ஒப்பந்தம் ஒரு முக்கியமான தருணத்தைக் குறித்தது, அமெரிக்கா அதன்

தெற்கு மற்றும் மேற்கு எல்லைகளில் கவனம் செலுத்தியது மற்றும் அமெரிக்க விரிவாக்கம் பற்றிய பிரிட்டிஷ் கவலைகள் தணிந்தன.

ஆடம்ஸ்-ஒனிஸ் ஒப்பந்தம்

ஆடம்ஸ் பதவியேற்றபோது, ஸ்பானிய உடைமைகள் அமெரிக்காவின் தெற்கு மற்றும் மேற்கில் எல்லையாக இருந்தன. தெற்கில், ஸ்பெயின் புளோரிடாவின் கட்டுப்பாட்டைத் தக்க வைத்துக் கொண்டது. இது அமெரிக்கா நீண்ட காலமாக வாங்க முயன்றது. புளோரிடாவில் செயலில் உள்ள இந்திய பழங்குடியினரைக் கட்டுப்படுத்த ஸ்பெயின் போராடியது. மேலும் அந்த பழங்குடியினரில் சிலர் அமெரிக்காவின் பிரதேசத்தை தாக்கினர். மேற்கில், நியூ ஸ்பெயின் லூசியானா பர்சேஸில் அமெரிக்காவால் கையகப்படுத்தப்பட்ட பிரதேசத்தின் எல்லையாக இருந்தது. ஆனால் அமெரிக்காவிற்கும் ஸ்பானிஷ் பிரதேசத்திற்கும் இடையே தெளிவான எல்லை எதுவும் நிறுவப்படவில்லை. பதவியேற்ற பிறகு, புளோரிடாவை வாங்குவதற்கும் அமெரிக்காவிற்கும் நியூ ஸ்பெயினுக்கும் இடையிலான எல்லையைத் தீர்ப்பதற்கும் அமெரிக்காவின் ஸ்பெயின் மந்திரி லூயிஸ் டி ஒனிஸுடன் ஆடம்ஸ் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்கினார். செமினோல் போரின் விரிவாக்கத்தால் பேச்சுவார்த்தைகள் குறுக்கிடப்பட்டன, மேலும் டிசம்பர் 1818 இல், ஜெனரல் ஆண்ட்ரூ ஜாக்சனை புளோரிடாவிற்குள் நுழைந்து ஜோர்ஜியாவைத் தாக்கிய செமினோல்ஸுக்கு எதிராக பதிலடி கொடுக்கும்படி மன்றோ உத்தரவிட்டார். ஜாக்சன் தனது உத்தரவை மீறி, செயின்ட் மார்க்ஸ் மற்றும் பென்சுகோலாவின் ஸ்பானிஷ் புறக்காவல் நிலையங்களை கைப்பற்றி இரண்டு ஆங்கிலேயர்களை தூக்கிலிட்டார். ஜாக்சனின் நடவடிக்கைகள் மற்ற அமைச்சரவையினரை சீற்றத்திற்கு உள்ளாக்கிய நிலையில், ஆடம்ஸ் நாட்டின் தற்காப்புக்கு அவசியமானதாக அவர்களை பாதுகாத்தார். மேலும் அவர் இறுதியில் மன்றோ மற்றும் பெரும்பாலான அமைச்சரவையை ஜாக்சனை ஆதரிக்கும்படி சமாதானப்படுத்தினார். ஆடம்ஸ் ஸ்பெயினுக்குத் தனது சொந்தப் பகுதியைக் காவல் செய்வதில் தோல்வி ஜாக்சனைச் செயல்படத் தூண்டியதாகத் தெரிவித்தார், மேலும் அவர் ஸ்பெயினுக்கு அந்தப் பகுதியைப் பாதுகாக்க அல்லது அதை அமெரிக்காவிற்கு விற்குமாறு அறிவுறுத்தினார். இதற்கிடையில், பிரித்தானியர்கள் அமெரிக்காவுடனான அவர்களின் சமீபத்திய நல்லிணக்கத்தை அபாயப்படுத்த மறுத்துவிட்டனர், மேலும் ஜாக்சன் இரண்டு பிரிட்டிஷ் பிரதேசங்களை தூக்கிலிடுவதில் பெரிய இராஜதந்திர பிரச்சினையை உருவாக்கவில்லை.

ஸ்பெயினுக்கும் அமெரிக்காவிற்கும் இடையே பேச்சுவார்த்தைகள் தொடர்ந்தன, ஸ்பெயின் புளோரிடாவை விட்டுக்கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டது. அமெரிக்காவின் மேற்கு எல்லையை தீர்மானிப்பது மிகவும் கடினமாக இருந்தது. அமெரிக்க விரிவாக்கவாதிகள் ரியோ கிராண்டேயில் எல்லையை அமைப்பதை விரும்பினர், ஆனால் ஸ்பெயின், மெக்ஸிகோவின் காலனியை அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து பாதுகாக்கும் நோக்கத்தில், சபின் ஆற்றில் எல்லையை அமைக்க வலியுறுத்தியது. மன்றோவின் வழிகாட்டுதலின் பேரில், ஆடம்ஸ் சபின் நதியின் எல்லைக்கு ஒப்புக்கொண்டார், ஆனால் ஓரிகான் நாட்டில் ஸ்பெயின் தனது உரிமைகோரல்களை விட்டுவிட வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார். ஆடம்ஸ் ஒரேகான் நாட்டின் மீது அமெரிக்கக் கட்டுப்பாட்டை நிறுவுவதில் ஆழ்ந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்தார்.

ஏனெனில் அந்த பிராந்தியத்தின் கட்டுப்பாடு ஆசியாவுடனான வர்த்தகத்தை ஊக்குவிக்கும் என்று அவர் நம்பினார். பசிபிக் வடமேற்கு ஸ்பானிய உரிமைகோரல்களை கையகப்படுத்துவது, மன்ரோ நிர்வாகம் புளோரிடாவின் கையகப்படுத்துதலை இணைக்க அனுமதித்தது. இது முக்கியமாக தெற்கு மக்களால் விரும்பப்பட்டது, பிராந்திய ஆதாயங்கள் முதன்மையாக வடக்கில் உள்ளவர்களால் விரும்பப்பட்டது. நீட்டிக்கப்பட்ட பேச்சுவார்த்தைகளுக்குப் பிறகு, ஸ்பெயினும் அமெரிக்காவும் ஆடம்ஸ்-ஓனிஸ் உடன்படிக்கைக்கு ஒப்புக்கொண்டன, இது பிப்ரவரி 1821 இல் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஆடம்ஸ் இந்த ஒப்பந்தத்தைப் பற்றி மிகவும் பெருமிதம் கொண்டார், இருப்பினும் அவர் தனிப்பட்ட முறையில் புதிதாகக் கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசங்களில் அடிமைத்தனத்தை விரிவாக்குவதில் அக்கறை கொண்டிருந்தார். 1824 ஆம் ஆண்டில், மன்ரோ நிர்வாகம் 1824 ஆம் ஆண்டின் ரஷ்ய-அமெரிக்க ஒப்பந்தத்தை அங்கீகரிப்பதன் மூலம் ஒரேகாணுக்கான அமெரிக்க உரிமைகோரல்களை வலுப்படுத்தும், இது ரஷ்ய அலாஸ்காவின் தெற்கு எல்லையை 54°40' வடக்கில் நிறுவியது.

புளோரிடாவை கையகப்படுத்துதல்

அமெரிக்காவின் தெற்கே மெக்சிகோ வளைகுடாவை ஒட்டி அமைந்துள்ள புளோரிடா, செமினோல்களால் வசித்தது, ஆனால் ஸ்பெயினால் உரிமை கோரப்பட்டது. இந்த வளமான நிலப்பரப்பைக் கைப்பற்றுவதற்கான தவிர்க்கமுடியாத பேராசையுடன் அமெரிக்கர்கள் நீண்ட காலமாக மகிழ்ந்தனர். இது பிரான்சால் கொடுக்கப்படவில்லை, ஆனால் நிர்வாகம் அதை லூசியானா வாங்குதலின் ஒரு பகுதியாகக் கூறியது, ஜெபர்சன் மேற்கு புளோரிடாவை இணைக்க விரும்பினார், ஆனால் ஸ்பானிஷ் எதிர்ப்பின் காரணமாக அது சாத்தியமற்றது. 1810 இல் அமெரிக்க குடியேறிகள் ஸ்பெயினுக்கு எதிராக ஒரு கிளர்ச்சியை ஏற்பாடு செய்தனர், 52 இல் புரட்சிகர இயக்கத்தைப் பயன்படுத்தினர்.

லத்தீன் அமெரிக்கா. ஊடுருவியவர்கள் ஒரு மாநாட்டை நடத்தினர், மேற்கு புளோரிடாவின் சுதந்திரத்தை அறிவித்தனர் மற்றும் அமெரிக்காவுடன் இணைக்க விண்ணப்பித்தனர். ஜனாதிபதி மேடிசன் யாருடைய அனுசரணையுடன் அனைத்து சட்டங்களையும் நிறைவேற்றினார், உடனடியாக கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டார் மற்றும் யூனியனுடன் பிரதேசத்தை இணைத்தார். ரஷ்யாவில் உள்ள அமெரிக்க மந்திரி இந்த வளர்ச்சியை விளக்கியபோது, ஜார் அலெக்சாண்டர் I, "இப்போது அனைவரும் கொஞ்சம் பெரியவர்களாகி வருகின்றனர்" என்று முரண்பாடாக குறிப்பிட்டார். 1813 ஆம் ஆண்டில், மேற்கு புளோரிடாவின் இணைக்கப்பட்ட பிரதேசத்தை ஒட்டிய அமெரிக்கா மொபைலை இணைத்தது. கிழக்கு புளோரிடா ஸ்பானிஷ் அதிகாரத்தின் கீழ் தொடர்ந்தது. 1817 இல் ஜனாதிபதி மன்றோவின் அறிவுறுத்தலின் பேரில், ஜாக்சன் பிரதேசத்திற்கு ஒரு பயணத்தை வழிநடத்தினார், நகரங்களை அழித்தார் மற்றும் செமினோல்ஸ் மற்றும் நாக்ரோக்களை படுகொலை செய்தார். டி. ஓனிஸ், ஸ்பெயின் மந்திரி, இழப்புகளுக்கு இழப்பீடு கோரினார், ஆனால் ஜான் குயின்சி ஆடம்ஸ் தற்காப்பு என்ற சாக்குப்போக்கின் கீழ் ஆக்கிரமிப்பை நியாயப்படுத்தினார் மற்றும் இந்தியர்கள் அமெரிக்க ஊடுருவலை எதிர்த்தால் முழு நிலப்பரப்பையும் இணைப்பதாக அச்சுறுத்தினார். இது ஸ்பெயினுக்கு, போரினால் ஏற்படும் இழப்புக்காகக் காத்திருப்பதற்குப் பதிலாக, நிலப்பகுதியை

விற்பது நல்லது என்று நம்ப வைத்தது. நீண்ட பேச்சுவார்த்தைகளுக்குப் பிறகு அதிகாரங்கள் 1819 ஆம் ஆண்டின் ஆடம்ஸ்-ஒனிஸ் உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்டன. அதன் விதிமுறைகளின்படி, மேற்கு புளோரிடா மற்றும் மொபைலை அமெரிக்கக் கைப்பற்றுவதை ஸ்பெயின் ஏற்றுக்கொண்டது, கிழக்கு புளோரிடாவை விட்டுக்கொடுத்தது மற்றும் ஓரிகான் பிரதேசத்திற்கு தனது அனைத்து உரிமைகோரல்களையும் சரணடைந்தது. பதிலுக்கு அமெரிக்கா தனது உரிமைகோரலை டெக்சாஸுக்கு விட்டுக்கொடுத்தது மற்றும் ஸ்பெயினுக்கு எதிரான தனது சொந்த குடிமக்களின் உரிமைகோரல்களை ஐந்து மில்லியன் டாலர்கள் என மதிப்பிட ஒப்புக்கொண்டது. இந்த கூற்றுக்கள் 1798-1800 போரின்போது சில அமெரிக்க கப்பல்களை பிராங்கோ-ஸ்பானியம் கைப்பற்றியதில் இருந்தும், ஸ்பெயினுக்கு ஏற்பட்ட இழப்புகளிலிருந்தும் ஓரளவு வெளிப்பட்டது. ஆனால் அதற்கு ஈடாக பணம் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அமெரிக்கா ஒரு வெளிநாட்டு உடைமையைப் பெற்றது, அதற்காக அவர் தனது சொந்த குடிமக்களுக்கு இழப்பீடு வழங்கினார்.

மிசோரி சமரசம்

மிசோரி சமரசம், (1820), அமெரிக்க வரலாற்றில், வடக்கு மற்றும் தெற்கு இடையே நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது மற்றும் மிசோரியை 24 வது மாநிலமாக (1821) அனுமதிக்கும் அமெரிக்க காங்கிரஸால் நிறைவேற்றப்பட்டது. இது அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போருக்கு வழிவகுத்த அடிமைத்தனத்தை நீட்டிப்பதில் நீடித்த பிரிவு மோதலின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது. மிசோரியின் பிரதேசம் முதன்முதலில் 1817 ஆம் ஆண்டில் மாநில உரிமைக்கு விண்ணப்பித்தது, மேலும் 1819 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் மிசோரி மாநில அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதற்கு அதிகாரம் அளிக்கும் சட்டத்தை செயல்படுத்துவது குறித்து காங்கிரஸ் பரிசீலித்து வந்தது. பிப்ரவரி 13, 1819 அன்று நியூயார்க்கின் பிரதிநிதி ஜேம்ஸ் டால்மேட்ஜ் அந்தச் சட்டத்தில் அடிமைத்தனத்திற்கு எதிரான திருத்தத்தைச் சேர்க்க முயன்றபோது, அடிமைத்தனம் மற்றும் அடிமைத்தனத்தை கட்டுப்படுத்தும் அரசாங்கத்தின் உரிமை குறித்து அசிங்கமான மற்றும் வெறித்தனமான விவாதம் ஏற்பட்டது. டால்மேட்ஜ் திருத்தமானது அடிமைகளை மிசோரியில் மேலும் அறிமுகப்படுத்துவதைத் தடைசெய்தது மற்றும் அவர்கள் 25 வயதை எட்டியவுடன் ஏற்கனவே அங்கிருந்தவர்களின் விடுதலைக்கு வழிவகுத்தது. இந்தத் திருத்தம் அதிக மக்கள்தொகை கொண்ட வடக்கால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பிரதிநிதிகள் சபையில் நிறைவேற்றப்பட்டது, ஆனால் செனட்டில் தோல்வியடைந்தது, அது சமமாக இருந்தது. சுதந்திர மற்றும் அடிமை மாநிலங்களுக்கு இடையே பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மிசோரி கேள்வியை தீர்க்காமல் காங்கிரஸ் ஒத்திவைத்தது.

அடுத்த கோடையில், டால்மேட்ஜ் முன்மொழிவுக்கு ஆதரவாக வடக்கில் கணிசமான பொதுக் கருத்து ஒன்று திரட்டப்பட்டது. மிகுரிக்கு எதிரான அந்த உணர்வின் பெரும்பகுதி, அடிமைத்தனம் தார்மீக ரீதியாக தவறானது என்ற உண்மையான நம்பிக்கையிலிருந்து எழுந்தது. தார்மீக நம்பிக்கைகளுடன் அரசியல் தேவைகளும் கலந்தன. பல முன்னணி மிகுரி-எதிர்ப்பு மனிதர்கள் பெடரலிஸ்ட் கட்சியில் செயல்பட்டனர், அது சிதைவடையும் செயல்பாட்டில் இருப்பதாகத் தோன்றியது; அவர்கள் தங்கள் கட்சியை மீண்டும் கட்டியெழுப்புவதற்கான

பிரச்சினையை நாடியதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டது. மிசோரி எதிர்ப்புக் குழுவின் கூட்டாட்சித் தலைமை சில வடக்கு ஜனநாயகக் கட்சியினரை டால்மேட்ஜ் திருத்தத்திற்கான ஆதரவை மறுபரிசீலனை செய்யச் செய்தது மற்றும் பெடரலிஸ்ட் கட்சிக்கு புத்துயிர் அளிக்கும் முயற்சிகளை முறியடிக்கும் ஒரு சமரசத்திற்கு ஆதரவாக இருந்தது.

1819 டிசம்பரில் அது மீண்டும் கூடியபோது, மைனிலிருந்து மாநில உரிமைக்கான கோரிக்கையை காங்கிரஸ் எதிர்கொண்டது. அந்த நேரத்தில், 22 மாநிலங்கள் இருந்தன, அவற்றில் பாதி சுதந்திர மாநிலங்கள் மற்றும் பாதி அடிமை மாநிலங்கள். மைனே ஒரு சுதந்திர மாநிலமாக யூனியனுக்குள் நுழைய அனுமதிக்கும் மசோதாவை செனட் நிறைவேற்றியது மற்றும் அடிமைத்தனத்தில் கட்டுப்பாடுகள் இல்லாமல் மிசோரி அனுமதிக்கப்படுகிறது. இல்லினாய்ஸின் சென். ஜெஸ்ஸி பி. தாமஸ் பின்னர் ஒரு திருத்தத்தைச் சேர்த்தார், அது மிசோரி ஒரு அடிமை மாநிலமாக மாற அனுமதித்தது. ஆனால் லூசியானா பர்சேஸின் வடக்கே 36°30' அட்சரேகையில் அடிமைத்தனத்தைத் தடை செய்தது. ஹென்றி கிளே பின்னர் சமரச சக்திகளை திறமையாக வழிநடத்தினார், சர்ச்சைக்குரிய நடவடிக்கைகளில் தனித்தனி வாக்குகளைப் பதிவு செய்தார். மார்ச் 3, 1820 இல், ஹவுஸ் தீர்மானமான வாக்குகள் மைனேவை ஒரு சுதந்திர மாநிலமாகவும், மிசோரி ஒரு அடிமை மாநிலமாகவும் ஒப்புக்கொண்டது. மேலும் மிசோரியின் தெற்கு எல்லைக்கு வடக்கே உள்ள அனைத்து மேற்கு பிரதேசங்களையும் சுதந்திரமாக மண்ணாக்கியது.

மிசோரி அரசியலமைப்பு மாநாடு இலவச கறுப்பர்கள் மற்றும் முலாட்டோக்களை விலக்குவதற்கு மாநில சட்டமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தபோது, ஒரு புதிய நெருக்கடி கொண்டுவரப்பட்டது. இரண்டாவது மிசோரி சமரசத்தை உருவாக்குவதற்கு களிமண் அழைக்கப்பட்ட இன விதியை போதுமான வடக்கு காங்கிரஸ்காரர்கள் எதிர்த்தனர். மார்ச் 2, 1821 அன்று, அமெரிக்க குடிமக்களின் சலுகைகள் மற்றும் நோய் எதிர்ப்பு சக்திகளை குறைக்கும் வகையில் விலக்கு விதி ஒருபோதும் விளக்கப்படாது என்பதை ஒப்புக் கொள்ளும் வரை மிசோரி யூனியனில் அனுமதி பெற முடியாது என்று காங்கிரஸ் நிபந்தனை விதித்தது. மிசோரி அவ்வாறு ஒப்புக்கொண்டு ஆகஸ்ட் 10, 1821 இல் 24வது மாநிலமாக மாறியது; மைனே முந்தைய ஆண்டு மார்ச் 15 அன்று அனுமதிக்கப்பட்டார்.

பல தசாப்தங்களாக அமெரிக்காவில் அடிமைத்தனம் ஒரு பிளவுபடுத்தும் பிரச்சினையாக இருந்தபோதிலும், மிசோரி நெருக்கடியில் இருந்ததைப் போல பிரிவு விரோதம் மிகவும் வெளிப்படையாகவும் அச்சுறுத்தலாகவும் இருந்ததில்லை. தாமஸ் ஜெபர்சன் அது எழுப்பிய பயத்தை "இரவில் நெருப்பு மணி போல்" விவரித்தார். அடிமைத்தனம்-நீட்டிப்பு பிரச்சினையை தீர்க்க சமரச நடவடிக்கைகள் தோன்றினாலும், ஜான் குயின்சி ஆடம்ஸ் தனது நாட்குறிப்பில் குறிப்பிட்டார், "தற்போதைய ஒரு முன்னுரை - ஒரு பெரிய, சோகமான தொகுதிக்கான தலைப்புப் பக்கம்." கன்சாஸ்-நெப்ராஸ்கா சட்டம் (1854) மூலம் மிசோரி சமரசம் ரத்து செய்யப்பட்டு, 1857 இன் ட்ரெட் ஸ்காட் முடிவில் அரசியலமைப்பிற்கு முரணானதாக அறிவிக்கப்பட்ட பின்னர் பிரிவு மோதல் உள்நாட்டுப் போரின் அளவிற்கு வளரும்.

ஜான் மார்ஷல்

ஜான் மார்ஷல் ஒரு அமெரிக்க அரசியல்வாதி மற்றும் வழக்கறிஞர் ஆவார், அவர் 1801 முதல் 1835 இல் அவர் இறக்கும் வரை அமெரிக்காவின் நான்காவது தலைமை நீதிபதியாக பணியாற்றினார். மார்ஷல் ஜனாதிபதி ஜான் ஆடம்ஸின் கீழ் நான்காவது அமெரிக்க வெளியுறவுத்துறை செயலாளராக பணியாற்றினார்.

மார்ஷல் 1755 இல் வர்ஜீனியாவின் காலனியில் உள்ள ஜெர்மன்டவுனில் பிறந்தார். அமெரிக்கப் புரட்சிப் போர் வெடித்த பிறகு, அவர் கான்டினென்டல் இராணுவத்தில் சேர்ந்தார், பல போர்களில் பணியாற்றினார். போரின் பிந்தைய கட்டங்களில், அவர் மாநில பட்டியில் அனுமதிக்கப்பட்டார் மற்றும் வர்ஜீனியா ஹவுஸ் ஆஃப் டெலிகேட்ஸ் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார். மார்ஷல் அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் அங்கீகாரத்தை ஆதரித்தார், மேலும் அந்த ஆவணத்தை வர்ஜீனியா அங்கீகரிப்பதில் அவர் முக்கிய பங்கு வகித்தார். ஜனாதிபதி ஆடம்ஸின் வேண்டுகோளின் பேரில், மார்ஷல் 1797 இல் பிரான்சுக்கு பயணம் செய்து அமெரிக்க கப்பல் போக்குவரத்து மீதான தாக்குதல்களை முடிவுக்கு கொண்டு வர உதவினார். XYZ விவகாரம் என்று அறியப்பட்டதில், அமெரிக்கா லஞ்சம் கொடுக்க ஒப்புக்கொள்ளாத வரையில், பிரான்சின் அரசாங்கம் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்க மறுத்தது. அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பிய பிறகு, மார்ஷல் ஐக்கிய மாகாணங்களின் பிரதிநிதிகள் சபைக்கு தேர்தலில் வெற்றி பெற்று, காங்கிரஸில் பெடரலிஸ்ட் கட்சியின் தலைவராக உருவெடுத்தார். அவர் 1800 ஆம் ஆண்டில் அமைச்சரவை குலுக்கலுக்குப் பிறகு மாநிலச் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார், ஆடம்ஸ் நிர்வாகத்தில் ஒரு முக்கிய நபராக ஆனார்.

1801 இல், ஆடம்ஸ் உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு மார்ஷலை நியமித்தார். மற்ற நீதிபதிகளுடனான தனிப்பட்ட செல்வாக்கின் காரணமாக, மார்ஷல் விரைவில் நீதிமன்றத்தில் முக்கிய நபராக உருவெடுத்தார். அவரது தலைமையின் கீழ், நீதிமன்றம் தொடர் கருத்துக்களில் இருந்து விலகி, தெளிவான விதியை தெளிவுபடுத்தும் ஒற்றை பெரும்பான்மை கருத்தை வெளியிட்டது. 1803 ஆம் ஆண்டு மார்பரி எதிராக மேடிசன் வழக்கு மார்ஷல் நீதிமன்றத்தால் விசாரிக்கப்பட்ட முதல் பெரிய வழக்கை முன்வைத்தது. நீதிமன்றத்திற்கான அவரது கருத்தில், மார்ஷல் நீதித்துறை மறுஆய்வுக் கொள்கையை உறுதிப்படுத்தினார், இதன் மூலம் நீதிமன்றங்கள் அரசியலமைப்புடன் முரண்பட்டால் கூட்டாட்சி மற்றும் மாநில சட்டங்களைத் தாக்கலாம்.

ஆரம்பகால அரசியல் வாழ்க்கை (1782 முதல் 1797)

பிரதிநிதிகள் சபையில் சேர்ந்தவுடன், மார்ஷல் ஜேம்ஸ் மன்றோ மற்றும் ரிச்சர்ட் ஹென்றி லீ போன்ற பழமைவாத டைட்வாட்டர் நிறுவன உறுப்பினர்களுடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார். அவரது செல்வாக்கு மிக்க மாமனாரின் ஆதரவுடன், மார்ஷல் மாநில கவுன்சிலுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், அதுவரை கவுன்சிலில் பணியாற்றும் இளைய நபராக ஆனார். 1785 ஆம் ஆண்டில், ரிச்மண்ட் சிட்டி ஹஸ்டிங்ஸ் நீதிமன்றத்தின் ரெக்கார்டரின் கூடுதல்

அலுவலகத்தை மார்ஷல் ஏற்றுக்கொண்டார். இதற்கிடையில், மார்ஷல் தனது சொந்த சட்ட நடைமுறையை உருவாக்க முயன்றார், இது பொருளாதார மந்தநிலையின் போது கடினமான கருத்தாகும். 1786 ஆம் ஆண்டில், அவர் வர்ஜீனியாவின் ஆளுநராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிறகு, அவரது உறவினரான எட்மண்ட் ராண்டால்பின் சட்டப் பயிற்சியை வாங்கினார். மார்ஷல் மாநில தலைநகரான ரிச்மண்டில் ஒரு திறமையான வழக்கறிஞராக நற்பெயரைப் பெற்றார், மேலும் அவர் பல வழக்குகளை ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் வர்ஜீனியாவின் வடக்கு கழுத்தில் ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பை உள்ளடக்கிய ஒரு முக்கியமான வழக்கு, ஹைட் வி.

கூட்டமைப்புக் கட்டுரைகளின் கீழ், 1780களில் அமெரிக்கா இறையாண்மை கொண்ட நாடுகளின் கூட்டமைப்பாக இருந்தது. அது ஒரு பலவீனமான தேசிய அரசாங்கத்தைக் கொண்டிருந்தது, அது சுங்கவரிகளை விதிக்கவோ, மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகத்தை ஒழுங்குபடுத்தவோ அல்லது சட்டங்களைச் செயல்படுத்தவோ குறைந்த அல்லது பயனுள்ள சக்தியைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஷேஸின் கிளர்ச்சி மற்றும் கூட்டமைப்பின் காங்கிரஸின் அதிகாரமின்மையால் தாக்கம் பெற்ற மார்ஷல், கூட்டமைப்புக் கட்டுரைகளால் நிறுவப்பட்ட அதிகாரமற்ற தேசிய அரசாங்கத்தை மாற்றியமைக்கும் ஒரு புதிய ஆட்சிக் கூட்டமைப்பின் அவசியத்தை நம்பினார். பிலடெல்பியா மாநாட்டின் மூலம் முன்மொழியப்பட்ட புதிய அரசியலமைப்பின் அங்கீகாரத்தை அவர் வலுவாக ஆதரித்தார், ஏனெனில் இது மிகவும் வலுவான கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தை வழங்கியது. மார்ஷல் 1788 வர்ஜீனியா ஒப்புதல் மாநாட்டிற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், அங்கு அவர் ஜேம்ஸ் மேடிசனுடன் இணைந்து புதிய அரசியலமைப்பை அங்கீகரிக்க மற்ற பிரதிநிதிகளை சமாதானப்படுத்தினார். நீண்ட விவாதத்திற்குப் பிறகு, அரசியலமைப்பை அங்கீகரிப்பதற்காக மாநாடு 89 க்கு 79 என வாக்களித்ததால், ஒப்புதல் ஆதரவாளர்கள் வெற்றி பெற்றனர்.

யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் அரசியலமைப்பை அங்கீகரித்த பிறகு, புதிதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஜனாதிபதி ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் மார்ஷலை வர்ஜீனியாவுக்கான யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் அட்டர்னியாக பரிந்துரைத்தார். நியமனம் செனட்டால் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட போதிலும், மார்ஷல் தனது சொந்த சட்ட நடைமுறையில் கவனம் செலுத்துவதைத் தேர்ந்தெடுத்து, பதவியை நிராகரித்தார். 1790 களின் முற்பகுதியில், பிரெஞ்சு புரட்சிகரப் போர்கள் மற்றும் ஜனாதிபதி மற்றும் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் போன்ற பிரச்சினைகளால் நாடு துருவப்படுத்தப்பட்டதால், பெடரலிஸ்ட் கட்சியும் ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சியும் தோன்றின. மார்ஷல் பெடரலிஸ்டுகளுடன் இணைந்தார், மேலும் அலெக்சாண்டர் ஹாமில்டனின் வேண்டுகோளின் பேரில், தாமஸ் ஜெபர்சனின் ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சியினரின் செல்வாக்கை எதிர்கொள்ள வர்ஜீனியாவில் ஒரு கூட்டாட்சி இயக்கத்தை அவர் ஏற்பாடு செய்தார். மற்ற பெடரலிஸ்டுகளைப் போலவே, மார்ஷலும் வெளியுறவு விவகாரங்களில் நடுநிலை, அதிக கட்டணங்கள், ஒரு வலுவான நிர்வாகி மற்றும் நிலையான இராணுவத்தை விரும்பினார். 1795 ஆம் ஆண்டில், வாஷிங்டன் மார்ஷலை யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் அட்டர்னி ஜெனரலாக நியமனம் செய்யுமாறு கேட்டுக் கொண்டார், ஆனால் மார்ஷல் மீண்டும் அந்த வாய்ப்பை மறுத்தார். எவ்வாறாயினும், அவர் 1790 களில் வர்ஜீனியா மாநிலத்திற்காக பல்வேறு

பாத்திரங்களில் பணியாற்றினார், ஒரு கட்டத்தில் மாநிலத்தின் இடைக்கால அட்டர்னி ஜெனரலாக செயல்பட்டார்.

1796 ஆம் ஆண்டில், மார்ஷல் அமெரிக்காவின் உச்ச நீதிமன்றத்தில் ஆஜரானார், இது வர்ஜீனியா சட்டத்தின் செல்லுபடியாகும் வழக்கு, இது பிரிட்டிஷ் குடிமக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கடன்களை பறிமுதல் செய்தது. மார்ஷல், இந்தச் சட்டம் அரசின் அதிகாரத்தின் முறையான செயல்பாடு என்று வாதிட்டார், ஆனால் உச்ச நீதிமன்றம் அவருக்கு எதிராகத் தீர்ப்பளித்தது. பாரிஸ் உடன்படிக்கை அரசியலமைப்பின் மேலாதிக்கப் பிரிவுடன் இணைந்து அத்தகைய கடன்களைப் பறிமுதல் செய்வதற்குப் பதிலாக வசூலிக்க வேண்டும் என்று கூறியது. வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியர் ஹென்றி ஃபிளாண்டர்ஸின் கூற்றுப்படி, வேர் வி. ஹில்லனில் மார்ஷலின் வாதம் "அதை வழங்கிய நேரத்தில் பெரும் புகழைப் பெற்றது, மேலும் அவர் வழக்கில் தோல்வியடைந்த போதிலும் அவரது நற்பெயரின் வட்டத்தை பெரிதாக்கியது".

மன்றோ கோட்பாடு - 1823

மன்றோவின் இரண்டாவது பதவிக்காலத்தில் ஸ்பானிஷ் பேரரசு தொடர்ந்து முறிவு ஏற்பட்டதால், ஆடம்ஸ், மன்றோ மற்றும் க்ளே ஆகியோர் ப்ருஸ்ஸியா, ஆஸ்திரியா மற்றும் ரஷ்யாவின் "புனிதக் கூட்டணி" ஸ்பெயினின் பழைய காலனிகளை தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வர முயல்வார்கள் என்று அதிக அக்கறை கொண்டுள்ளனர். ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாப்பதற்கான அவர்களின் சொந்த புனிதக் கூட்டணி. 1821 ஆம் ஆண்டு ஜூலை நான்காம் தேதி தனது உரையில், ஆடம்ஸ் இந்த பிரச்சினையை உரையாற்றினார், அமெரிக்காவிற்கும் லத்தீன் அமெரிக்காவிற்கும் இடையே பகிரப்பட்ட "அனுதாபத்தின் சங்கிலி"யைக் குறிப்பிட்டார், ஆனால் ஒரு புனித கூட்டணிக்கு பதிலாக நடுநிலைமைக்காக வாதிட்டார். 1822 ஆம் ஆண்டில், ஆடம்ஸ்-ஒனிஸ் உடன்படிக்கையின் முடிவைத் தொடர்ந்து, மன்றோ நிர்வாகம் அர்ஜென்டினா மற்றும் மெக்சிகோ உட்பட பல லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் சுதந்திரத்தை அங்கீகரித்தது. 1823 ஆம் ஆண்டில், பிரிட்டிஷ் வெளியுறவு அமைச்சர் ஜார்ஜ் கேனிங், இந்த வளர்ந்து வரும் குடியரசுகளின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க அமெரிக்காவும் பிரிட்டனும் இணைந்து செயல்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தார். இந்த வாய்ப்பை ஏற்கலாமா என்று அமைச்சரவை விவாதித்தது, ஆனால் ஆடம்ஸ் அதை எதிர்த்தார். அதற்கு பதிலாக, ஆடம்ஸ் மன்றோவை அமெரிக்காவிலுள்ள எந்த ஒரு ஐரோப்பிய முயற்சிக்கும் அமெரிக்காவின் எதிர்ப்பை பகிரங்கமாக அறிவிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார், அதே சமயம் ஐரோப்பிய விவகாரங்களில் அமெரிக்காவை நடுநிலையாக இருக்குமாறும் வலியுறுத்தினார். 1823 டிசம்பரில் காங்கிரஸுக்கு தனது வருடாந்திர செய்தியில், மன்றோ மன்றோ கோட்பாட்டை முன்வைத்தார், இது பெரும்பாலும் ஆடம்ஸின் யோசனைகளின் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்பட்டது. மன்றோ கோட்பாட்டை வெளியிடுவதில், அமெரிக்கா சர்வதேச உறவுகளில் ஒரு புதிய நிலை உறுதியை வெளிப்படுத்தியது, ஏனெனில் இந்த கோட்பாடு நாட்டின் செல்வாக்கு மண்டலத்திற்கான முதல் உரிமைகோரலை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது. இது ஐரோப்பாவிலிருந்து விலகி அமெரிக்காவை நோக்கிய உள்வியல் நோக்குநிலையில் நாடு மாறியதையும் குறித்தது. வெளியுறவுக் கொள்கை மீதான விவாதங்கள் இனி பிரிட்டன் மற்றும்

பிரான்குடனான உறவுகளை மையமாகக் கொண்டிருக்காது, மாறாக மேற்கத்திய விரிவாக்கம் மற்றும் பூர்வீக அமெரிக்கர்களுடனான உறவுகளில் கவனம் செலுத்தும். இந்தக் கோட்பாடு அமெரிக்க வெளியுறவுக் கொள்கையின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒன்றாக மாறியது.

1824 ஜனாதிபதி தேர்தல் முடிவுகள்

மாநிலச் செயலாளராக ஆன உடனேயே, ஆடம்ஸ் மன்றோவின் வாரிசுகளில் ஒருவராக உருவெடுத்தார், ஏனெனில் கடைசி மூன்று ஜனாதிபதிகள் பதவிக்கு வருவதற்கு முன்பு அந்த பாத்திரத்தில் பணியாற்றினார். 1824 தேர்தல் நெருங்கும் போது, ஹென்றி க்ளே, ஜான் சி. கால்ஹவுன் (பின்னர் போட்டியில் இருந்து வெளியேறினார்), மற்றும் வில்லியம் எச். க்ராஃபோர்ட் ஆகியோர் மன்றோவுக்குப் பின் ஆடம்ஸின் முதன்மைப் போட்டியாகத் தோன்றினர். க்ராஃபோர்ட் மாநில இறையாண்மை மற்றும் அரசியலமைப்பின் கடுமையான கட்டுமானப் பார்வையை விரும்பினார், அதே நேரத்தில் க்ளே, கால்ஹவுன் மற்றும் ஆடம்ஸ் ஆகியோர் கூட்டாட்சி நிதியுதவி பெற்ற உள் மேம்பாடுகள், அதிக கட்டணங்கள் மற்றும் அமெரிக்காவின் இரண்டாவது வங்கி ஆகியவற்றை ஏற்றுக்கொண்டனர், இது தேசிய வங்கி என்றும் அறியப்பட்டது. 1812 போருக்குப் பிறகு பெடரலிஸ்ட் கட்சி அனைத்தும் சரிந்ததால், அனைத்து முக்கிய ஜனாதிபதி வேட்பாளர்களும் ஜனநாயக-குடியரசுக் கட்சியின் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். ஆடம்ஸ் ஜனாதிபதியாக தனது சொந்தத் தேர்தல் தனது தந்தையை நிரூபிப்பதாக உணர்ந்தார், அதே நேரத்தில் அவர் ஒரு லட்சிய உள்நாட்டுக் கொள்கையைத் தொடர அனுமதிக்கிறார். அவர் தனது போட்டியாளர்களின் கவர்ச்சியைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்றாலும், ஆடம்ஸ் பரவலாக மதிக்கப்பட்டார் மற்றும் பிற முக்கிய வடக்கு அரசியல் தலைவர்கள் இல்லாததால் பயனடைந்தார்.

துணைத் தலைவர் பதவிக்கு ஆடம்ஸின் முதன்மைத் தேர்வு ஜெனரல் ஆண்ட்ரூ ஜாக்சன்; ஆடம்ஸ், "துணைத் தலைவர் பதவி என்பது [ஜாக்சன்] யாரையும் தூக்கிலிட முடியாத ஒரு நிலையமாகும், அதில் அவர் யாருடனும் சண்டையிட வேண்டிய அவசியமில்லை" என்று குறிப்பிட்டார். இருப்பினும், 1824 தேர்தல் நெருங்கும் போது, ஜாக்சன் ஜனாதிபதிக்கான போட்டியில் குதித்தார், மேலும் கால்ஹவுன் ஆடம்ஸ் ஆதரவாளர்களின் துணை ஜனாதிபதி ஆதரவைப் பெற்றார். மற்ற வேட்பாளர்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள், தூதர்கள் அல்லது அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்களாக நீண்ட காலம் பதவி வகித்தபோது, ஜாக்சனின் வேண்டுகோள் அவரது இராணுவ சேவையில், குறிப்பாக நியூ ஆர்லியன்ஸ் போரில் தங்கியிருந்தது. முந்தைய ஜனநாயக-குடியரசு ஜனாதிபதி வேட்பாளர்களை காங்கிரஸின் நியமனக்குழு தீர்மானித்தது, ஆனால் அது 1824 வாக்கில் பெருமளவில் மதிப்பிழந்துவிட்டது. அதற்கு பதிலாக வேட்பாளர்கள் மாநில சட்டமன்றங்கள் அல்லது நியமன மரபுகளால் பரிந்துரைக்கப்பட்டனர், மேலும் ஆடம்ஸ் நியூ இங்கிலாந்து சட்டமன்றங்களின் ஒப்புதலைப் பெற்றார். ஒவ்வொரு வேட்பாளரின் பிராந்திய பலமும் தேர்தலில் முக்கிய பங்கு வகித்தது; ஆடம்ஸ் நியூ இங்கிலாந்தில் பிரபலமாக இருந்தார், க்ளே மற்றும் ஜாக்சன் மேற்கில் வலுவாக இருந்தனர், மேலும் ஜாக்சன் மற்றும் க்ராஃபோர்ட் தெற்கில் போட்டியிட்டனர்.

ஐரோப்பிய சூழ்ச்சிகள்: 1823 இல் ஜனாதிபதி மன்றோ வெளியுறவுக் கொள்கையில் தனது ஆதரவான கோட்பாட்டை அறிவித்தார். பல முன்னேற்றங்கள் அதன் அறிவிப்புக்கு வழிவகுத்தது. நீண்ட காலமாக ஸ்பானிஷ் அமெரிக்கர் ஸ்பெயினின் மன்னர் ஃபெர்டினாண்டிற்கு விசுவாசமாக இருந்தார். நெப்போலியன் ஃபெர்டினாண்டை பதவி நீக்கம் செய்து, ஸ்பெயினின் மீது தனது சொந்த அதிகாரத்தை நிறுவியபோது, அவளது காலனிகள் தங்களுடைய தற்காலிக அரசாங்கத்தை அமைக்கத் தொடர்ந்தன. 1814 ஆம் ஆண்டில், ஃபெர்டினாண்ட் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்ததும், காலனித்துவ வர்த்தகத்தில் பழைய கட்டுப்பாடுகளை மீண்டும் விதித்தார். இதன் விளைவாக 1817 இல் காலனிகள் கிளர்ச்சியில் உயர்ந்தன மற்றும் 1820 வாக்கில் ஸ்பானியப் படைகளை வெளியேற்றியது. அதன்பிறகு, ஐரோப்பாவின் முடியாட்சி சக்திகள் புரட்சிகர இயக்கங்களை அடக்குவதில் மன்னர்களுக்கு உதவ வேறாலி லீக்கை ஏற்பாடு செய்தனர். லத்தீன் அமெரிக்காவை மீண்டும் கைப்பற்றுவதற்கு வல்லரசுகள் ஸ்பெயினுக்கு தங்கள் ஆதரவை வழங்குவார்கள் என்று அஞ்சப்பட்டது. லத்தீன் அமெரிக்காவில் தாராளவாத இயக்கங்களுக்கு அனுதாபம் காட்டியதால், இந்த சாத்தியக்கூறு குறித்து அமெரிக்கா அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தது. தவிர, அமெரிக்கர்கள் தங்கள் நாட்டிற்கு அருகில் அமைந்துள்ள ஒரு பிராந்தியத்தில் ஐரோப்பிய மற்றும் முடியாட்சி செல்வாக்கை நிறுவுவதை தங்கள் பாதுகாப்பிற்கு அச்சுறுத்தலாகக் கருதினர். மேலும் அவர்கள் தங்கள் வர்த்தகத்தை மேம்படுத்த விரும்பினர். ஸ்பெயின் காலனிகளை மீண்டும் ஆக்கிரமித்தால், அது லத்தீன் அமெரிக்காவை தங்கள் வர்த்தகத்திற்கு மூடும் என்று அஞ்சப்பட்டது. அலாஸ்காவிலிருந்து தெற்கு நோக்கி ரஷ்யா முன்னேறுவது அமெரிக்க நலன்களுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருந்தது. ரஷ்ய வர்த்தகர்கள் ஸ்பானிய கலிபோர்னியாவிற்கு அருகில் இடுகைகளை அமைத்த பிறகு, 44 சான் பிரான்சிஸ்கோவிற்கு வடக்கே ஒரு கோட்டையைக் கட்டினார்கள். இந்திய பழங்குடியினரிடையே பாஸ்டன் வணிகர்களின் செயல்பாடுகள் ரஷ்ய வர்த்தகர்களுக்கு சிரமங்களை அளித்ததால், ஜார் அலெக்சாண்டர் I 1821 இல் ஒரு ஏகாதிபத்திய ஆணையை வெளியிட்டார், 51 வது இணையின் வடக்கே அலாஸ்கன் கடற்கரைக்கு அருகில் நகர வேண்டாம் என்று எச்சரித்தார். ஜான் குயின்சி ஆடம்ஸ், வெளியுறவுத்துறை செயலர், மேற்கில் உள்ள ஓரிகானுக்கு அமெரிக்க விரிவாக்கத்திற்கு மறைந்திருக்கும் அச்சுறுத்தலைக் கண்டார்.

கிரேட் பிரிட்டனின் அணுகுமுறை: லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகள் தங்கள் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் கூட்டணி மற்றும் ஆதரவிற்காக அமெரிக்காவை அணுகின. 1822 ஆம் ஆண்டில், சூழ்நிலைகள் நியாயப்படுத்தப்படும்போது புதிய குடியரசுகளுக்கு அங்கீகாரத்தை நீட்டிக்கும் நோக்கத்தை அமெரிக்கா அறிவித்தது. கிரேட் பிரிட்டன் இடைக்காலத்தில் லத்தீன் அமெரிக்காவில் சுதந்திர இயக்கத்தில் தீவிர ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தியது. புதிய குடியரசுகளுடனான வர்த்தகத்தால் பெரிதும் பயனடைந்தார், ஸ்பெயின் தனது முன்னாள் காலனிகளின் மீது தனது அதிகாரத்தை நிறுவுவதைத் தடுப்பதில் உறுதியாக இருந்தார். ஆர்வங்களை அடையாளம் காணும் வகையில் ஜார்ஜ் கேனிங், பிரிட்டிஷ் வெளியுறவு அமைச்சர் மற்றும் லண்டனில் அமெரிக்க அமைச்சர் ரிச்சர்ட் ரஷ், லத்தீன் அமெரிக்காவின் புதிய குடியரசை அங்கீகரிப்பது குறித்து விவாதித்தார். லத்தீன் அமெரிக்காவில் எந்தவொரு ஐரோப்பிய தலையீட்டையும் தடுக்க வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு கூட்டு பிரகடனத்தை கிரேட்

பிரிட்டனும் அமெரிக்காவும் வெளியிட வேண்டும் என்று கேனிங் பரிந்துரைத்தார். ரஷ இந்த யோசனையைப் பாராட்டினார், ஆனால் கிரேட் பிரிட்டன் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் சுதந்திரத்தை அங்கீகரித்தால் இந்த முன்மொழிவு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் என்று கூட்டிக்காட்டினார். கிரேட் பிரிட்டன் ஸ்பெயினுடன் இணைந்திருந்ததால் கேனிங் இந்த நிபந்தனைக்கு உடன்படவில்லை. அதன்பின் ரஷ வாஷிங்டனுக்கு கேள்வியை அனுப்பினார். மன்றோ ஜெ.பர்சன் மற்றும் மேடிசனிடம் ஆலோசனை நடத்தினார், மேலும் அனைவரும் ஐக்கிய அமெரிக்காவை பிரிட்டனுடன் இணைத்து, லத்தீன் அமெரிக்கப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றுவதைத் தடுக்கும் கூட்டுப் பிரகடனத்திற்கு ஆதரவாக ஒப்புக்கொண்டனர். இரண்டாவதாக, மேற்கு அரைக்கோளம் தொடர்பான ஒரு பிரச்சினையில் கிரேட் பிரிட்டனின் தலைமையை ஏற்று அவருக்கு கடன் கொடுக்க அவர் தயாராக இல்லை. இவற்றோடு சேர்த்து, லத்தீன் அமெரிக்காவில் ஐரோப்பிய தலையீட்டின் உடனடி அச்சுறுத்தல் இல்லை என்றும், அது வந்தால், பிரிட்டிஷ் கடற்படை அதைத் தடுக்கும் என்றும் அவர் உறுதியாக நம்பினார். இந்தக் கருத்தாய்வுகளால் வழிநடத்தப்பட்ட அவர், மன்றோவைத் தானே நடிக்கும்படி வற்புறுத்தினார். அதன்படி, ஜனாதிபதி 1823 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 2 ஆம் தேதி காங்கிரசுக்கு அனுப்பிய தனது வருடாந்திர செய்தியில் கோட்பாட்டை இணைத்தார்.

கோட்பாட்டின் கோட்பாடுகள்: கோட்பாடு சில முக்கியமான கொள்கைகளை வெளிப்படுத்தியது. அவை: 1) அமெரிக்காவில் உள்ள பிரதேசங்கள் மேலும் ஐரோப்பிய காலனித்துவத்திற்கான கோளங்களாக கருதப்படக்கூடாது, 2) அமெரிக்காவில் இருக்கும் ஐரோப்பிய காலனிகளில் அமெரிக்கா தலையிடாது 3) அமெரிக்கா தனது அமைதிக்கு ஆபத்தானதாகக் கருதும் மற்றும் ஐரோப்பிய சக்திகள் தங்கள் அரசியல் அமைப்பை அமெரிக்காவின் மீது திணிக்க அல்லது சுதந்திரமான அமெரிக்க அரசில் தலையிட அல்லது அமெரிக்கக் கண்டங்களை காலனித்துவப்படுத்த எடுக்கும் எந்த முயற்சியும் பாதுகாப்பு . 45 உண்மையில் மன்றோ கோட்பாட்டின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் காலனித்துவ மரபுகள் மற்றும் ஜார்ஜ் வாஷிங்டன், ஜான் ஆடம்ஸ் மற்றும் தாமஸ் ஜெபர்சன் போன்ற தலைவர்களின் அரசியல் கருத்துக்களுக்குச் சொந்தமானது. ஆனால், அவற்றை ஒரு கொள்கையாக வகுத்து, திட்டவட்டமான முறையில் அறிவித்த பெருமை மன்றோவையே சாரும். பழைய உலகத்தையும் புதிய உலகத்தையும் வேறுபடுத்திக் காட்டிய பிறகு, பரஸ்பர தலையீடு இல்லாத கருத்தை அவர் வரையறுத்தார். இந்த காலகட்டத்தில் துருக்கியர்களுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் கிரேக்கர்கள் மீதான அமெரிக்க அனுதாபத்தை ஜனாதிபதி மன்றோவும் பொதுக் கருத்தும் ஆதரித்தது, ஆனால் செயலாளர் ஆடம்ஸின் நிகழ்வில் அது ஜனாதிபதி செய்தியில் இருந்து கைவிடப்பட்டது, ஏனெனில் அவர் அமெரிக்க பிரச்சினைகளில் கண்டிப்பாக அமெரிக்க அணுகுமுறையை விரும்பினார். ஐரோப்பாவில் என்ன நடந்தது என்பது தொடர்பானது. தவிர, அமெரிக்காவின் அரசியல் மற்றும் வணிகச் சுரண்டலுக்காக அமெரிக்கக் கண்டங்களைத் திறந்து வைக்க ஆடம்ஸ் முடிவு செய்தார். புதிய உலகில் ஐரோப்பிய காலனித்துவ ஸ்தாபனங்கள் இருப்பது ஒரு தீவிரமான தடையாக அவர் கருதினார் மேலும் மேலும் காலனித்துவ நிறுவனங்களை முயற்சி செய்வதிலிருந்து சக்திகளை, குறிப்பாக கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் ரஷ்யாவை சரிபார்க்க விரும்பினார். இது வது கோட்பாட்டில் காலனித்துவம் அல்லாத விதியை

இணைக்க வழிவகுத்தது. கோட்பாட்டின் இரண்டாவது அடிப்படைக் கொள்கை குறுக்கீடு இல்லாதது.

லத்தீன் அமெரிக்காவில் ஸ்பானிஷ் அதிகாரத்தை மீட்டெடுக்க முடியாட்சி சக்திகள் மேற்கொண்ட நகர்வுகளுக்கு இதுவே பதில். அமெரிக்கா "அமெரிக்காவுக்காக" என்ற தோரணையை ஏற்றுக்கொண்டது மட்டுமல்லாமல், ஐரோப்பிய விவகாரங்களில் சிக்கிக் கொள்ளாமல், ஐரோப்பிய தலையீட்டிற்கு எதிராக அமெரிக்க நலன்களைப் பாதுகாக்க முயற்சித்தது. லத்தீன் அமெரிக்க நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக எதையாவது சொல்லிப் பெருமை பெற வேண்டும் என்ற கவலையின் காரணமாக அமெரிக்கா இந்தக் கோட்பாட்டை அதிகம் அறிவித்ததாகத் தெரிகிறது. உண்மையில் எந்த அவசியமும் இல்லை. ஐரோப்பிய சக்திகளின் அச்சுறுத்தல் கற்பனையானது. ஐரோப்பா மற்றும் மத்திய ஆசியாவில் உள்ள பிரச்சினைகளில் ரஷ்யா மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தது, அது அமெரிக்காவில் ஒரு முன்னோக்கி கொள்கையை பின்பற்றுவதற்கு தீவிரமானதாகவோ அல்லது திறமையாகவோ இல்லை. ஐரோப்பிய முடியாட்சிகளில், பிரான்ஸ் மட்டுமே அமெரிக்காவில் அரசியல் வடிவமைப்புகளைக் கொண்டிருந்தது, ஆனால் அவர் ஒருபோதும் மோதலுக்கு ஆளாக விரும்பவில்லை. கோட்பாட்டின் அறிவிப்புக்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு, ஜார்ஜ் கேனிங்கின் உதாரணத்தில் பிரான்ஸ், லைன் அமெரிக்காவிற்கு தனது படைகளை அனுப்பும் எந்த நோக்கத்தையும் மறுத்து ஒரு குறிப்பாணையில் கையெழுத்திட்டது. கிரேட் பிரிட்டன் ஐரோப்பிய தலையீட்டை எதிர்த்தது, அது தனது வணிக நலன்களுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கும். உண்மையில் நடைமுறையில் உள்ள சூழ்நிலையானது, மூலோபாய வலிமையின் காரணமாக, மற்ற நாடுகளின் உரிமைகளை மீறும் வகையில் தன்னிச்சையான கோரிக்கைகளை முன்வைக்க முடியும் என்ற காட்டின் சட்டத்தைப் போன்ற ஒரு கோட்பாட்டை வலியுறுத்துவதற்கு உத்தரவாதம் அளிக்கவில்லை.

செய்திக்கு எதிர்வினை: மன்றோவின் செய்திக்கு அமெரிக்காவில் உள்ள மக்கள் கருத்து ஆர்வத்துடன் பதிலளித்தது, இருப்பினும் விமர்சனங்களும் இருந்தன. இது தன்னம்பிக்கையின் வெளிப்பாடாகத் தோன்றியதால் தேசியவாதிகளுக்கு இது வரவேற்கத்தக்கது. லத்தீன் அமெரிக்க குடியரசுகளில் கலவையான எதிர்வினை இருந்தது, அவர்களில் பெரும்பாலோர் அமெரிக்காவை தங்கள் சுயமாக 46 நியமிக்கப்பட்ட பாதுகாவலராக ஏற்க மறுத்துவிட்டனர். தென் அமெரிக்காவின் விடுதலையாளரான சைமன் பொலிவார், ஸ்பானிய நுகர்த்தடியை தூக்கி எறிந்த மாநிலங்களை 1826 இல் பனாமாவில் ஒரு மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள அழைத்தார். எந்தவொரு ஐரோப்பிய ஆக்கிரமிப்பிற்கும் எதிராக அவர்களின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக ஒரு லீக்கை உருவாக்க இது நோக்கமாக இருந்தது. மாநாட்டில் ஒரு சில உறுப்பினர்கள் அமெரிக்காவை மாநாட்டிற்கு அழைக்க ஆர்வமாக இருந்தபோதிலும், பொலிவார் வேண்டுமென்றே அவரை புறக்கணித்தார். லத்தீன் அமெரிக்காவில் கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் அமெரிக்கா செல்வாக்கு மிக்க அந்தஸ்தைப் பெற்றிருப்பதாக விவாதங்கள் சுட்டிக்காட்டின. மெக்ஸிகோ மற்றும் அர்ஜென்டினா போன்ற சில மாநிலங்கள் மன்றோ கோட்பாட்டில் ஆர்வம் காட்டி அமெரிக்க ஆதரவை நாடின. ஆனால் பிரிட்டிஷ் கடற்படையின் ஆதரவு இல்லாமல்,

ஐரோப்பாவின் முடியாட்சிகளுக்கு எதிராக லத்தீன் அமெரிக்காவைப் பாதுகாக்க அமெரிக்காவிற்கு விருப்பமோ வலிமையோ இல்லை என்பதை அவர்கள் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே அறிந்து கொண்டனர்.

ஆண்ட்ரூ ஜாக்சன் மற்றும் அவரது ஜனநாயகம் (1829-1837)

ஜாக்சன் அமெரிக்காவின் ஏழாவது ஜனாதிபதியாக இருந்தார். அவர் 1828 ஜனாதிபதி தேர்தலில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் இரண்டு முறை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவரது கீழ் ஜனநாயகக் குடியரசுக் கட்சி ஜனநாயகக் கட்சியாக மாறியது. ஜாக்சன் தென் கரோலினாவில் ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்தார். பின்னர் அவரது குடும்பம் டென்னசியில் (மேற்கத்திய மாநிலங்களில் ஒன்று) குடியேறியது. அவர் இராணுவத்தில் சேர்ந்து மிகவும் பிரபலமான ஜெனரல் ஆனார். அவர் 1812 போர் மற்றும் புளோரிடா மீதான போரில் பங்கேற்றார். இராணுவ வாழ்க்கையில் அவரது புகழ் காரணமாக, அவர் 1818 தேர்தலில் கட்சி வேட்பாளரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஏழைகளின் நலனுக்கான ஜனநாயகக் கொள்கைகளுக்காக அவர் நின்றார். அவரைப் பொறுத்தவரை, அமெரிக்க அரசாங்கம் விவசாயிகள், இயந்திர வல்லுநர்கள் மற்றும் தொழிலாளர்களுக்கானது. அவர் அமெரிக்கர்களின் உரிமையை நீட்டித்தார். கல்வித் தகுதிகளையும் மேம்படுத்தினார். ஜாக்சனின் கொள்கைகள் ஜாக்சோனியன் ஜனநாயகம் என்று அறியப்பட்டது.

உள்நாட்டுக் கொள்கை

ஸ்பாய்ல் சிஸ்டம்

ஸ்பாய்ல் சிஸ்டம் என்பது அமெரிக்க அரசியலமைப்பு மரபு. இதை ஜாக்சன் அறிமுகப்படுத்தினார். அமைப்பின் படி, மத்திய அரசின் முன்னாள் ஊழியர்கள் வீட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டனர். அவர்களின் காலியிடங்கள் கட்சிக்காரர்களால் நிரப்பப்பட்டன. அவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் ஜனநாயகக் கட்சியிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். ஜாக்சன் 1000 க்கும் மேற்பட்ட அதிகாரிகளை நீக்கி புதிய வேட்பாளர்களால் நிரப்பினார்.

கட்டண அமைப்பு

ஜேம்ஸ் மன்றோவின் நாட்களில் மீண்டும் கட்டணம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அது அவ்வப்போது உயர்த்தப்பட்டது. இந்த கட்டண மசோதாக்கள் அமெரிக்கர்கள் மீது அதிக வரிகளை விதித்தன. 1816, 1824 மற்றும் 1828 இன் கட்டண மசோதாக்கள் "அருவருப்புக்கான கட்டணங்கள்" என்று அழைக்கப்பட்டன. அருவருப்பான கட்டணத்தின் மீது பொதுவான வெறுப்பு இருந்தது. 1932 இல், ஜாக்சன் கட்டண மசோதாவை அறிமுகப்படுத்தினார். இது கட்டணம் மற்றும் பிற வரிகளை குறைத்தது. ஆனாலும் இது ஒரு அதிருப்தியான நடவடிக்கை.

இரத்து நீக்க இயக்கம்

இதற்கு தென் கரோலினாவில் கடும் எதிர்ப்பு கிளம்பியது. தென் கரோலினா மாநில அரசு நவம்பர் 1832 இல் ஒரு சிறப்பு மாநாட்டை நடத்தியது. அங்கு அவர்கள் 1832 இன் கட்டண மசோதாவைப் பற்றி விவாதித்தனர். மேலும் 1828 மற்றும் 1832 இன் கட்டண மசோதாக்கள் செல்லாது என்றும் அறிவித்தனர். 1928 மற்றும் 1832 இன் கட்டண மசோதாக்களை ஏற்க வேண்டாம் என்றும் மாநில அரசு அதிகாரிகளுக்கு அரசு அறிவுறுத்தியது.

இதுவே சீர்குலைவு இயக்கம். இது பிப்ரவரி 1933 இல் செயல்பாட்டுக்கு வந்தது. ஜாக்சன் இந்த விஷயத்தை மிகவும் தீவிரமாகப் பார்த்தார். காங்கிரஸ் படை மசோதாவை நிறைவேற்றியது. தேவைப்பட்டால் ஒரு அரசுக்கு எதிராக இராணுவ நடவடிக்கை எடுக்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளித்தது. தேசிய ஒற்றுமைக்கான தனது நிலைப்பாட்டில் ஜனாதிபதி உறுதியாக இருந்தார். தெற்கு கொரோலினா அரசாங்கம் இறுதியில் சமர்ப்பித்தது. தெற்கு கரோலினா அரசாங்கத்தை மகிழ்விக்க புதிய கட்டண மசோதா அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

நிலக் கொள்கை

தென்னிலங்கை அரசாங்கத்தின் காணி கொள்கையில் தளர்வு கோரியது. ஆனால் தொழில்துறை வடக்கால் இதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கப்பட்டது. நிலக் கொள்கை தளர்த்தப்பட்டால், வடக்கில் இருந்து பெரிய அளவில் தொழிலாளர்கள் இடம்பெயர நேரிடும். இந்த விடயத்தில் தாராளமயம் மற்றும் கொள்கையை வடக்கு எதிர்த்தது. நிலக் கொள்கை ஜாக்சனுக்கு ஒரு கேள்விக்குறியாக இருந்தது. ஜாக்சன் தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்காக நின்றார். எனவே அவர் தாராளமய நிலக் கொள்கையை மறுத்தார்.

வங்கி அமைப்பு

அமெரிக்காவின் இரண்டாவது வங்கி ஜேம்ஸ் மன்ரோவால் நிறுவப்பட்டது. இது 1836 வரை வாழ்கிறது. ஜாக்சன் அமெரிக்காவின் இரண்டாவது வங்கியை ஒழித்தார். அரசு வைப்புத் தொகையை திரும்பப் பெற்றார். நாணயத்தை வெளியிடும் உரிமை அரசு வங்கிகளுக்கு வழங்கப்பட்டது. இந்த மாநில வங்கிகள் செல்ல வங்கிகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. ஜாக்சோனியன் வங்கி முறை ஒரு கவனக்குறைவான முயற்சி. முதலாவதாக, கவனக்குறைவான வங்கி அமைப்பு நாட்டில் பணவீக்கத்திற்கு வழிவகுத்தது. இரண்டாவதாக, இது அதிகப்படியான கடன் முறைக்கு வழிவகுத்தது. மூன்றாவதாக, புதிய வங்கி அமைப்பு வங்கிகளில் காட்டுப் பூனைகளுக்கு வழி வகுத்தது. ஜாக்சன் தனது தவறுகளை உணர்ந்தார். எனவே அவர் காகித நாணய வெளியீட்டிற்கு தங்க தரநிலையை அறிமுகப்படுத்தினார்.

வெளியுறவு கொள்கை

மேற்கிந்திய தீவுகளுடன் வர்த்தகம்

1812 ஆம் ஆண்டு போருக்குப் பிறகு அமெரிக்காவிற்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இடையே நல்லுறவு இருந்தது. இங்கிலாந்துடன் அமெரிக்கா வணிக ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது. அதன் காரணமாக மேற்கிந்தியத் தீவுகளுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் இடையே சர்க்கரை வர்த்தகம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. பிரான்ஸ் ஜாக்சன் உடனான உறவு நெப்போலியன் போர்களின் போது அமெரிக்க இழப்புக்கு பிரான்சிடம் இருந்து இழப்பீடு கோரியது. ஜனாதிபதி தனது அணுகுமுறையை மாற்றத் தயாராக இருந்தால் பிரெஞ்சு அரசாங்கம் தயாராக இருந்தது. பிரான்ஸ் அரசாங்கம் குறித்து தாம் தவறாக கருத்து தெரிவிக்கவில்லை என ஜனாதிபதி அறிவித்துள்ளார். பிரெஞ்சு அரசாங்கம் மகிழ்ச்சியடைந்தது. அதன் பிறகு அமெரிக்காவுக்கு இழப்பீடு வழங்கினர்.

வரிகளின் கேள்விகள்

ஜாக்சனின் நாட்களில் தீர்க்கப்பட்ட மிக முக்கியமான கேள்வி டெக்சாஸ். 1819 ஆம் ஆண்டு ஆடம்ஸ்-ஒனிஸ் உடன்படிக்கையின் மூலம், அமெரிக்கா டெக்சாஸ் விவகாரங்களில் தலையிடாது என்று உறுதியளித்தது. இதற்கிடையில், 10000 க்கும் மேற்பட்ட அமெரிக்கர்கள் இடம்பெயர்ந்து டெக்சாஸில் குடியேறினர். இந்த விஷயம் 1836 இல் உச்சக்கட்டத்திற்கு வந்தது. டெக்சாஸில் குடியேறிய அமெரிக்கர்கள் மெக்சிகோவிற்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்தனர். இதற்கு மெக்சிகோ அரசு ராணுவம் மூலம் பதிலடி கொடுத்தது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, மெக்சிகன் படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன. இது டெக்சான் குடியரசு பிரகடனத்திற்கு வழிவகுத்தது. இது "லோன் ஸ்டார் குடியரசு" என்று அழைக்கப்பட்டது. லோன் ஸ்டார் ரிபப்ளிக் ஐக்கிய அமெரிக்காவிடம் முறையிட்டது. ஜாக்சனுக்கு அவல நிலை இருந்தது. அவர் டெக்சான் குடியரசை அங்கீகரித்தார். இருப்பினும் அவர் டெக்சாஸை அமெரிக்காவுடன் இணைக்க மறுத்துவிட்டார்.

மேற்கு நோக்கி விரிவாக்கம்

பதின்மூன்று மாநிலங்களை உள்ளடக்கிய அமெரிக்கா, அட்லாண்டிக் முதல் அப்பலாச்சியன் வரையிலும், கனடாவில் இருந்து ஃப்ளோரிடியா வரையிலும் பரவிய நிலப்பரப்பை ஆக்கிரமித்தது. மேற்கின் பரந்த சமவெளி இந்திய பழங்குடியினருக்கு சொந்தமானது. பிரெஞ்சுக்காரர்களும் ஸ்பானியர்களும் ஆங்காங்கே தங்கள் குடியேற்றங்களைக் கொண்டிருந்தனர். அப்பலாச்சியன்கள் முதல் மிசிசிப்பி வரை உள்ள பகுதி தங்களுக்கு சொந்தமானது என பிரெஞ்சுக்காரர்கள் உரிமை கோரினர், அதே சமயம் ஸ்பானியர்கள் புளோரிடா மற்றும் மெக்சிகோவை உரிமை கொண்டாடினர். அமெரிக்கர்கள் உரிமைகள் மற்றும் நலன்களைப் பெறத் தொடர்ந்தனர், அவை வெவ்வேறு சக்திகள் தங்களுடையவை என்று கூறி பசிபிக் பகுதியை அடைந்தன.

லூசியானா பர்சேஸ், 1803

ஜெபர்சனின் நிர்வாகத்தின் போது 1803 இல் பிரான்சில் இருந்து லூசியானாவை கையகப்படுத்தியது, நாட்டின் மேற்கு நோக்கி விரிவாக்கத்தின் குறிப்பிடத்தக்க தொடக்கத்தைக்

குறித்தது. மிசிசிப்பி முதல் ராக்ஃஸ் வரை ஸ்பெயின் வரை நீட்டிக்கப்பட்ட ஏழு முடிவில், கிரேட் பிரிட்டன் எடுத்துச் சென்ற புளோரிடாவின் இழப்புக்கு இழப்பீடாக அவரது கூட்டாளி. சில வெள்ளைக் குடியேற்றங்கள், காவல்படைகள் மற்றும் வர்த்தக நிலையங்களைத் தவிர, ஸ்பெயினியர்கள் நாட்டை வென்றதாகக் கூறிக்கொண்டாலும், முழு பிராந்தியமும் இந்தியர்களின் மறுக்கமுடியாத உடைமையாகவே இருந்தது. 1800 ஆம் ஆண்டில் சான் ஐடிஃபோன்சோவின் இரகசிய உடன்படிக்கையின் மூலம், நெப்போலியன் போனோபார்டே பிரான்சுக்கான பிரதேசத்தை மீண்டும் கையகப்படுத்தினார். பதிலுக்கு அவர் இத்தாலியில் டஸ்கனி அல்லது ஸ்பெயினின் மன்னர் சார்லஸ் IV இன் மருமகனுக்கு இணையானதை வழங்க முன்வந்தார். அதன்படி 1802 இல் ஸ்பெயின் லூசியானாவை பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு மாற்றியது.

ஸ்பெயின் போன்ற பலவீனமான நாடு என்ற பெயரில் அந்தப் பிரதேசம் இருக்கும் வரை அமெரிக்கா அதிகம் கவலைப்படவில்லை. நீண்ட காலமாக அமெரிக்கர்கள் மிசிசிப்பி உட்பட ஆறுகளுக்குச் சென்று பொருட்களை நியூ ஆர்லியன்ஸ் வழியாகக் கொண்டு சென்றனர். அவர்கள் ஒரு வசதியான தருணத்தில் பிரதேசத்தை இணைப்பதைத் தொடர விரும்பினர், ஆனால் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் கண்டத்திற்குத் திரும்புவது புதிய சிக்கல்களை உருவாக்கியது. ஏனெனில் நெப்போலியன் அமெரிக்காவில் ஒரு காலனித்துவ சாம்ராஜ்யத்தை உருவாக்குவதற்கான லட்சியத்தை விரும்பினார். அமெரிக்க வழிசெலுத்தலுக்காக மிசிசிப்பியை பிரெஞ்சுக்காரர்கள் மூடிவிட்டு, நாட்டின் மேற்கு நோக்கிய விரிவாக்கத்தை சரிபார்ப்பார்கள் என்று அஞ்சப்பட்டது. அமெரிக்காவில் ஒரு பெரிய சக்தி இருப்பதற்கான வாய்ப்பு குறித்து ஜெபர்சன் கவலைப்பட்டார். மனோபாவத்தால் விரிவாக்கிய அவர், பழங்குடியினரிடமிருந்து நிலங்களைக் கைப்பற்றுவதற்கான நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கினார் மற்றும் புதிய உலகில் ஐரோப்பிய இருப்பை வெறுத்தார். அவர் பிரெஞ்சுக்கு ஆதரவாக இருந்தபோதிலும், அவர் பிரெஞ்சுக்காரர்களை சரிபார்க்க இங்கிலாந்துடன் ஒரு கூட்டணியை உருவாக்க முன்மொழிந்தார் மற்றும் இராணுவ தயாரிப்புகளில் இறங்கினார். மேற்கில் குடியேறியவர்கள் போருக்கு முழக்கமிட்டனர் மற்றும் வாஷிங்டனில் பிரெஞ்சு மற்றும் ஸ்பெயின் மந்திரிகளின் அச்சத்தில் விளையாடுவதற்கு ஜனாதிபதி அவர்களின் வெடிப்புகளைப் பயன்படுத்தினார். அதே நேரத்தில், லூசியானாவின் ஒரு பகுதியாக கருதப்பட்ட நியூ ஆர்லியன்ஸ் மற்றும் மேற்கு புளோரிடாவை வாங்குவதற்கு பேச்சுவார்த்தை நடத்த, வழக்கமான மந்திரி ராபர்ட் லிவிங்ஸ்டனுக்கு உதவ, ஜேம்ஸ் மன்றோவை பிரான்சுக்கு சிறப்பு தூதராக அனுப்பினார். ஸ்பெயினுக்கு, நியூ ஆர்லியன்ஸ் மற்றும் மேற்கு புளோரிடாவிற்கு பத்து மில்லியன் டாலர்களை வழங்குமாறு தூதர்களுக்கு அறிவுறுத்தப்பட்டது.

அலகு -IV

பிராந்திய விரிவாக்கம்

ஓரிகான் காலனிமயமாக்கல்

அரசியல் சோதனைகளுக்கு அமெரிக்கா ஒரு புதிய நாடு. முதல் சோதனை, அதாவது கூட்டமைப்பு ஒரு அரசியலமைப்பு தோல்வி. எனவே கூட்டமைப்பு 1789 இல் செயல்பாட்டுக்கு கொண்டு வரப்பட்டது. ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் முதல் ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் பெடரலிஸ்ட் கட்சியின் வேட்பாளராக இருந்தார். முதல் இரண்டு ஜனாதிபதித் தேர்தல்களில், ஜான் ஆடம்ஸ் துணைத் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் பெடரலிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினராக இருந்தார். தொடக்கத்தில் இரண்டு அரசியல் கட்சிகள் இருந்தன. அவை பெடரலிஸ்ட் கட்சி மற்றும் ஜனநாயக குடியரசுக் கட்சி. தாமஸ் ஜெபர்சன் ஜனநாயகக் குடியரசுக் கட்சியின் தலைவராக இருந்தார். ஹாமில்டன் மற்றும் ஜான் ஆடம்ஸ் ஆகியோர் பெடரலிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர்கள். 49 அரசியல் கட்சிகளும் திட்டவட்டமான அரசியல் திட்டங்களைக் கொண்டிருந்தன. ஜனநாயகக் குடியரசுக் கட்சியின் அரசியல் கருத்துக்கள் "ஜாபர்சனனிசம்" என்று அழைக்கப்பட்டன. இது பரவலாக்கப்பட்ட நிர்வாகம், மாநிலங்களின் இறையாண்மை, பரவலாக்கப்பட்ட வங்கி அமைப்பு, சங்கவரி மற்றும் அரசியலமைப்பின் குச்சி கட்டுமானம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது. கூட்டாட்சிக் கட்சியின் அரசியல் கருத்துக்கள் "ஹாமில்டோனியனிசம்" என்று அழைக்கப்பட்டன. இது மையப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாகம், மத்திய அரசின் இறையாண்மை, மையப்படுத்தப்பட்ட வங்கி அமைப்பு, பாதுகாப்புக் கட்டணம் மற்றும் அரசியலமைப்பின் கட்டுமானத்தின் தளர்வான கட்டுமானம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது. ஹமில்தானியர்கள் வடக்கின் ஆதரவைப் பெற்றனர். ஜனநாயகக் குடியரசுக் கட்சி தெற்கிலிருந்து அவர்களின் ஆதரவைப் பெற்றது. ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் ஹாமில்டனுக்கு ஆதரவாக இருந்தார்

கட்சிகளின் பிரிவு

ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் தேசிய ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் தேசிய முன்னேற்றத்திற்காக நின்றார். தனது பிரியாவிடை உரையில் எச்சரித்தார். பிரதேச அடிப்படையில் அரசியல் கட்சிகள் தோன்றுவதற்கு எதிராக நாடு. ஆரம்பத்தில், கூட்டாட்சிவாதிகள் மிகவும் பிரபலமாக இருந்தனர். 1796 தேர்தலில் ஜான் ஆடம்ஸ் இருந்தார் ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் மற்றும் ஜெபர்சன் துணை ஜனாதிபதியாக ஜான் ஆடம்ஸ் அவரது நிர்வாகத்தின் காலத்தில் பிரபலமடையவில்லை. 1800 தேர்தல் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. தாமஸ் ஜெபர்சன் மற்றும் ஆரோன் பர் ஆகியோர் ஜனநாயகக் குடியரசுக் கட்சியின் வேட்பாளர்கள். அவர்கள் சம வாக்குகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். தேர்தல்

முட்டுக்கட்டை பிரதிநிதிகள் சபைக்கு அனுப்பப்பட்டது. இதன் விளைவாக, தாமஸ் ஜெபர்சன் ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1800 தேர்தலைத் தொடர்ந்து பன்னிரண்டாவது திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது. இதன் விளைவாக குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் ஆகியோருக்கு ஒரே தேர்தல் கல்லூரியில் தனித் தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. 1804, 1808, 1812, 1816 மற்றும் 1820 தேர்தல்களில் ஜனநாயகக் கட்சி வேட்பாளர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். 1812 போர் அரசியல் கட்சிகளின் வரலாற்றில் மற்றொரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. கூட்டாட்சி கட்சி செல்வாக்கற்றது. அது சில காரணங்களால் ஆனது. முதலாவதாக, பெடரலிஸ்டுகள் இங்கிலாந்துடனான போரை விரும்பவில்லை. இரண்டாவதாக, பெடரலிஸ்டுகள் போரின் போது இங்கிலாந்தை ஆதரித்தனர். ஆண்ட்ரூ ஜாக்சனின் கீழ், ஜனநாயகக் குடியரசுக் கட்சி மிகவும் பிரபலமானது. புதிய அரசியல் கொள்கைகளை வகுத்தார். இவை ஜாக்சன் ஜனநாயகம் என்று அழைக்கப்பட்டன. 1824 தேர்தல் ஜனநாயகக் குடியரசுக் கட்சியின் நேர்மைக்கு சவாலாக அமைந்தது. ஜனாதிபதி தேர்தலில் ஒரே கட்சியின் 4 வேட்பாளர்கள் போட்டியிட்டனர். அந்தத் தேர்தலில் ஜாக்சன் 94 வாக்குகள் பெற்றார். ஜான் குயின்சி ஆடம்ஸ் 41 வாக்குகளும், ஹென்றி கிளே 37 வாக்குகளும் பெற்றனர். அவர்களில் எவரும் 50% வாக்குகளுக்கு மேல் பெறவில்லை. எனவே தேர்தல் பிரச்சனை குறித்து மக்களவையில் விவாதிக்கப்பட்டது. ஹென்றி க்ளேயின் காரணமாக ஜான் குயின்சி ஆடம்ஸ் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பின்னர் ஜனநாயகக் குடியரசுக் கட்சி இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிந்தது. அவர்கள் ஜாக்சனின் கீழ் ஜனநாயகக் கட்சியினர் மற்றும் ஜான் குயின்சி ஆடம்ஸ் மற்றும் ஹென்றி க்ளேயின் கீழ் தேசிய குடியரசுக் கட்சியினர்.

1828 மற்றும் 1832 தேர்தல்களில் ஜனநாயகக் கட்சி வெற்றி பெற்றது. ஜாக்சன் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1836 தேர்தலில், மார்ட்டின் வான் ப்யூரன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஜனநாயகக் கட்சியின் வேட்பாளராகவும் இருந்தார். அவர் சிவப்பு நரி மற்றும் சிறிய மந்திரவாதி என்று நன்கு அறியப்பட்டவர். 1840 பொதுத் தேர்தலில் கடுமையான சண்டை இருந்தது. ஜனநாயகக் கட்சியின் வேட்பாளராக மார்ட்டின் வான் புரன் இருந்தார். அவரை ஹாரிசன் எதிர்த்தார். ஹாரிசன் விக் கட்சியின் வேட்பாளராக இருந்தார். இதற்கிடையில், தேசிய குடியரசுக் கட்சியினர் தங்கள் பெயரை விக் கட்சி என்று மாற்றிக்கொண்டனர். அவர்களின் முழுக்கம் "டிரிபெகானோ மற்றும் டைலர்டு". தேர்தலில், ஹாரிசன் ஜனாதிபதியாகவும், ஜான் டைலர் துணைத் தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். 1841 இல், ஹாரிசன் காலமானார். எனவே ஜான் டைலர் ஜனாதிபதியானார்.

இருகட்சி முறை

1844 தேர்தல் மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க புள்ளியாக மாறியது. விக் கட்சி சார்பில் ஹென்றி க்ளே மற்றும் ஜனநாயக கட்சி சார்பில் ஜேம்ஸ் போல்க் ஆகியோர் வேட்பாளர்களாக இருந்தனர். டெக்சாஸ் மற்றும் ஓரிகாளை இணைக்கும் கொள்கை மிகவும் பிரபலமானது. ஜேம்ஸ் போல்க் இணைப்பை ஆதரித்தார். அதன் காரணமாக அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1848 இல், விக்ஸ் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினார். ஜக்கரி டெய்லர் மற்றும் ஃபிலிமோர் ஆகியோர் முறையே ஜனாதிபதி மற்றும் துணைத் தலைவராக இருந்தனர். 1850 இல் 1852 மற்றும் 1856 ஆம் ஆண்டு ஜக்கரி டெய்லர் தேர்தலில் ஜனநாயகக் கட்சியினர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். 1860 தேர்தல் மீண்டும் முக்கியத்துவம் பெற்றது. தேர்தலின் முக்கிய பிரச்சனை அடிமைத்தனம் பற்றிய கேள்வி. ஆபிரகாம் லிங்கன் அடிமைத்தனத்திற்கு எதிரான பிரச்சாரத்தின் காரணமாக பிரபலமானார். குடியரசுக் கட்சியின் தலைவராக இருந்தார். அவர் 1860 தேர்தலில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இவ்வாறு அமெரிக்க அரசியல் வரலாற்றில் ஜனநாயகக் கட்சி மற்றும் குடியரசுக் கட்சியுடன் இரு கட்சி முறை நடைமுறைக்கு வந்தது. அன்றிலிருந்து இரு கட்சிகளும் அரசியல் களத்தில் உள்ளன.

டெக்சான் புரட்சி: லூசியானா வாங்குதலின் ஒரு பகுதியாக அமெரிக்கா டெக்சாஸை உரிமை கொண்டாடியது. ஆனால் 1819 ஆம் ஆண்டு புளோரிடா உடன்படிக்கையின் மூலம் ஸ்பெயினிடம் தனது உரிமைகோரல்களை சரணடைந்தது. இந்த தீர்வு சபைன் நதியை அமெரிக்காவிற்கும் ஸ்பானிஷ் பேரரசிற்கும் இடையிலான எல்லையாக மாற்றியது. சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு மெக்சிகோ ஸ்பெயினுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்து தனது சுதந்திரத்தை அறிவித்தது. டெக்சாஸ் மெக்சிகோ குடியரசின் மாகாணங்களில் ஒன்று. 1819 ஆம் ஆண்டில், மோசஸ் ஆஸ்டின், ஒரு மிசோரி அடிமை வைத்திருப்பவர், டெக்சாஸில் ஒரு காலனியைக் கண்டுபிடிக்க ஸ்பெயினிடம் அனுமதி பெற்றார். காலனித்துவத்தை ஊக்குவிக்க அரசாங்கம் குடியேறியவர்களுக்கு நிலத்தை நன்கொடையாக வழங்கியது மற்றும் வரிவிதிப்பிலிருந்து சுதந்திரம் வழங்கியது. பதிலுக்கு குடியேற்றவாசிகள் கத்தோலிக்க நம்பிக்கையை ஏற்று மெக்சிகன் குடிமக்களாக மாற வேண்டும். பத்து ஆண்டுகளில் சுமார் 20,000 அமெரிக்கர்கள் டெக்சாஸுக்கு குடிபெயர்ந்தனர். அவர்களின் மக்கள்தொகை அதிகரித்தபோது, அவர்கள் தங்கள் உண்மையான நிறத்தில் வெளிப்பட்டு மெக்சிகோ அரசுக்கு எதிராகத் திரும்பினர். உராய்வின் காரணங்கள்: அமெரிக்க குடியேறிகள் அமெரிக்காவிற்கு விசுவாசமாக இருந்தனர், மெக்சிகோவிற்கு அல்ல, அவர்கள் சுய அரசாங்கத்திற்காக கிளர்ந்தெழுந்தனர். டெக்சாஸ் மெக்சிகன் ஆதிக்கம் செலுத்தும் கோஹூயிலா மாகாணத்தின் ஒரு பகுதியாக மாற்றப்பட்டபோது, அவர்கள் 55 பொருட்களுக்கு சுங்க வரி செலுத்த மறுத்துவிட்டனர். இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. அவர்கள் 1829 இல் மெக்சிகோவால் அடிமைத்தனத்தை ஒழிப்பதை எதிர்த்தனர் மற்றும் பிராந்தியத்தில் அதிகமான அமெரிக்க குடியேற்றங்களுக்கு எதிராக மெக்சிகோ விதித்த தடையை அவர்கள் மீறினர்.

1836 ஆம் ஆண்டில் குடியேறியவர்கள் கிளர்ச்சியில் எழுந்து தங்களுக்கென்று ஒரு அரசாங்கத்தை நிறுவினர். மெக்சிகோவின் ஜனாதிபதி சாண்டா அண்ணா அலமோவில் நடந்த

போரில் கிளர்ச்சியாளர்களை தோற்கடித்தார், ஆனால் கடுமையான பின்னடைவை சந்தித்தார், மேலும் அவர் சான் ஜோசின்டோ போரில் அமெரிக்கர்களிடம் கைதியாக விழுந்தார். இப்போது குடியேறியவர்கள் டெக்சாஸை ஒரு குடியரசாக அறிவித்து சாம் ஹூஸ்டனை ஜனாதிபதியாக இணைத்து அமெரிக்காவிடம் முறையிட்டனர். ஜனாதிபதி ஜாக்சன் தயங்கினார், அடிமைத்தனத்தை எதிர்க்கும் வட மாநிலங்கள், டெக்சாஸைப் போலவே அடிமை வைத்திருப்பவர்கள் வைத்திருக்கும் எந்தப் பகுதியையும் இணைப்பதில் வெறுப்படைந்தனர். டெக்சாஸை யூனியனில் சேர்ப்பது தேர்தலில் தனது எதிர்பார்ப்புகளை பாதிக்கும் மற்றும் மெக்ஸிகோ போருக்கு வழிவகுக்கும் என்று ஜனாதிபதி பயந்தார். அவர் தனது விருப்பத்திற்கு மாறாக இணைப்பதைத் தவிர்த்தார் மற்றும் டெக்சாஸின் சுதந்திரத்தை அங்கீகரிப்பதில் திருப்தி அடைந்தார்.

ஒரேகான் குடியேற்றம்: அமெரிக்கர்களும் ஆங்கிலேயர்களும் ஒரேகான் நாட்டிற்கு உரிமை கோரினர், இது ராக்ஃஸுக்கு மேற்கே ரஷியன் அலாஸ்கா மற்றும் மெக்சிகன் கலிபோர்னியாவிற்கு இடையே உள்ள ஒரு விரிவான பிரதேசமாகும். 180ல் பிரெஞ்சு நலன்களையும், 1819ல் ஸ்பெயினின் நலன்களையும், 1824ல் ரஷ்ய நலன்களையும் ராஜதந்திரக் குடியேற்றங்கள் மூலம் பெற்றுக்கொண்டதன் அடிப்படையில் அமெரிக்கா அந்தப் பிரதேசத்தை தனக்குச் சொந்தமானது என்று உரிமை கோரியது. லூயிஸ் மற்றும் கிளார்க் தலைமையிலான ஆய்வாளர்கள் நாட்டிற்கு விஜயம் செய்தனர். சீனாவுடன் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்ட நியூ இங்கிலாந்து வணிகர்கள் கொலம்பியா நதியைக் கண்டுபிடித்து பூர்வீக மக்களுடன் வணிக உறவுகளைப் பேணி வந்தனர். இவற்றுடன், அமெரிக்க ஃபர் நிறுவனம் கொலம்பியாவின் முகத்துவாரத்தில் அஸ்டோரியாவில் ஒரு வர்த்தக நிலையத்தைக் கொண்டிருந்தது. மறுபுறம், கிரேட் பிரிட்டனின் கூற்றுக்கள் பிரான்சிஸ் டிரேக் ஜேம்ஸ் குக் மற்றும் ஜார்ஜ் வான்சூவர் மற்றும் நார்த் வெஸ்ட் கம்பெனியின் ஆய்வு மற்றும் வணிக நடவடிக்கைகளில் தங்கியிருந்தன.

1818 இல் இரு சக்திகளும் பிரிவினையின் மூலம் தங்கள் கோரிக்கைகளை தீர்த்துக் கொள்ள முயன்றன. ஆயினும் கூட, அமெரிக்கா வடக்கு நோக்கி 49 வது இணையாக விரிவடையும் அனைத்து நிலப்பரப்புகளையும் விரும்புவதால், எந்த தீர்வும் ஏற்படவில்லை, அதே நேரத்தில் பிரிட்டன் அனைத்து நிலப்பரப்புகளும் கொலம்பியாவைக் கடந்து தெற்கு நோக்கி விரிவடைந்தது. அதற்கு பதிலாக, அவர்கள் ஒரு பத்து வருட ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர், அதன் கீழ் ஒவ்வொரு நாடும் மற்ற நாடுகளின் உரிமைகோரல்களுக்கு பாரபட்சமின்றி முழு பிரதேசத்திற்கும் இலவச அணுகலைப் பெற வேண்டும். இந்த பத்தாண்டு காலத்தின் முடிவில், இரு அதிகாரங்களும் கூட்டு ஆக்கிரமிப்பை காலவரையின்றி நீட்டிக்க முடியும், ஒரு வருடத்தின் அறிவிப்பின் பேரில் எந்தவொரு தரப்பினராலும் தீர்வு ரத்து செய்யப்படும். தொடர்ந்து போட்டி நிலவியது. ஆங்கில வர்த்தக நிறுவனங்கள் ஒரேகான் நாட்டில் தங்கள் நலன்களை விரிவுபடுத்தி ஒருங்கிணைத்தன. ஹட்சன் பே நிறுவனம் தோன்றியது இப்பகுதியில் ஆதிக்கம் செலுத்தி, பதவிகளை அமைத்து விவசாயத்தை ஊக்குவித்தார். 1841 க்குப் பிறகு அமெரிக்கர்களும் அதிக எண்ணிக்கையில் ஓரிகானுக்கு குடியேர்ந்தனர், பலர் கலிபோர்னியாவிற்கு சென்றனர். 1845 வாக்கில், கொலம்பியா ஆற்றின் தெற்கே உள்ள

ஓரிகானில் சுமார் 5000 அமெரிக்கர்கள் 700 ஆங்கிலேயர்கள், இந்த ஆற்றின் வடக்கே இருந்தனர். ஒரு இணக்கமான தீர்வுக்கான முயற்சிகள் புதுப்பிக்கப்பட்டன, ஆனால் இரு தரப்பும் முழு நிலப்பரப்பையும் விரும்பியதால் தோல்வியடைந்தது.

மெக்சிகன் போர்

உட்ரோ வில்சனும் மெக்சிகன் பிரச்சனையில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக மெக்சிகோ ப்ரோபிரியோவின் கொடுங்கோல் ஆட்சியின் கீழ் புலம்பியது, அவர் தனது நாட்டை வெளிநாட்டு சுரங்க மற்றும் வணிக நலன்களுக்கு விற்றுவிட்டார். 1911 இல், மக்கள் கிளர்ச்சியில் எழுந்து டயஸை நாடுகடத்தினார்கள். அவருக்குப் பதிலாக தாராளவாதியான பிரான்சியஸ்கோ மடெரோவைத் தங்கள் அதிபராகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் விக்டோரியன் ஹூர்டாவின் கீழ் ஒரு எதிர்ப்புரட்சி மடெரோவை தூக்கியெறிந்து கொலை செய்ய வழிவகுத்தது. பெரும்பாலான வல்லரசுகள் ஹூயர்ட்டாவை அடையாளம் காண விரைந்தன, ஏனெனில் அவர்களின் எண்ணெய், இரயில்-சாலை மற்றும் சுரங்க நலன்கள் அவரது கீழ் சிறப்பாக பாதுகாக்கப்படும் என்று அவர்கள் உணர்ந்தனர். எவ்வாறாயினும், வில்சன் அமெரிக்க வணிகர்களின் நலன்களால் அசைக்கப்படவில்லை மற்றும் "தார்மீகக் கருத்தில்" ஹூர்ட்டாவை அங்கீகரிக்க மறுத்துவிட்டார். வில்சனின் இந்த நடவடிக்கை கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டது, ஏனெனில் அவரது நடவடிக்கை தேவைக்கான கொள்கைக்கு இணங்கவில்லை. வில்சன் ஹூர்ட்டாவிற்கு அங்கீகாரம் வழங்க மறுத்தது மட்டுமல்லாமல், பனாமா கால்வாய் சுங்கவரிக் கேள்வியில் அவரது சலுகைகளை ஒப்புக்கொண்டதன் மூலம் அவரது அரசியலுக்கான பிரிட்டிஷ் ஆதரவையும் பெற்றார். வில்சன் மெக்சிகன் மக்கள் தங்கள் சொந்த விதியை உருவாக்க சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார், மேலும் ஹூர்ட்டாவை ஓய்வு பெறவும் சுதந்திரமான தேர்தல்களை அனுமதிக்கவும் முயற்சித்தார். Huerta இகழ்ச்சியுடன் இந்த பரிந்துரைகளை நிராகரித்தார் மற்றும் 1914 இல் Tampico இல் ஒரு அமெரிக்க போர் கப்பலில் இருந்து பல மாலுமிகளை கைது செய்தார். ஹூர்ட்டா தனது செயலுக்கு மன்னிப்பு கேட்க மறுத்ததால். வில்சன் வேரா குரூஸைக் கைப்பற்றிய கடற்படையினரை அனுப்பினார். வில்சனின் நடவடிக்கை ஹூர்ட்டா மற்றும் அரசியலமைப்புவாதிகளால் கண்டிக்கப்பட்டது. இதற்கிடையில், அர்ஜென்டினா, பிரேசில் மற்றும் சிலி ஆகியவை சர்ச்சையைத் தீர்க்க மத்தியஸ்தம் செய்ய முன்வந்தன, இந்த மத்தியஸ்தத்தின் விளைவாக அமெரிக்கா தனது படைகளைத் திரும்பப் பெற ஒப்புக்கொண்டது மற்றும் Huerta ஓய்வு பெற ஒப்புக்கொண்டது.

அலாஸ்காவின் கொள்முதல் - 1868

அலாஸ்கா பர்சேஸ், (1867), தற்போதைய அமெரிக்க மாநிலமான அலாஸ்காவை உள்ளடக்கிய வட அமெரிக்கக் கண்டத்தின் வடமேற்கு முனையில் 586,412 சதுர மைல்கள் (1,518,800 சதுர கிமீ) நிலத்தை ரஷ்யாவிடமிருந்து அமெரிக்கா கையகப்படுத்தியது. ரஷ்யா தனது வட அமெரிக்கப் பகுதியை அமெரிக்காவிற்கு விற்க பல முறை முன்வந்தது, ஆனால் 1861 இல் அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போர் வெடித்தது விவாதங்களை ஒத்திவைக்க வழிவகுத்தது. டிசம்பர்

1866 இல், போர் முடிவடைந்த ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகு, அமெரிக்காவிற்கான ரஷ்ய மந்திரி பரோன் எட்வார்ட் டி ஸ்டோக்ல், பேரரசர் இரண்டாம் அலெக்சாண்டரால் அதன் விற்பனைக்கான பேச்சுவார்த்தைகளைத் திறக்க அறிவுறுத்தப்பட்டார். பேரழிவுகரமான கிரிமியன் போரின் போது (1853-56) திரட்டப்பட்ட கடனுடன் கூடுதலாகப் போராடிக்கொண்டிருந்த ரஷ்யர்களுக்குப் பிரதேசத்தை வழங்குவதற்கான செலவு மற்றும் தளவாட சிரமங்கள் பொருளாதாரப் பொறுப்பாக ஆக்கியது. பூர்வீக அலூட் மக்களுடனான ரஷ்ய தொடர்புகள் பெரும்பாலும் அமைதியானதாக இருந்தபோதிலும், டிலிங்கிட் பழங்குடியினர் மிகவும் அமைதியானவர்களாக இருந்தனர், இது வன்முறையின் எபிசோடுகள் மற்றும் ஏற்பாடுகள் குறுக்கிட வழிவகுத்தது. ரஷ்யாவில் அரசியல் அதிகளவில் வன்முறையின் எபிசோடுகள் மற்றும் விதிகளின் குறுக்கீடு ஆகியவற்றைப் பார்க்கிறது.

ரஷ்யாவில் உள்ள அரசியல் சக்திகள் ஆசிய விரிவாக்கத்தை நோக்கி அதிகளவில் நோக்கியது மற்றும் அமெரிக்கத் தத்துவமான மேனி.பெஸ்ட் டெஸ்டினி மற்றும் பிரிட்டிஷ் ஹட்சன் பே நிறுவனத்திடமிருந்து அதிகரித்த போட்டி ஆகியவற்றின் வெளிச்சத்தில், பிராந்தியத்தின் தெற்குப் பகுதியை குத்தகைக்கு எடுத்தது. தவிர்க்க முடியாத மற்றும் ஒருவேளை நன்மை பயக்கும். ஜனாதிபதிகள் ஆபிரகாம் லிங்கன் மற்றும் ஆண்ட்ரூ ஜான்சனின் கீழ் மாநிலச் செயலாளரான வில்லியம் ஹென்றி செவார்டை ஒரு இடைத்தரகர், பத்திரிகையாளர் மற்றும் அரசியல்வாதியான தர்லோ வீட் மூலம் ஸ்டோக்ல் அணுகினார். (Seward, US Expansionism இன் வக்கீல், நீண்ட காலமாக அலாஸ்காவை விரும்பினார்.) மார்ச் 11, 1867 இல் இரு மாநிலத்தவர்களும் தனிப்பட்ட விவாதங்களைத் தொடங்கினர், seward ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தும் வரை Stoeckl விற்பனையைப் பற்றி அமைதியாக இருந்தார். மார்ச் 29, 1867 அன்று.

ஸ்டோக்ல் மற்றும் செவார்ட் ரஷ்ய வட அமெரிக்காவை அமெரிக்காவிற்கு வழங்கும் ஒப்பந்தத்தின் வரைவை நிறைவு செய்தனர், மேலும் அடுத்த நாள் ஆரம்பத்தில் ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. விலை \$7.2 மில்லியன் ஒரு ஏக்கருக்கு இரண்டு சென்ட். சில செய்தித்தாள்கள் - குறிப்பாக ஹோரேஸ் க்ரீலியின் நியூயார்க் ட்ரிப்யூன் - புதிய பிரதேசமான "Sewards Icebox", "seward's folly" மற்றும் "Walrussia" என்று பலவிதமாக கருதி, முடிவைக் கெடுத்தது. இருப்பினும், பெரும்பாலான அமெரிக்கர்கள் தெளிவற்றவர்களாக இருந்தனர்; கனடாவை இணைப்பதற்கான ஒரு படியாக சிலர் இந்த முடிவை ஆதரித்தனர். இந்த ஒப்பந்தம் மார்ச் 30, 1867 அன்று செனட்டில் ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. 1859 மற்றும் 1865 ஆம் ஆண்டுகளில் ஸ்டிமிட்சோனியன் நிறுவனத்தால் நிதியளிக்கப்பட்ட பயணங்களின் போது சேகரிக்கப்பட்ட பிரதேசத்தின் ஏராளமான இயற்கை வளங்களைப் பற்றிய தகவல்களால் ஆரம்பகால எதிரியான சென். சார்லஸ் சம்னர் மூன்று மணி நேரத்திற்கும் மேலாக அவருக்கு ஆதரவாக பேசினார்.

இது ஏப்ரல் 9 ஆம் தேதி நிறைவேற்றப்பட்டது. அக்டோபர் 18 ஆம் தேதி சிட்காவில் நடந்த கொடி மாற்றும் விழாவில் ஐக்கிய அமெரிக்கா அதிகாரப்பூர்வமாக கையகப்படுத்தியது. எவ்வாறாயினும், ஹவுஸ் உறுப்பினர்களிடையே பணம் செலுத்துவதற்கு எதிர்ப்பு இருந்தது, அவர்கள் ஜனாதிபதி ஜான்சனை ஆதரிக்க விரும்பவில்லை, அவர்களுடன் செனட் நியமிக்கப்பட்ட போர் செயலாளரின் பதவி நீக்கம் குறித்து அவர்கள் மகிழ்ச்சியடையவில்லை

(அலுவலகச் சட்டத்தை வரையறுக்கும் வகையில்). ஹவுஸ் பிப்ரவரி 1868 இல் குற்றஞ்சாட்டுதல் கட்டுரைகளை உள்ளிட்டது. ஆனால் அவரை வெளியேற்றும் முயற்சி தோல்வியடைந்தது. தேவையான ஒதுக்கீடுகள் இறுதியில் ஜூலை 14, 1868 இல் நிறைவேற்றப்பட்டன. விரிவான பிரச்சார பிரச்சாரங்கள் மற்றும் ஸ்டோக்கால் லஞ்சத்தின் நியாயமான பயன்பாடு காங்கிரஸின் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் தேவையான வாக்குகளைப் பெற்றது.

ஜூன் 1877 வரை அலாஸ்கா அமெரிக்க இராணுவக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தது. அதன் பிறகு அது கருவூலத் துறையாலும் பின்னர் பல்வேறு இராணுவ அதிகாரிகளாலும் சுருக்கமாக நிர்வகிக்கப்பட்டது. பிரதேசத்தை ஆக்கிரமித்திருந்த பெரும்பாலான ரஷ்யர்கள் நிரந்தர குடியிருப்பாளர்கள் அல்ல, அவர்கள் ரஷ்யாவுக்குத் திரும்பினர்.

இணைப்பு

இணைப்பு, ஒரு முறையான செயல், இதன் மூலம் ஒரு அரசு இதுவரை தனது டொமைனுக்கு வெளியே உள்ள பிரதேசத்தின் மீது அதன் இறையாண்மையை அறிவிக்கிறது. ஒப்பந்தத்தின் மூலம் பிராந்தியம் கொடுக்கப்பட்ட அல்லது விற்கப்படும், பிரிவினையைப் போலன்றி, இணைத்தல் என்பது ஒருதலைப்பட்சமான செயலாகும், இது உண்மையான உடைமையால் பயனுள்ளதாகவும் பொது அங்கீகாரத்தால் சட்டப்பூர்வமாகவும் செய்யப்படுகிறது. கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசத்தை கைப்பற்றுதல் மற்றும் இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு ஆகியவற்றால் இணைப்பு அடிக்கடி நிகழ்கிறது. எப்போதாவது, 1938 இல் ஆஸ்திரியாவை ஜேர்மன் இணைத்ததைப் போல (பார்க்க அன்ஸ்க்லஸ்), தீவிரமான விரோதங்கள் இல்லாமல் படையின் அச்சுறுத்தலால் ஒரு வெற்றியை நிறைவேற்றலாம். இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு இணைக்கப்படுவதற்கு அல்லது அவசியமாக இணைக்கப்படுவதற்கு வழிவகுக்காது. எனவே, உதாரணமாக, இரண்டாம் உலகப் போரில் போர் நிறுத்தப்பட்ட பின்னர் ஜேர்மனியின் நேச நாட்டு இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு இணைக்கப்படவில்லை.

இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு இணைப்பில் விளையும் போது, இணைக்கும் அரசின் இறையாண்மை அதிகாரம் நிறுவப்பட்டு, எதிர்காலத்தில் பராமரிக்கப்படும் என்ற அதிகாரப்பூர்வ அறிவிப்பு இயல்பானது. 1981 இல் கோலன் குன்றுகளை இணைத்தபோது இஸ்ரேல் அத்தகைய பிரகடனத்தை செய்தது, உக்ரேனிய தன்னாட்சியை ரஷ்யா இணைத்ததைத் தொடர்ந்து செய்தது. பிரதேசத்தை ஆக்கிரமித்துள்ளனர் அல்லது நிரந்தர குடியிருப்பாளர்கள் இல்லை மற்றும் விற்பனையைத் தொடர்ந்து ரஷ்யாவுக்குத் திரும்பினர். எஞ்சியிருப்பவர்களுக்கு அமெரிக்க குடியரிமைக்கு விண்ணப்பிப்பதற்கான வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டது. பிரதேசம் ஒரு மாவட்டமாக மாறிய பின்னர் மே 1884 இல் ஒரு சிவில் அரசாங்கம் நிறுவப்பட்டது. ஜனவரி 3, 1959 அன்று அலாஸ்கா 49 வது மாநிலமாக ஒன்றியத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

ஜேம்ஸ் புக்கானன் – 1857 - 1861

ஒரு பென்சில்வேனியாவில் பிறந்த டொமக்ராட், தனது நம்பிக்கையில் ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டவர் மற்றும் ஜனாதிபதி பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரே இளங்கலை, புகேனன் அடிமைத்தனத்தை ஒரு தவிர்க்க முடியாத தீமை என்று நிராகரித்தார், ஆனால் அவரது கட்சியில் பெரும்பான்மையானவர்கள் அரசியலமைப்பு ரீதியாக நிறுவப்பட்ட ஒழுங்கை சவால் செய்ய மறுத்துவிட்டார்.

அவர் ஜனாதிபதி ஆவதற்கு முன்பே, லூசியானா கொள்முதல் மற்றும் மெக்சிகன் போரினால் கைப்பற்றப்பட்ட மேற்குப் பிரதேசங்களில் அடிமைத்தனம் பரவுவதை சாத்தியமாக்கிய பல்வேறு சமரசங்களை அவர் ஆதரித்தார். 1854 ஆம் ஆண்டின் கன்சாஸ்-நெப்ராஸ்கா சட்டம் அடிமைத்தனத்தின் பரவலைத் தடுக்கும் காரணத்திற்கு குறிப்பாக தீங்கு விளைவிக்கும், உதாரணமாக, குடியேற்றவாசிகள் தங்கள் முன்மொழியப்பட்ட மாநில அரசியலமைப்பில் அடிமைத்தனத்தின் நிலையை தீர்மானிக்க அனுமதித்தனர்.

அவரது தொடக்க உரையில், 15 வது ஜனாதிபதி உச்ச நீதிமன்றத்தின் வரவிருக்கும் ட்ரெட்ஸ்காட் முடிவை அமைதியாக ஊக்குவித்தார், இது காங்கிரஸுக்கு அடிமைத்தனத்தை பிரதேசங்களுக்கு வெளியே வைத்திருக்க அதிகாரம் இல்லை என்று தீர்ப்பளித்தது.

லிங்கனின் தேர்தலுக்குப் பிறகு யூனியனில் இருந்து விலகுவதாக அறிவித்த அந்த மாநிலங்களுக்கு சவால் விடுவதற்கு விருப்பமின்மை - பிரிவினைவாத அலைக்கு முன் அவரது பலவீனமான இணக்கம் அவரது பெயருக்கு மிகவும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் போனதால் கைகளை ஊன்றிக் கொண்டு, பிரிந்து செல்வோருக்கு எதிராக செயல்பட அரசியலமைப்பு தனக்கு எந்த அதிகாரமும் அளிக்கவில்லை என்று புகேனன் நம்பினார்.

உள்நாட்டுக் கொள்கை

அவரது பதவியேற்பு விழாவில், புகேனன் தனது நிலைப்பாட்டை தெளிவுபடுத்தினார்: மாநிலங்கள் தங்கள் எல்லைகளுக்குள் அடிமைத்தனத்தை சட்டப்பூர்வமாக தீர்மானிக்க வேண்டும். இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு, உச்ச நீதிமன்றம் ட்ரெட்ஸ்காட் என்ற அடிமையின் மீதான தீர்ப்பை வழங்கியது, அவர் சுதந்திரமான மாநிலத்தில் வசிப்பது அவரை ஒரு சுதந்திர மனிதனாக மாற்றியது என்று வாதிட்டார். நீதிமன்றம் உடன்படவில்லை, ஸ்காட் குடியரிமையின் உரிமைகள் இல்லாத ஒரு சொத்து என்று கூறினர். நீதிமன்றத்தின் முடிவின் ஒரு உட்குறிப்பு என்னவென்றால், அடிமைத்தனத்தை எந்த அமெரிக்கப் பிரதேசங்களிலிருந்தும் விலக்க முடியாது. 1860 ஆம் ஆண்டு அடிமைத்தனத்தின் விரிவாக்கத்தை எதிர்ப்பவராக ஆபிரகாம் லிங்கனின் தேர்வு, லிங்கன் பதவியேற்பதற்கு முன், புகேனன் பதவியில் இருக்கும்போதே, தென் கரோலினாவையும் மற்ற ஆறு மாநிலங்களையும் பிரிந்து கூட்டமைப்பை உருவாக்கத் தூண்டியது. நொண்டி வாத்து புகேனன் தென்னகத்தை சமாதானப்படுத்த முயன்றும் பலனில்லை.

வெளிநாட்டு விவகாரங்கள்

விட்டில் அவரது கைகள் நிரம்பிய நிலையில், புகேனனின் வெளியுறவுக் கொள்கையானது அமெரிக்காவைச் செல்வாக்கு செலுத்தும் முயற்சிகளுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. கியூபாவை இணைப்பதற்கான முயற்சிகள் தடம் புரண்டது. ஏனெனில் தீவு நிச்சயமாக ஒரு அடிமை நாடாக யூனியனுக்குள் நுழைந்திருக்கும். நிகரகுவாவில் சர்வாதிகாரத்தை நிறுவியதற்காக வில்லியம் வாக்கர் என்ற அமெரிக்கர் கைது செய்யப்பட்டார். ஆனால் வாக்கர் புக்கானனின் முகவராக செயல்படுவதாகக் கூறி விடுவிக்கப்பட்டார். அமெரிக்கக் கப்பல்கள், மெக்ஸிகோவின் வடக்கு எல்லையில் குவிந்திருந்த அமெரிக்கக் காலனிகள் மற்றும் தரைப்படைகள் மீதான உரிமைகோரலில் இருந்து பிரிட்டனை சூழ்ச்சி செய்தன. இந்த விகாரமான நிர்ப்பந்த நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் அமெரிக்கா மீதான சர்வதேச பகையை அதிகரித்தன.

ஜனாதிபதி அரசியல்

"நான் 1844 இல், மீண்டும் 1848 இல், மற்றும் 1852 இல் கூட நியமனத்தை எதிர்பார்த்தேன், ஆனால் இப்போது நான் அதை எடுக்க தயங்குவேன். பல ஆண்டுகளுக்கு முன், ஒழிப்புவாதிகள் இந்த மண்ணில் போரைக் கொண்டு வருவார்கள். அடுத்த ஜனாதிபதி ஆட்சிக் காலத்தில் அது வரலாம்" என்றார். புகேனனின் இராஜதந்திரியின் பணி, அடிமைத்தனம் பற்றிய பிரச்சினை தேசத்தை உலுக்கியபோது அவரை நாட்டிற்கு வெளியே வைத்திருந்தது. மக்களின் விருப்பத்தின் பிரதிபலிப்பாக அவரது சுத்தமான பதிவு மற்றும் மாநில உரிமைகளுக்கான பொதுவான ஆதரவு 1856 தேர்தலில் குடியரசுக் கட்சியின் ஜான் ஃப்ரீமாண்டை தோற்கடிக்க அனுமதித்தது. ஒரே ஒரு முறை மட்டுமே பணியாற்றுவதாக உறுதியளித்தார் மற்றும் உள்நாட்டுப் போர் நிஜமாக மாறுவதற்கு முன்பு வெள்ளை மாளிகையை காலி செய்ய ஆர்வத்துடன் ஸ்டீபன் டக்ளஸுடனான புக்கானனின் விரோத உறவு ஜனநாயகக் கட்சியைப் பிளவுபடுத்தியது. குடியரசுக் கட்சி ஆபிரகாம் லிங்கனை 1860 இல் எளிதில் வெற்றிபெற அனுமதித்தது.

அலகு – V

அமெரிக்க உள்நாட்டு போருக்கு பின் புரணமைப்புகள்

ஆபிரகாம் லிங்கன்

ஆரம்ப கால வாழ்க்கை

அமெரிக்காவின் தலைசிறந்த ஜனாதிபதிகளில் ஒருவரான ஆபிரகாம் லிங்கன் 1809 ஆம் ஆண்டு கென்டக்கியில் உள்ள ஒரு மர அறையில் குடியேறியவர்களின் குடும்பத்தில் பிறந்தார். லிங்கன்களின் குடியேற்றத்திலிருந்து வெகு தொலைவில் இல்லை, ஜெபர்சன் டேவிஸ் பிறந்தார், அவர் அமெரிக்காவின் கூட்டமைப்பு மாநிலங்களின் ஜனாதிபதியாக ஆனார். டேவிஸ் குடும்பம் தெற்கே சென்ற போது, லிங்கன் குடும்பம் மேற்கு நாடுகளுக்கு சென்றது. விதிவிலக்கான வலிமை கொண்ட ஒரு மனிதன், தண்டவாளங்களைப் பிரிப்பது, கேபின்கள், பைலட் படகுகள் ஆகியவற்றை உருவாக்குவது மற்றும் காரணத்துடன் வாதிடுவது. அக்காலக் குடியேற்றவாசிகளைப் போலவே, அவரும் பூர்வீக பழங்குடியினருக்கு எதிராகப் போராடினார், இருப்பினும் அவர் விலங்குகள் மற்றும் பறவைகள் மீது கருணை காட்டினார். ஒரு நடைமுறை நகைச்சுவையாளர், வீட்டு புத்திசாலி மற்றும் கதைகளை கண்டுபிடித்தவர், அவர் தனது சக வெள்ளையர்களிடம் தன்னை நேசித்தார். அவரது பொது அறிவுக்கு பெயர் பெற்ற அவர், அறிவைப் பெறுவதில் மிகுந்த ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தினார். அவர் சட்டம் மற்றும் அரசியலைப் படித்தார் மற்றும் கிளாசிக்ஸ், ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்கள் மற்றும் ஈசோப்பின் கட்டுக்கதைகளைப் படித்தார். இல்லினாய்ஸில் உள்ள ஸ்பிரிங்ஃபீல்டில் அவர் ஒரு வழக்கறிஞர் மற்றும் உள்ளூர் அரசியல்வாதியாக நற்பெயரைப் பெற்றார். விக் கட்சியின் உறுப்பினரான அவர் இல்லியனிஸ் மாநில சட்டமன்றத்திற்கும், பின்னர் வாஷிங்டனில் உள்ள பிரதிநிதிகள் சபைக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இன்னும் அவர் ஒரு அங்கீகாரம் இல்லாத உள்ளூர் அரசியல்வாதியாக மட்டுமே இருந்தார்.

ஜனாதிபதி மறுசீரமைப்பு

லிங்கனின் தெற்கின் மறுசீரமைப்பு நல்லிணக்கத் திட்டம் மற்றும் யூனியனைப் பாதுகாத்தல் ஆகியவை வழிகாட்டும் காரணிகளாக செயல்பட்டன, வெறுப்பும் பழிவாங்கலும் இடம் பெறவில்லை. அவர் மிதவாதியாக இருந்ததால், தென் மாநிலங்கள் யூனியனிலிருந்து பிரிந்துவிடவில்லை, ஆனால் கிளர்ச்சி நிலையில் இருப்பதாக அவர் கருத்து தெரிவித்தார். எனவே அவர் தனது அரசியலமைப்பு அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி கிளர்ச்சியாளர்களை மன்னிக்க முடிவு செய்தார். டிசம்பர் 1864 இல் வெளியிடப்பட்ட அவரது பொது மன்னிப்பு பிரகடனத்தில், பத்து சதவீத திட்டம் எனப்படும் அரசியல் மறுசீரமைப்பு திட்டத்தை கோட்டுக் காட்டினார். திட்டத்தில் இரண்டு முன்மொழிவுகள் இருந்தன:

1. யூனியனுக்கு விசுவாசமாக உறுதிமொழி எடுத்துக்கொண்ட அனைத்து தெற்கு மக்களுக்கும் மன்னிப்பு மற்றும் அடிமைகளைத் தவிர சொத்துக்களை மீட்டெடுக்க

வேண்டும். இருப்பினும், கூட்டமைப்பின் உயர்மட்ட சிவில் மற்றும் இராணுவத் தலைவர்கள் இந்த சலுகையிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டனர்.

- 1860 தேர்தலில் எந்த மாநிலத்திலும் பத்தில் ஒரு பங்கு வாக்காளர்கள் விசுவாசப் பிரமாணம் செய்து, புதிய மாநில அரசாங்கங்களை ஒழுங்கமைக்க தங்கள் மாநில மாநாடுகளைத் தேர்ந்தெடுத்தவுடன், கிளர்ச்சி அரசு யூனியனில் அதன் முந்தைய நிலையை மீட்டெடுக்க வேண்டும். இந்தத் திட்டத்தின் செயல்பாட்டின் கீழ், லூசியானா, ஆர்கன்சாஸ், டென்னசி மற்றும் வர்ஜீனியா ஆகிய நான்கு மாநிலங்கள் தங்கள் அரசாங்கங்களை மறுசீரமைத்தன. இருப்பினும், இந்த மாநிலங்கள் கறுப்பர்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமையை வழங்க முயற்சி செய்யாததால், தீவிர குடியரசுக் கட்சியினர் தலைமையிலான காங்கிரஸ், லிங்கனின் திட்டத்தை மிகவும் மிதமானது என்று கருதி, இந்த மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகளை அனுமதிக்க மறுத்தது. ஏப்ரல் 14, 1865 அன்று, ஜான் வில்க்ஸ் பூத் என்ற பிரிவினைவாதியால் லிங்கன் படுகொலை செய்யப்பட்டார். இது மேலும் சிக்கல்களை உருவாக்கியது.

லிங்கனின் தேசத்திற்கான சேவைகள்:

தெளிவின்மையில் பிறந்த லிங்கன், ஒரு தேசிய வீரனாக வெளிப்படுவதற்கு சிரமங்களைச் சந்தித்தார். சுய கல்வி கற்ற அவர், ஒரு வழக்கறிஞராகவும் தலைவராகவும் ஆனார், தெளிவான பகுப்பாய்வு மற்றும் உண்மைகளை வலுக்கட்டாயமாக முன்வைக்கும் திறனுக்காக அவர் குறிப்பிட்டார். நாடு பிரிவுவாதத்தால் அச்சுறுத்தப்பட்ட நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் அவர் அரசியலில் நுழைந்தார். குடியரசுக் கட்சியினர் அவரைத் தங்கள் வேட்பாளராக ஏற்றுக்கொண்டனர் மற்றும் நாடு அவரை ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுத்தது. ஜனாதிபதியாக, லிங்கன் தனது மக்களுக்கு ஆற்றிய மிகப்பெரிய சேவை யூனியனைப் பாதுகாப்பதாகும். நீண்ட காலமாக தென் மாநிலங்கள் தேசிய சட்டங்களை மீறுவதற்கும் யூனியனிலிருந்து பிரிந்து செல்வதற்கும் தங்கள் உரிமையை நம்பின. மெக்சிகன் போருக்குப் பிறகு தீவிரமான திருப்பத்தை எடுத்துக்கொண்ட சூழ்நிலை, பிரிவினையில் உச்சத்தை அடைந்தது, புதிய ஜனாதிபதிக்கு சக்திவாய்ந்த சவாலாக இருந்தது. இந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் லிங்கன் தலைமைப் பண்புகளை வெளிப்படுத்தினார். எல்லை அடிமை அரசுகளை யூனியனுடன் வைத்துக் கொண்டு, ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் அதற்கு உதவி செய்யப் போவதைத் தடுத்து தெற்கே தனிமைப்படுத்தினார். அவர் அடிக்கடி இராணுவ மூலோபாயத்தில் தவறிழைத்தாலும், அவர் நாட்டின் வளங்களை முன்னோடியில்லாத அளவில் திரட்டி தேசிய ஒற்றுமையை பாதுகாத்தார். இரண்டாவதாக, லினோல் தனது போர்க்கால அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி அடிமைகளுக்கு சுதந்திரம் அளித்தார். இருப்பினும், அரசியல் கருத்தினால் அவர் அதை அதிகம் செய்தார் என்பதையும், விடுதலை செய்யப்பட்டவர்களுக்கு வாக்கு அளிக்க அவர் எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை என்பதையும் மறுக்க முடியாது. மூன்றாவதாக, தாழ்த்தப்பட்ட கிளர்ச்சி நாடுகளைக் கையாள்வதில் லிங்கன் சமரச உணர்வைக் காட்டினார். போரினால் ஏற்பட்ட அழிவுகள் இருந்தபோதிலும், கடந்த காலத்தை மறந்துவிடவும், பழிவாங்கும் எண்ணத்தை நிராகரிக்கவும், தெற்கில் உள்ளவர்களை ஒரே தேசிய இல்லத்தின்

உறுப்பினர்களாக கருதவும் அவர் தேசத்திற்கு அழைப்பு விடுத்தார். அவரது கடைசி அமைச்சரவைக் கூட்டத்தில், அவர் அறிவுறுத்தினார்: "நாம் நல்லிணக்கம் மற்றும் ஒற்றுமையைத் தவிர, எங்கள் வெறுப்பை நாம் அணைக்க வேண்டும்".

காங்கிரஸின் மறுசீரமைப்பு

ஸ்டீவன்ஸ் மற்றும் சம்மர் ஆகியோரின் வழிகாட்டுதலின் பேரில், காங்கிரஸ் பதினைந்து பேர் கொண்ட குழுவை நியமித்தது, இதில் புனர்மைப்பு விதிமுறைகளை உருவாக்க இரு அவைகளின் பிரதிநிதிகள் உள்ளனர். எந்தவொரு திட்டவட்டமான கொள்கையும் உருவாக்கப்படுவதற்கு முன்பு, கறுப்பர்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக ஜனாதிபதி ஜான்சனின் வீட்டோ மீது காங்கிரஸ் இரண்டு சட்டங்களை நிறைவேற்றியது. அவர்களில் ஒருவர், சுதந்திரமானவர்களைக் கவனிப்பதற்காக உள்நாட்டுப் போரின்போது நிறுவப்பட்ட சுதந்திரப் பணியகத்தின் பதவிக் காலத்தை நீட்டித்தார், மற்றொன்று, 1866 ஆம் ஆண்டின் சிவில் உரிமைகள் சட்டம், கறுப்பர்களுக்கு எதிராக பாசுபாடு காட்டுவதைத் தடைசெய்து அவர்களுக்கு சமமான பாதுகாப்பை உறுதி செய்தது. சட்டத்தின் முன் வெள்ளையர்களுடன் 1866 இல் அரசியலமைப்பின் பதினான்காவது திருத்தத்தை காங்கிரஸ் ஏற்றுக்கொண்டது. இது கறுப்பர்களுக்கு சட்டத்தின் முன் சம பாதுகாப்பு உட்பட குடியுரிமை மற்றும் சிவில் உரிமைகளை வழங்கியது. இது கூட்டமைப்பு போர்-கடன்களை நிராகரித்தது மற்றும் காங்கிரஸ் மன்னிக்காத வரை முன்னாள் கூட்டமைப்பினரை பதவியில் இருந்து தகுதி நீக்கம் செய்தது. தென் மாநிலங்களில் டென்னசி இந்த திருத்தத்திற்கு வாக்களித்ததால் யூனியனில் அனுமதிக்கப்பட்டது.

1. காங்கிரஸின் திட்டம்: 1867 வாக்கில் பதினைந்து பேர் கொண்ட குழு புலனாய்வாளர்களை நிறைவு செய்து, புனர்மைப்புக்கான அதன் திட்டங்களை வகுத்தது. அதன்படி, மீதமுள்ள பத்து மாநிலங்களுக்கான மறுசீரமைப்பு திட்டத்தை காங்கிரஸ் ஏற்றுக்கொண்டது. இது வழங்கியது: தெற்கு இராணுவத்தின் தளபதிகளின் கீழ் ஐந்து இராணுவ மாவட்டங்களாக பிரிக்கப்பட வேண்டும், அவர்கள் உயிர் மற்றும் உடைமைகளைப் பாதுகாக்க அதிகாரம் பெற்றனர்.
2. வாக்காளர்களாகப் பதிவுசெய்யப்பட்ட கறுப்பின மற்றும் வெள்ளைக் குடிமக்கள், மாநில மாநாடுகளுக்குப் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும், அவை புதிய மாநில அரசியலமைப்பை உருவாக்குகின்றன, கறுப்பர்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமையை உத்தரவாதம் செய்கின்றன. இந்த அரசியலமைப்புகள் வாக்காளர்களிடம் ஒப்புதலுக்காகவும் காங்கிரஸிடம் ஒப்புதலுக்காகவும் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும்.
3. புதிதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டமன்றங்கள் அரசியலமைப்பின் பதினான்காவது திருத்தத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டும். இந்த நிபந்தனைகள் நிறைவேறியதும், கிளர்ச்சி

நாடுகள் யூனியனுடன் இணைய வேண்டும். அதன்படி, பத்து மாநிலங்களில் ஆறு இந்த நிபந்தனைகளை பூர்த்தி செய்து 1868 வாக்கில் யூனியனுக்குத் திரும்பின.

இன்னும் நான்கு மாநிலங்கள் உள்ளன - வர்ஜீனியா, டெக்சாஸ், மிசிசிப்பி மற்றும் ஜார்ஜியா. அவர்கள் சேர்க்கைக்கான கூடுதல் நிபந்தனையாக அரசியலமைப்பின் பதினைந்தாவது திருத்தத்தை ஏற்க வேண்டும். 1870 இல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இந்தத் திருத்தம், இனம், நிறம் அல்லது முந்தைய அடிமைத்தனத்தின் அடிப்படையில் ஒரு குடிமகனுக்கு வாக்களிக்க மறுப்பதை அமெரிக்காவையும் உறுப்பு நாடுகளையும் தடை செய்தது. நான்கு மாநிலங்களும் இந்த நிபந்தனையை ஏற்று 1870 இல் யூனியனில் மீண்டும் இணைந்தன. காங்கிரஸின் திட்டம் கடுமையானதாக தோன்றினாலும், அது தேசத்திற்கு ஒரு சேவை செய்தது, ஏனெனில் அது ஏழை வெள்ளையர்களுக்கும் ஓரளவு கறுப்பர்களுக்கும் வாக்களித்தது, இதன் மூலம் நாட்டில் பெரும் ஜனநாயகத்தை அறிமுகப்படுத்தியது.

உள்நாட்டுப் போர் (1861-1865)

உள்நாட்டுப் போர்கள் அமெரிக்க வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான அத்தியாயம். இது இரு சகோதரர்களின் போர் என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது. இது அமெரிக்காவின் நேர்மைக்கு ஒரு அரசியல் சோதனை. அமெரிக்கா வடக்கு, தெற்கு என பிரிக்கப்பட்டது. பிரிவு உணர்வுகளால் பிரிவு ஏற்பட்டது. உள்நாட்டுப் போர் 1861 முதல் 1865 வரை நீடித்தது. இரண்டு பிரிவுகளும் கூட்டமைப்பு மற்றும் கூட்டமைப்பு என்ற பெயரில் சண்டையிட்டன. இறுதியில், ஜனாதிபதி ஆபிரகாம் லிங்கனின் கீழ் வடக்கு போரில் வெற்றி பெற்றது. இது அமெரிக்காவின் கூட்டமைப்பை வலுப்படுத்தியது.

போருக்கான காரணங்கள்

அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போருக்குப் பல அடிப்படைக் காரணங்கள் இருந்தன. இந்த காரணங்கள் பரவலாக வங்கி அமைப்பு, கட்டண பிரச்சினை, கட்டுமான திட்டங்கள் மற்றும் அடிமைத்தனத்தின் கேள்வி ஆகியவற்றில் வேறுபாடுகளாக பிரிக்கப்பட்டன.

வங்கி கொள்கை

வடக்குக்கும் தெற்குக்கும் இடையில் கடுமையான கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தன. அமெரிக்காவின் முதல் வங்கியின் ஆரம்பம். வடக்கு மத்திய வங்கி முறையை ஆதரித்தது. தெற்கே பரவலாக்கப்பட்ட வங்கி முறையைக் குறிக்கிறது. எப்படியோ ஜார்ஜ் வாஷிங்டனால் மையப்படுத்தப்பட்ட வங்கி முறை நிறுவப்பட்டது. அமெரிக்காவின் முதல் வங்கி மேடிசனால் ஒழிக்கப்பட்டது. அவர் "ஒவ்வொரு வங்கிகளையும்" உருவாக்கினார். மன்றோ அமெரிக்காவின் இரண்டாவது வங்கியை அறிமுகப்படுத்தினார். அதை ஜாக்சன் ஒழித்தார். அவர் "காட்டு பூனை வங்கிகளை" அறிமுகப்படுத்தினார். தெற்கு மக்கள் தாராளவாத கடன் முறையை விரும்பினர், அதேசமயம் வடநாட்டினர் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட கடன் முறையை ஆதரித்தனர்.

கட்டணக் கொள்கை

பாதுகாப்பு கட்டண முறையை வடக்கு வலுவாக வாதிட்டது. வெளிநாட்டுப் போட்டியிலிருந்து அமெரிக்கத் தொழில்களைப் பாதுகாப்பதற்காக இது அமைந்தது. சுதந்திர வர்த்தகத்தை தெற்கு விரும்பியது. ஹாமில்டனின் ஆலோசனையின் பேரில், ஜார்ஜ் வாஷிங்டன், பாதுகாப்பு கட்டண முறையை அறிமுகப்படுத்தினார். ஜெபர்சனின் காலத்தில் இந்த கட்டணங்கள் மிகவும் குறைக்கப்பட்டன. ஆனால் 1816, 1824 மற்றும் 1828 ஆம் ஆண்டுகளில் கட்டணங்கள் தொடர்ந்து உயர்த்தப்பட்டன. இவை அருவருப்பான கட்டணங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. 1833 ஆம் ஆண்டில், தென் கரோலினா நுல்லி.பிகேஷன் இயக்கத்தைத் தொடங்கியது. பூரணமாக்கல் இயக்கத்தின் விளைவாக, ஜாக்சன் 1832 இன் கட்டணத்தைக் குறைத்தார். நுல்லி.பிகேஷன் இயக்கம் பிரிவு மோதலுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

கட்டுமான திட்டங்கள்

மேற்குப் பகுதியானது அப்லாச்சியன் மலையால் அசல் மாநிலங்களிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டது. மேற்கத்தியர்கள் இரயில் சாலைகள் மற்றும் கால்வாய் திட்டங்களைக் கோரினர். ஜேம்ஸ் மன்ரோவின் காலத்தில் கட்டுமானத் திட்டங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. முதல் பெரிய வேலை கம்பர்லேண்ட் தேசிய சாலை. இது 6000 மைல் நீளம் கொண்டது. மற்ற பெரிய திட்டம் எரி கால்வாய் ஆகும். அடுத்த கட்டுமானப் பிரச்சனை டிரான்ஸ்-கான்டினெண்டல் ரயில்வே வடிவத்தில் வந்தது. இது மேற்கையும் கிழக்கையும் இணைக்க வேண்டும் என்று வடநாட்டினர் பரிந்துரைத்தனர், இது சிகாகோ மற்றும் லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் இடையே உள்ளது. எப்படியோ, முதல் ரயில் பாதை தயார் செய்யப்பட்டது. இது மேற்கையும் வடக்கையும் இணைத்தது.

அடிமைத்தனத்தின் கேள்வி

அமெரிக்காவில் சுதந்திரம் அடைந்ததில் இருந்து அடிமைத்தனம் பற்றிய கேள்வி இருந்தது. வடக்கிலும் தெற்கிலும் இந்தப் பிரச்சினையில் ஆழமாகப் பிளவு ஏற்பட்டது. கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்ட போது அடிமைத்தனம் 20 ஆண்டுகளுக்கு அனுமதிக்கப்பட்டது. புதிய மாநிலங்களின் சேர்க்கையுடன் அடிமைத்தனம் பற்றிய கேள்வி முக்கியத்துவம் பெற்றது.

1820 இன் மிசோரி சமரசம்

அசல் புள்ளிவிவரங்களின் அளவு, ஏழு இலவச மண் மற்றும் ஆறு அடிமை மண். 1791 மற்றும் 1819 ஆம் ஆண்டுகளில், கூட்டமைப்பில் 4 சுதந்திர மாநிலங்களும் 5 அடிமை மாநிலங்களும் அனுமதிக்கப்பட்டன. இது இரு குழுக்களிடையே சமநிலையை ஏற்படுத்தியது. அத்தகைய சூழ்நிலையில், மிசோரி 1819 இல் சேர்க்கைக்கு விண்ணப்பித்தார். சென்ட்டில் பிளவு ஏற்பட்டது. ஹென்றி க்ளே 1820 ஆம் ஆண்டின் புகழ்பெற்ற மிசெளரி சமரசத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். அதற்கு இணங்க, மிசோரி ஒரு சால்வ் மாநிலமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட

வேண்டும். மாசாசுஸெட்ஸ் இரண்டு பகுதிகளாக பிரிக்கப்படும், அதாவது மாசாசுஸெட்ஸ் மற்றும் மைனே. மைனே ஒரு சுதந்திர மாநிலமாக அனுமதிக்கப்படும். கூடுதலாக லூசியானா வடக்கு இணையான அடிமைத்தனம் ஒழிக்கப்படும்.

1820 இன் சமரசம்

1850 இல் புதிய மாநிலங்களின் நிர்வாகத்தில் மற்றொரு சிக்கல் எழுந்தது. இது ஒரு கணக்காக இருந்தது மெக்சிகன் போர். நியூ-மெக்ஸிகோ, உட்டா மற்றும் கலிபோர்னியா ஆகியவை சேர்க்கைக்கு விண்ணப்பித்தன. பிரச்சனை இருந்தது அவற்றை சுதந்திர அரசுகளாகவோ அல்லது அடிமை மாநிலங்களாகவோ ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமா. டேவிட்-வில்மட், ஸ்டீபன் டக்ளஸ் மற்றும் ஹென்றி க்ளே போன்ற மிதவாதிகளால் பல சமரசங்கள் பரிந்துரைக்கப்பட்டன. டேவிட் வில்மோட்டின் பரிந்துரை வில்மட் வழங்கல் என்று அழைக்கப்பட்டது. அடிமைத்தனம் மற்றும் அடிமைத்தனத்திற்கு எதிரான குழுக்களை ஒழிக்க வலியுறுத்தியது. கடைசியாக 1850 இன் சமரசம் ஹென்றி க்ளேவால் பரிந்துரைக்கப்பட்டது.

கன்சாஸ்-நெப்ராஸ்கா சட்டம் 1854

அடுத்த பிரிவு பிரச்சனை மத்திய மேற்கு பிரதேசத்தின் குடியேற்றமாகும். இது மாநிலங்களாக ஒழுங்கமைக்கப்பட வேண்டும். எனவே பிரதேசங்கள் தொடர்பான குழு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. தலைவராக ஸ்டீபன் டக்ளஸ் இருந்தார். வடமேற்குப் பகுதியை மாநிலங்களாகப் பிரித்தது. அவை கன்சாஸ் மற்றும் நெப்ராஸ்கா. அடிமைத்தனத்தை ஒழிப்பதற்கான கேள்வியைப் பொறுத்தவரை, பிரபலமான இறையாண்மை சாதனம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அதன்படி, இந்த மாநிலங்கள் அடிமை அல்லது சுதந்திர மாநிலமாக மாறும்.

பொட்டோவாடோமிக் படுகொலை மற்றும் 1856 இன் கன்சாஸ் போர்

கன்சாஸ் நெப்ராஸ்கா சட்டத்தின் விளைவாக வடநாட்டு ஒழிப்புவாதிகள் கன்சாஸ் மற்றும் நெப்ராஸ்காவில் குடியேறினர். அடிமைத்தனத்திற்கு ஆதரவான மற்றும் அடிமைத்தனத்திற்கு எதிரான குழுக்களிடையே அடிக்கடி மோதல்கள் ஏற்பட்டன. துப்பாக்கி மிக முக்கியமான ஆயுதமாக கருதப்பட்டது. இது பிரபலமாக பீச்சர்ஸ் பைபிள் என்று அழைக்கப்பட்டது. ஒழிப்புவாதிகளில் ஜான் பிரவுன் குறிப்பிடத்தக்க மனிதர்கள். 1856 ஆம் ஆண்டில், அவர் பொட்டோவாடோமிக்சில் ஒரு கிரேக்க குடும்பத்தை கொடூரமாக கொலை செய்தார். அது புகழ்பெற்ற பொட்டாவடோமிக் படுகொலை. ஜான் பிரவுன் தனது பணியை "தெய்வீக பணி" என்று கருதினார்.

டர்ரெட் ஸ்காட் வழக்கு 1857

டர்ரெட் ஸ்காட் ஒரு நீக்ரோ அடிமை. அவர் டாக்டர் எம்ர்சனின் சேவையில் இருந்தார். டாக்டர். எம்ர்சன் மிசோரியின் புகழ்பெற்ற அறுவை சிகிச்சை நிபுணர். அவர் டர்ரெட் ஸ்காட்டுடன்

வட மாநிலங்களுக்குச் செல்வது வழக்கம். ட்ரெட் ஸ்காட் வட மாநிலங்களில் தங்கியிருந்தபோது அவர் ஒழிப்புவாதிகளின் நடத்தையைக் கொண்டிருந்தார். அவர்களின் ஆலோசனையின் பேரில், அவர் தனது எஜமானருக்கு எதிராக உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடர்ந்தார். அவர் விடுதலை கோரினார். வழக்குக்கான தீர்ப்பு 1857 இல் வழங்கப்பட்டது. அவர் உண்மையில் அவரது எஜமானரின் சொத்து. ட்ரெட் ஸ்காட் வழக்கின் தீர்ப்பு வட மாநிலங்களில் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தியது.

மாமா டாமின் கேபின்

அங்கிள் டாமின் கேபின் ஒரு பிரபலமான அமெரிக்க நாவல். ஸ்டோவ் எழுதியது. புத்தகத்தின் கருப்பொருள் நீக்ரோ அடிமைகளின் துன்பம். இது நீக்ரோக்களின் பொது வாழ்க்கையை அம்பலப்படுத்தியது. வடமாநில மக்களின் மனதையும் தொட்டது. இது அதிக விற்பனையாக இருந்தது. இது அமெரிக்காவில் அடிமைத்தனத்தை ஒழிப்பதற்கான யோசனையையும் பரப்பியது.

உடனடி காரணம்

1860 தேர்தல்

1860 பொதுத் தேர்தல் மிகவும் முக்கியமானது. குடியரசுக் கட்சி வேட்பாளராக ஆபிரகாம் லிங்கன் இருந்தார். ஜனநாயக கட்சி வேட்பாளராக ஸ்டீபன் டக்ளஸ் போட்டியிட்டார். தேர்தல் பிரசாரம் விறுவிறுப்பாக நடந்தது. ஆபிரகாம் லிங்கன் அமெரிக்க அரசாங்கம் பாதி அடிமையாகவும் பாதி சுதந்திரமாகவும் இருக்க முடியாது என்று அறிவித்தார். இதன் விளைவாக லிங்கன் அதிக பெரும்பான்மையுடன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1860 தேர்தல் தெற்கு மற்றும் வடக்கு இடையே ஆழமான விரிசலை கொண்டு வந்தது.

1861 ஆம் ஆண்டு வரை பதவியில் இருந்து வெளியேறும் "லேமெடுக் ஜனாதிபதி" புகேனன் இருந்தார். இதற்கிடையில், தென் கரோலினா ஒரு சிறப்பு மாநாட்டை நடத்தியது. கூட்டமைப்பிலிருந்து பிரிந்து செல்ல முடிவு செய்தது. இதேபோன்ற நிலைப்பாடு மிசிசிப்பி, புளோரிடா மற்றும் ஜார்ஜியாவால் எடுக்கப்பட்டது. ஜனாதிபதி புகேனன் அவர்களுக்கு இடையே மத்தியஸ்தம் செய்ய முயன்றார். ஆனால் அது ஒரு பயனற்ற முயற்சி. தெற்குடன் டெக்ஸாஸ் மற்றும் லூசியானாவும் இணைந்தன. கரோலினா விஷயம் மிகவும் தீவிரமானது. ஜனாதிபதி லிங்கன் தென் மாநிலங்கள் மீது போரை அச்சுறுத்தினார். கிராண்ட் இராணுவத்தின் ஜெனரலாக இருந்தார். அதே நேரத்தில் "பருத்தி கிங்ஸ்" ரிச்மண்டை தலைநகராகக் கொண்டு ஒரு கூட்டமைப்பை உருவாக்கியது. இதன் தலைவராக ஜெபர்சன் டேவிஸ் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

கூட்டமைப்பு.

வடக்கில் உள்ள ஜனநாயகக் கட்சியினர் இந்த விவகாரத்தில் பிளவுபட்டனர். அவர்களில் பெரும்பாலோர் மிதவாதிகள். எனவே அவர்கள் கூட்டமைப்பு அமைப்பதை ஒருபோதும்

ஆதரிக்கவில்லை. அவர்கள் பிரபலமாக செப்பு தலைகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் கூட்டமைப்புக்கு ஆதரவளித்தனர். முதல் போர் சுமீட்டரில் நடந்தது. லீ மூத்த இராணுவத் தலைவர். அவர் கூட்டமைப்பின் இராணுவத்தின் தளபதியாக இருந்தார். எப்படியிருந்தாலும், அவர் பல போர்களில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். 1863 இல், கூட்டாட்சி இராணுவம் கெட்டிஸ்பர்க்கில் மகத்தான வெற்றியைப் பெற்றது. அதைத் தொடர்ந்து விடுதலைப் பெருவிழா நடைபெற்றது. பிரகடனம், ஜனாதிபதியின் உத்தரவின் மூலம் கறுப்பின நீக்ரோக்கள் விடுவிக்கப்பட்டனர்.

1865 இல் ரிச்மண்ட் கைப்பற்றப்பட்டது. கூட்டமைப்பு இராணுவம் நிபந்தனையின்றி சரணடைந்தது.

இதனால் அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போர் முடிவுக்கு வந்தது.

உள்நாட்டுப் போரின் முடிவுகள்

1. கூட்டமைப்பு பலப்படுத்தப்பட்டது. அமெரிக்கா மிகவும் சக்திவாய்ந்ததாகவும் வலுவாகவும் மாறியது.
2. இது ஆபிரகாம் லிங்கனின் படுகொலைக்கு வழிவகுத்தது.
3. உள்நாட்டுப் போர் அது தீர்த்ததை விட அதிகமான பிரச்சனைகளை உருவாக்கியது. கூட்டமைப்பை வலுப்படுத்த சிவில் போராட்டம் நடத்தப்பட்டது. ஆனால் போரின் முடிவில், புதிய மற்றும் அதிகமான பிரச்சினைகள் இருந்தன. அரசியல் மற்றும் பொருளாதார அழிவுகள் ஏற்பட்டன.
4. அழிவுகளை ஈடுசெய்ய, புனரமைப்பு திட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன
5. குடியரசுக் கட்சி மிகவும் பிரபலமானது. அவர்கள் நீண்ட காலம் அரசியல் அரங்கில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர்.
6. இது பெரிய வணிக நிறுவனங்களின் எழுச்சிக்கு வழிவகுத்தது. இதனால் இது அமெரிக்காவில் தொழில் புரட்சிக்கு வழிவகுத்தது.
7. அமெரிக்காவில் மீண்டும் மையப்படுத்தப்பட்ட வங்கி முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.
8. நீக்ரோக்கள் விடுவிக்கப்பட்டனர். ஆனால் அவர்கள் பொருளாதார ரீதியாகவும் சமூக ரீதியாகவும் விடுதலை பெறவில்லை.

தெற்கின் மறுசீரமைப்பு

கூட்டமைப்பு மாநிலங்கள் மீண்டும் அமெரிக்க இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்ததால், ஜனாதிபதி ஆபிரகாம் லிங்கன் போரின் போது டென்னசி, ஆர்கன்சாஸ் மற்றும் லூசியானாவில் புனரமைக்கப்பட்ட அரசாங்கங்களை அமைத்தார். வர்ஜீனியாவின் மறுசீரமைக்கப்பட்ட அரசாங்கம் 1861 ஆம் ஆண்டு முதல் வர்ஜீனியாவின் சில பகுதிகளில் செயல்பட்டது, மேலும் மேற்கு வர்ஜீனியாவின் புதிய மாநிலத்தை உருவாக்கவும் செயல்பட்டது. தென் கரோலினாவில் கறுப்பின மக்களுக்கு நிலம் கொடுப்பதன் மூலம் லிங்கன் பரிசோதனை செய்தார். 1865 இலையுதிர்காலத்தில், புதிய ஜனாதிபதி ஆண்ட்ரூ ஜான்சன் தேசிய ஒற்றுமையின் போர் இலக்குகளை அறிவித்தார் மற்றும் அடிமைத்தனத்தின் முடிவு

அடையப்பட்டது மற்றும் மறுகட்டமைப்பு முடிந்தது. காங்கிரஸில் உள்ள குடியரசுக் கட்சியினர், ஜான்சனின் மென்மையான நிபந்தனைகளை ஏற்க மறுத்து, காங்கிரஸின் புதிய உறுப்பினர்களை நிராகரித்தனர் மற்றும் மறுத்துவிட்டனர், அவர்களில் சிலர் சில மாதங்களுக்கு முன்பு உயர் பதவியில் இருந்த கூட்டமைப்பு அதிகாரிகளாக இருந்தனர். ஃபிரீட்மென்ஸ் பீரோவை ஆதரித்த மற்றும் விடுவிக்கப்பட்டவர்களுக்கு கூட்டாட்சி சிவில் உரிமைகளை வழங்கிய இரண்டு முக்கிய மசோதாக்களை வீட்டோ செய்த பின்னர் ஜான்சன் குடியரசுக் கட்சியினருடன் முறித்துக் கொண்டார். 1866 காங்கிரஸின் தேர்தல்கள் புனரமைப்பு பிரச்சினையில் திரும்பியது, வடக்கில் குடியரசுக் கட்சிக்கு மிகப்பெரிய வெற்றியை அளித்தது, மேலும் தீவிர குடியரசுக் கட்சியினருக்கு காங்கிரஸின் போதுமான கட்டுப்பாட்டை வழங்கியது, ஜான்சனின் வீட்டோக்களை முறியடித்து 1867 இல் அவர்களின் சொந்த "தீவிர மறுகட்டமைப்பு" தொடங்கப்பட்டது. அதே ஆண்டில், காங்கிரஸ் தெற்கில் உள்ள சிவில் அரசாங்கங்களை அகற்றி, முன்னாள் கூட்டமைப்பை அமெரிக்க இராணுவத்தின் ஆட்சியின் கீழ் வைத்தது (டென்னசி தவிர, ஜான்சன் எதிர்ப்பு குடியரசுக் கட்சியினர் ஏற்கனவே கட்டுப்பாட்டில் இருந்தனர்). விடுதலை செய்யப்பட்ட அடிமைகள் வாக்களிக்கக்கூடிய புதிய தேர்தல்களை இராணுவம் நடத்தியது, அதே சமயம் கூட்டமைப்பின் கீழ் முன்னணி பதவிகளை வகித்த வெள்ளையர்கள் தற்காலிகமாக வாக்களிக்க மறுக்கப்பட்டனர் மற்றும் பதவிக்கு போட்டியிட அனுமதிக்கப்படவில்லை.

10 மாநிலங்களில், விடுதலை செய்யப்பட்டவர்களின் கூட்டணிகள், வடக்கிலிருந்து சமீபத்தில் வந்த கறுப்பு மற்றும் வெள்ளையர்கள் ("கார்பெட்டேக்கர்ஸ்") மற்றும் மறுகட்டமைப்பை ஆதரித்த வெள்ளை தெற்கத்தியவர்கள் ("ஸ்கலாவாக்ஸ்") குடியரசுக் கட்சியின் இரு இன மாநில அரசாங்கங்களை உருவாக்க ஒத்துழைத்தனர். பொதுப் பள்ளிகளுக்கு நிதியளித்தல், தொண்டு நிறுவனங்களை நிறுவுதல், வரிகளை உயர்த்துதல் மற்றும் மேம்படுத்தப்பட்ட இரயில் போக்குவரத்து மற்றும் கப்பல் போக்குவரத்து போன்ற பொது மேம்பாடுகளுக்கு நிதியளித்தல் உள்ளிட்ட பல்வேறு புனரமைப்பு திட்டங்களை அவர்கள் அறிமுகப்படுத்தினர்.

1860கள் மற்றும் 1870களில், "தீவிரவாத" மற்றும் "பழமைவாத" சொற்கள் தனித்தனியான அர்த்தங்களைக் கொண்டிருந்தன. "கன்சர்வேடிவ்" என்பது ஒரு பிரிவின் பெயர், பெரும்பாலும் தோட்டக்காரர் வர்க்கத்தால் வழிநடத்தப்படுகிறது. கன்சர்வேடிவ் எதிர்ப்பாளர்கள் குடியரசுக் கட்சி ஆட்சிகளை ஊழல்வாதிகள் என்று அழைத்தனர் மற்றும் மறுசீரமைப்பை ஆதரித்த விடுவிக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் வெள்ளையர்களுக்கு எதிராக வன்முறையைத் தூண்டினர். பெரும்பாலான வன்முறைகள் கு க்ளக்ஸ் கிளான் (KKK) உறுப்பினர்களால் நடத்தப்பட்டது, இது தெற்கு ஜனநாயகக் கட்சியுடன் நெருக்கமாகக் கூட்டுச் சேர்ந்த ஒரு இரகசிய பயங்கரவாத அமைப்பாகும். கிளான் உறுப்பினர்கள் தங்கள் புதிய சிவில் உரிமைகளைப் பயன்படுத்த முயன்ற கறுப்பின மக்களைத் தாக்கி மிரட்டினர், அதே போல் தெற்கில் உள்ள குடியரசுக் கட்சி அரசியல்வாதிகள் அந்த சிவில் உரிமைகளுக்கு ஆதரவாக இருந்தனர். 1868 ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்கு முன்னதாக கிளானால் கொலை செய்யப்பட்ட அத்தகைய அரசியல்வாதிகளில் ஒருவர் ஆர்கன்சாவின் குடியரசுக் கட்சியின் காங்கிரஸின் ஜேம்ஸ் எம். ஹிண்ட்ஸ் ஆவார்.

தெற்கில் பரவலான வன்முறைகள் 1871 இல் ஜனாதிபதி யுலிஸ் எஸ். கிராண்டால் கூட்டாட்சி தலையீட்டிற்கு வழிவகுத்தது, இது கிளாளை அடக்கியது. ஆயினும் கூட, வெள்ளை ஜனநாயகவாதிகள், தங்களை "மீட்பவர்கள்" என்று அழைத்துக் கொண்டு, மாநில வாரியாக தென் மாநிலத்தின் கட்டுப்பாட்டை மீட்டெடுத்தனர், சில சமயங்களில் மாநில தேர்தல்களைக் கட்டுப்படுத்த மோசடி மற்றும் வன்முறையைப் பயன்படுத்தினர். 1873 ஆம் ஆண்டின் பீதியைத் தொடர்ந்து ஒரு ஆழமான தேசிய பொருளாதார மந்தநிலை வடக்கில் பெரும் ஜனநாயக ஆதாயங்களுக்கு வழிவகுத்தது, தெற்கில் பல இரயில் திட்டங்களின் சரிவு மற்றும் வடக்கில் வளர்ந்து வரும் விரக்தி உணர்வு.

புனரமைப்பின் முடிவு ஒரு தடுமாறிய செயல்முறையாகும், மேலும் குடியரசுக் கட்சியின் கட்டுப்பாட்டின் காலம் வெவ்வேறு மாநிலங்களில் வெவ்வேறு நேரங்களில் முடிந்தது. 1877 இன் சமரசத்துடன், தெற்கு அரசியலில் இராணுவத் தலையீடு நிறுத்தப்பட்டது மற்றும் தெற்கில் கடந்த மூன்று மாநில அரசாங்கங்களில் குடியரசுக் கட்சியின் கட்டுப்பாடு சரிந்தது. இதைத் தொடர்ந்து வெள்ளை தெற்கு மக்கள் "ரிடெம்பஷன்" என்று முத்திரை குத்தப்பட்டனர், இதன் போது வெள்ளையர் ஆதிக்கம் செலுத்தும் மாநில சட்டமன்றங்கள் ஜிம் க்ரோ சட்டங்களை இயற்றின, பெரும்பாலான கறுப்பின மக்கள் மற்றும் பல ஏழை வெள்ளையர்களின் வாக்குரிமையை ரத்து செய்து அரசியலமைப்பு திருத்தங்கள் மற்றும் தேர்தல் சட்டங்கள் 1890 இல் தொடங்கின. ஜிம் க்ரோ சட்டங்கள் எனப்படும் சட்டங்களைப் பயன்படுத்தி கறுப்பின மக்களுக்கு வெள்ளை மேலாதிக்கம் மற்றும் இரண்டாம் தர குடியரிமை ஆகியவற்றை திணிப்பதில் ஜனநாயகக் கட்சியினரின் புனரமைப்பு நினைவகம் முக்கிய பங்கு வகித்தது.

புனரமைப்பின் போது உள்நாட்டுப் போர் நினைவகத்தின் மூன்று தரிசனங்கள் தோன்றின: யுத்தம் கொண்டு வந்த மரணத்தையும் அழிவையும் சமாளிப்பதில் நல்லிணக்கப் பார்வை வேருன்றி இருந்தது; வெள்ளை மேலாதிக்கப் பார்வை இனங்களை கடுமையாகப் பிரிப்பதைக் கோரியது மற்றும் வெள்ளையர்களால் கறுப்பர்களின் அரசியல் மற்றும் கலாச்சார ஆதிக்கத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும்; கறுப்பர்கள் வாக்களிக்கும் எந்த உரிமையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படக்கூடாது; மிரட்டல் மற்றும் வன்முறை ஆகியவை பார்வையைச் செயல்படுத்த ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வழிமுறைகளாக இருந்தன; ஆப்ரிக்க அமெரிக்கர்களுக்கு முழு சுதந்திரம், குடியரிமை, ஆண் வாக்குரிமை மற்றும் அரசியலமைப்புச் சமத்துவம் ஆகியவற்றை விடுதலைப் பார்வை கோரியது.

இரண்டாவது மறுசீரமைப்பு

தெற்கில் பிரிந்து செல்லும் 11 கிளர்ச்சி மாநிலங்கள் எவ்வாறு "குடியரசு ஆட்சி வடிவம்" என்று அரசியலமைப்பு அழைக்கிறது மற்றும் காங்கிரஸில் மீண்டும் இடம் பெறுவது, கூட்டமைப்பின் முன்னாள் தலைவர்களின் சிவில் அந்தஸ்து மற்றும் அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்ட அந்தஸ்து ஆகியவற்றை எவ்வாறு மறுகட்டமைப்பு எடுத்துரைத்தது. விடுவிக்கப்பட்டவர்கள், குறிப்பாக அவர்களின் சிவில் உரிமைகள் மற்றும் அவர்களுக்கு

வாக்களிக்கும் உரிமை வழங்கப்பட வேண்டுமா. இந்த விவகாரங்கள் தொடர்பாக தெற்கு முழுவதும் கடும் சர்ச்சை வெடித்தது.

13வது, 14வது மற்றும் 15வது திருத்தங்களை நிறைவேற்றுவது, புனரமைப்புக்கான அரசியலமைப்பு மரபு. இந்த மறுசீரமைப்பு திருத்தங்கள் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் உச்ச நீதிமன்ற தீர்ப்புகளுக்கு வழிவகுத்த உரிமைகளை நிறுவியது, இது பள்ளிப் பிரிவினைத் தாக்கியது. சிவில் உரிமைகள் இயக்கத்தால் தூண்டப்பட்ட "இரண்டாவது மறுசீரமைப்பு", 1964 மற்றும் 1965 ஆம் ஆண்டுகளில் சிவில்-உரிமைச் சட்டங்களுக்கு வழிவகுத்தது, இது சட்டப்பூர்வ பிரிவினையை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது மற்றும் கறுப்பர்களுக்கு மீண்டும் வாக்கெடுப்பைத் திறந்தது.

புனரமைப்பின் மிகத் தீவிரமான கட்டத்திற்கு அடித்தளமிட்ட சட்டங்கள் மற்றும் அரசியலமைப்புத் திருத்தங்கள் 1866 முதல் 1871 வரை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. 1870களில், புனரமைப்பு அதிகாரப்பூர்வமாக சுதந்திரமானவர்களுக்கு அரசியலமைப்பின் கீழ் சம உரிமைகளை வழங்கியது, மேலும் கறுப்பர்கள் வாக்களித்து அரசியல் பதவிகளை ஏற்றுக்கொண்டனர். குடியரசுக் கட்சியின் சட்டமன்றங்கள், வெள்ளையர்கள் மற்றும் கறுப்பர்களின் கூட்டணிகள், தெற்கில் முதல் பொதுப் பள்ளி அமைப்புகளையும் ஏராளமான தொண்டு நிறுவனங்களையும் நிறுவின. வெள்ளை துணை ராணுவ அமைப்புகள், குறிப்பாக குக்ளக்ஸ் கிளான் (KKK) மற்றும் வெள்ளை லீக் மற்றும் சிவப்பு சட்டைகள், குடியரசுக் கட்சியினரை வெளியேற்றும் அரசியல் நோக்கத்துடன் உருவாக்கப்பட்டன. அவர்கள் அரசியல் ஒழுங்கமைப்பை சீர்குலைத்து, கறுப்பினத்தவர்களை வாக்கெடுப்பில் இருந்து தடுக்க அவர்களை அச்சுறுத்தினர்.[13] ஜனாதிபதி கிராண்ட் 1870 களின் முற்பகுதியில் KKK ஐ திறம்பட மூடுவதற்கு கூட்டாட்சி அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தினார், இருப்பினும் மற்ற சிறிய குழுக்கள் தொடர்ந்து செயல்பட்டன. 1873 முதல் 1877 வரை, பழமைவாத வெள்ளையர்கள் (தங்களை "மீட்பவர்கள்" என்று அழைக்கிறார்கள்) தெற்கு மாநிலங்களில் அதிகாரத்தை மீண்டும் பெற்றனர். அவர்கள் தேசிய ஜனநாயகக் கட்சியின் போர்பன் பிரிவை உருவாக்கினர்.

1860கள் மற்றும் 1870களில், விக்களாக இருந்த தலைவர்கள், இரயில் பாதைகள், தொழிற்சாலைகள், வங்கிகள் மற்றும் நகரங்களைச் சுற்றி கட்டப்பட்ட பொருளாதார நவீனமயமாக்கலுக்கு உறுதி பூண்டனர். வடக்கில் உள்ள "தீவிரமான" குடியரசுக் கட்சியினரில் பெரும்பாலானவர்கள் ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கர்களை ஒருங்கிணைக்க நம்பியவர்கள், அவர்களுக்கு குடிமக்களாக குடிமக்கள் உரிமைகளை வழங்குவதன் மூலம், இலவச நிறுவனங்களுடன்; பெரும்பாலானவர்கள் நவீனமயமாக்குபவர்கள் மற்றும் முன்னாள் விக்ஸ். 1872 ஆம் ஆண்டின் "லிபரல் குடியரசுக் கட்சியினர்" அதே கண்ணோட்டத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டனர், அவர்கள் குறிப்பாக ஜனாதிபதி கிராண்டைச் சுற்றி பார்த்த ஊழலை எதிர்த்தனர், மேலும் உள்நாட்டுப் போரின் இலக்குகள் அடையப்பட்டுவிட்டன, மேலும் கூட்டாட்சி இராணுவத் தலையீடு இப்போது முடிவுக்கு வரலாம் என்று நம்பினர்.

1865 இல் தெற்கின் பொருள் அழிவு

சீர்குலைந்த பொருளாதாரத்திற்கு எதிராக மறுகட்டமைப்பு விளையாடியது. 1861 இல் கூட்டமைப்பு 297 நகரங்களையும் நகரங்களையும் கொண்டிருந்தது. மொத்த மக்கள் தொகை 835,000; இவர்களில், 162 பேர், 681,000 பேருடன், ஒரு கட்டத்தில் யூனியன் படைகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டனர். அட்லாண்டா (1860 மக்கள்தொகை 9,600), சார்லஸ்டன், கொலம்பியா மற்றும் ரிச்மண்ட் (முறையே 40,500, 8,100, மற்றும் 37,900 மக்கள் தொகையுடன்) போர் நடவடிக்கையால் 11 அழிக்கப்பட்டன அல்லது கடுமையாக சேதமடைந்தன; 1860 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்படி 115,900 பேர் அல்லது நகர்ப்புற தெற்கில் 14% பேர் இருந்தனர். அழிக்கப்பட்ட நகரங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் எண்ணிக்கை, கூட்டமைப்பின் ஒருங்கிணைந்த நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற மக்கள்தொகையில் 1% க்கும் மேலானது. சிறிய நகரங்களில் சேத விகிதம் மிகவும் குறைவாக இருந்தது-மொத்தம் 830 நீதிமன்றங்களில் 45 நீதிமன்றங்கள் மட்டுமே எரிக்கப்பட்டன.

பண்ணைகள் பழுதடைந்தன, மேலும் போருக்கு முந்தைய குதிரைகள், கழுதைகள் மற்றும் கால்நடைகளின் இருப்பு மிகவும் குறைந்து போனது; தெற்கின் 40% கால்நடைகள் கொல்லப்பட்டன. தெற்கின் பண்ணைகள் அதிக அளவில் இயந்திரமயமாக்கப்படவில்லை, ஆனால் 1860 மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பின்படி பண்ணைக் கருவிகள் மற்றும் இயந்திரங்களின் மதிப்பு \$81 மில்லியனாக இருந்தது மற்றும் 1870 இல் 40% குறைக்கப்பட்டது. பயிர்களை நகர்த்துவதற்கு சிறிய இரயில் அல்லது நதிப் படகு சேவை கிடைக்காமல் போக்குவரத்து உள்கட்டமைப்பு இடிந்து விழுந்தது. மற்றும் விலங்குகள் சந்தைக்கு. இரயில் பாதை மைலேஜ் பெரும்பாலும் கிராமப்புறங்களில் அமைந்திருந்தது; தெற்கின் மூன்றில் இரண்டு பங்கு தண்டவாளங்கள், பாலங்கள், ரயில் யார்டுகள், பழுதுபார்க்கும் கடைகள் மற்றும் ரோலிங் ஸ்டாக் ஆகியவை யூனியன் படைகளால் அடையப்பட்ட பகுதிகளில் இருந்தன, அவை திட்டமிட்ட முறையில் தங்களால் முடிந்ததை அழித்தன. தீண்டப்படாத பகுதிகளில் கூட, பராமரிப்பு மற்றும் பழுதுபார்ப்பு இல்லாமை, புதிய உபகரணங்கள் இல்லாதது, அதிக அளவு பயன்படுத்துதல் மற்றும் தொலைதூர பகுதிகளிலிருந்து போர் மண்டலத்திற்கு கூட்டமைப்பினர் வேண்டுகோளே உபகரணங்களை இடமாற்றம் செய்தல் ஆகியவை போரின் முடிவில் அமைப்பு அழிக்கப்படுவதை உறுதிசெய்தது. உள்கட்டமைப்பை மீட்டெடுப்பது-குறிப்பாக இரயில் பாதை அமைப்பு-புனரமைப்பு மாநில அரசாங்கங்களுக்கு அதிக முன்னுரிமையாக மாறியது.

கூட்டமைப்பு போர் முயற்சியின் மகத்தான செலவு தெற்கின் பொருளாதார உள்கட்டமைப்பில் அதிக எண்ணிக்கையை ஏற்படுத்தியது. மனித மூலதனம், அரசாங்கச் செலவுகள் மற்றும் போரினால் ஏற்பட்ட உடல் அழிவு ஆகியவற்றில் கூட்டமைப்புக்கான நேரடி செலவுகள் மொத்தம் \$3.3 பில்லியன். 1865 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், உயர் பணவீக்கம் காண். பெட்ரேட் டாலரை சிறிய மதிப்பாக மாற்றியது. போர் முடிவடைந்தபோது, கூட்டமைப்பு நாணயம் மற்றும் வங்கி வைப்புத்தொகை பூஜ்ஜியமாக இருந்தது, இதனால் வங்கி அமைப்பு கிட்டத்தட்ட மொத்த இழப்பை ஏற்படுத்தியது. மக்கள் பொருட்களை பண்டமாற்று சேவைகளை நாட வேண்டியிருந்தது, இல்லையெனில் அரிதான யூனியன் டாலர்களைப் பெற முயற்சிக்க வேண்டும். தென்னிலங்கை அடிமைகளின் விடுதலையுடன், தெற்கின் முழுப் பொருளாதாரமும் மீளக் கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டியிருந்தது. அடிமைகள் மீதான அவர்களின் மகத்தான

முதலீட்டை இழந்த நிலையில், வெள்ளை தோட்ட உரிமையாளர்கள் பயிர்களை கொண்டு வருவதற்காக விடுவிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு ஊதியம் வழங்க குறைந்தபட்ச மூலதனத்தை வைத்திருந்தனர். இதன் விளைவாக, நில உரிமையாளர்கள் பெரிய தோட்டங்களை உடைத்து சிறிய நிலங்களை விடுவிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் அவர்களது குடும்பங்களுக்கும் வாடகைக்கு வழங்கிய பங்கு பயிர் முறை உருவாக்கப்பட்டது. தென்னிந்தியப் பொருளாதாரத்தின் முக்கிய அம்சம் சிறுபான்மை நிலவுடைமைப் பெருந்தொகை அடிமைத் தொழிலாளிகளில் இருந்து குத்தகைதாரர் விவசாய முறைக்கு மாறியது.

உள்நாட்டுப் போரின் முடிவோடு நகரங்களுக்கு புதிய விடுதலை பெற்ற மக்கள் பெருமளவில் இடம்பெயர்ந்தனர். நகரங்களில், கறுப்பின மக்கள் திறமையற்ற மற்றும் சேவை தொழிலாளர் போன்ற குறைந்த ஊதியம் பெறும் வேலைகளுக்குத் தள்ளப்பட்டனர். ஆண்கள் ரயில் தொழிலாளர்கள், ரோலிங் மற்றும் மர ஆலை தொழிலாளர்கள் மற்றும் ஹோட்டல் தொழிலாளர்கள் என பணிபுரிந்தனர். புனர்மைப்பு காலத்தில் அடிமை கைவினைஞர்களின் பெரும் எண்ணிக்கையிலான மக்கள் விடுதலை செய்யப்பட்ட கைவினைஞர்களாக மொழி பெயர்க்கப் படவில்லை. கறுப்பினப் பெண்கள் பெரும்பாலும் சமையற்காரர்கள், பணிப்பெண்கள் மற்றும் குழந்தை செவிலியர்களாக வீட்டு வேலைகளில் மட்டுப்படுத்தப்பட்டனர். மற்றவர்கள் ஓட்டல்களில் பணிபுரிந்தனர். ஏராளமானோர் சலவைத் தொழிலாளிகளாக மாறினர். இடம்பெயர்வுகள் கறுப்பின மக்கள் மீது கடுமையான எதிர்மறையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது, அதிக அளவு நோய் மற்றும் இறப்பு.

தெற்கின் வெள்ளைத் தொழிலாளர்களின் முதுகெலும்பான இராணுவ வயதுடைய தெற்கு வெள்ளையர்களில் கால் பகுதியினர் போரின் போது இறந்தனர், எண்ணற்ற குடும்பங்கள் நிர்க்கதியாகிவிட்டன. தெற்கு வெள்ளையர்களின் தனிநபர் வருமானம் 1857 இல் \$125 இல் இருந்து 1879 இல் \$80 ஆகக் குறைந்தது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மற்றும் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், தெற்கு வறுமையின் ஒரு அமைப்பில் பூட்டப்பட்டது. இந்த தோல்வியில் போரினாலும், விவசாயத்தின் மீதான முந்தைய நம்பிக்கையினாலும் எவ்வளவு ஏற்பட்டது என்பது பொருளாதார வல்லுநர்கள் மற்றும் வரலாற்றாசிரியர்களிடையே விவாதப் பொருளாகவே உள்ளது.

யூனியனுக்கு தெற்கை மீட்டமைத்தல்

ஆண்ட்ரூ ஜான்சன் மற்றும் ஆபிரகாம் லிங்கனின் அரசியல் கார்ட்டூன், 1865, "தி ரெயில் ஸ்ப்ளிட்டர் அட் வொர்க் ரிப்பேரிங் தி யூனியன்". தலைப்பில் (ஜான்சன்): "அமைதியாக எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் மாமா அபே, நான் அதை முன்பை விட நெருக்கமாக இழுப்பேன்." (லிங்கன்): "இன்னும் சில தையல்கள் ஆண்டி மற்றும் நல்ல பழைய யூனியன் சரிசெய்யப்படும்."

உள்நாட்டுப் போரின் போது, தீவிர குடியரசுக் கட்சித் தலைவர்கள் அடிமைத்தனத்தையும் அடிமை சக்தியையும் நிரந்தரமாக அழிக்க வேண்டும் என்று வாதிட்டனர். கான்.பெடரேட்

ஸ்டேட்ஸ் இராணுவம் சரணடைந்தவுடன், தென் மாநிலங்கள் பிரிவினையை ரத்து செய்து பதின்மூன்றாவது திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டவுடன் இதை எளிதாக நிறைவேற்ற முடியும் என்று மிதவாதிகள் கூறினர் - இதில் பெரும்பாலானவை டிசம்பர் 1865 க்குள் நடந்தது.

ஜனாதிபதி லிங்கன் மிதவாத குடியரசுக் கட்சியினரின் தலைவராக இருந்தார் மற்றும் மறுகட்டமைப்பை விரைவுபடுத்தவும், வலியின்றி விரைவாகவும் நாட்டை மீண்டும் இணைக்கவும் விரும்பினார். லிங்கன் முறைப்படி டிசம்பர் 8, 1863 இல் தனது பத்து சதவீத திட்டத்துடன் மறுகட்டமைப்பைத் தொடங்கினார், இது பல மாநிலங்களில் செயல்பாட்டிற்கு வந்தது. ஆனால் தீவிர குடியரசுக் கட்சியினர் அதை எதிர்த்தனர்.

லிங்கன் திட்டம்

பத்து சதவீத திட்டம், முறையாக பொது மன்னிப்பு மற்றும் மறுகட்டமைப்பு பிரகடனம் அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போரின் போது அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஆபிரகாம் லிங்கனால் டிசம்பர் 8, 1863 அன்று வெளியிடப்பட்ட அமெரிக்க ஜனாதிபதி பிரகடனமாகும். போரின் இந்த கட்டத்தில் (கிட்டத்தட்ட மூன்று ஆண்டுகளில்), யூனியன் இராணுவம் தெற்கின் பல பகுதிகளிலிருந்து கூட்டமைப்பு இராணுவத்தை வெளியேற்றியது. மேலும் சில கூட்டமைப்பு மாநிலங்கள் தங்கள் அரசாங்கங்களை மீண்டும் கட்டியெழுப்ப தயாராக இருந்தன. லிங்கனின் திட்டம் இந்த போருக்குப் பிந்தைய புனரமைப்பு வரக்கூடிய ஒரு செயல்முறையை நிறுவினது.

போருக்குப் பிந்தைய தெற்கின் புனரமைப்புக்கான ஜனாதிபதி லிங்கனின் திட்டங்களின் ஒரு அங்கமாக, இந்த பிரகடனம், 1860 ஆம் ஆண்டில் அந்த மாநிலத்தில் இருந்து 1860 வாக்கு எண்ணிக்கையில் 10% விசுவாசப் பிரமாணம் எடுத்துக்கொண்டபோது, அமெரிக்க கூட்டாட்சி அரசாங்கத்திற்கு எதிரான கிளர்ச்சியில் உள்ள ஒரு மாநிலத்தை யூனியனுடன் மீண்டும் ஒருங்கிணைக்க முடியும் என்று ஆணையிட்டது. அமெரிக்காவிற்கு மற்றும் விடுதலையை கடைபிடிப்பதாக உறுதியளித்தார். திருத்தப்பட்ட மாநில அரசியலமைப்புகளை உருவாக்கவும் புதிய மாநில அரசாங்கங்களை நிறுவவும் வாக்காளர்கள் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம். உயர்மட்ட கான்ஃபெடரேட் ராணுவ அதிகாரிகள் மற்றும் அரசு அதிகாரிகளைத் தவிர அனைத்து தெற்கு மக்களுக்கும் முழு மன்னிப்பு வழங்கப்படும். லிங்கன் தெற்கு மக்களுக்கு அவர்களின் அடிமைகள் இல்லாவிட்டாலும் அவர்களின் தனிப்பட்ட சொத்துக்களை பாதுகாப்பதாக உத்தரவாதம் அளித்தார். 1864 வாக்கில், லூசியானா, டென்னசி மற்றும் ஆர்கன்சாஸ் ஆகியவை முழுமையாக செயல்படும் யூனியனிஸ்ட் அரசாங்கங்களை நிறுவின.

இக்கொள்கையானது மிதமான சமாதானத் திட்டத்தை வழங்குவதன் மூலம் போரைக் குறைக்கும் வகையில் இருந்தது. புதிய அரசாங்கங்கள் அடிமைத்தனத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துவதன் மூலம் அவரது விடுதலைக் கொள்கையை மேலும் மேம்படுத்தும் நோக்கமும் இருந்தது.

எதிர்வினை

லிங்கனின் திட்டத்தின் இந்த பிரகடனத்திற்கு காங்கிரஸ் கடுமையாக பதிலளித்தது. காங்கிரஸில் உள்ள பெரும்பாலான மிதவாத குடியரசுக் கட்சியினர் ஜனாதிபதியின் மறுசீரமைப்பு திட்டத்தை ஆதரித்தனர், ஏனெனில் அவர்கள் போருக்கு ஒரு விரைவான முடிவைக் கொண்டுவர விரும்பினர், ஆனால் மற்ற குடியரசுக் கட்சியினர் தோட்டக்காரர் பிரபுத்துவம் மீட்டெடுக்கப்பட்டு கறுப்பர்கள் மீண்டும் அடிமைத்தனத்திற்கு தள்ளப்படுவார்கள் என்று அஞ்சினார்கள். தெற்கை நோக்கிய லிங்கனின் புனரமைப்புக் கொள்கை மென்மையாக இருந்தது, ஏனெனில் அவர் தனது விடுதலைப் பிரகடனத்தை பிரபலப்படுத்த விரும்பினார். பிரகடனத்தை கட்டாயமாக அமல்படுத்துவது 1864 தேர்தலில் குடியரசுக் கட்சியின் தோல்விக்கு வழிவகுக்கும் என்றும், பிரபலமான ஜனநாயகக் கட்சியினர் அவரது பிரகடனத்தை ரத்து செய்யலாம் என்றும் லிங்கன் அஞ்சினார்.

தீவிர குடியரசுக் கட்சியினர் லிங்கனின் திட்டத்தை எதிர்த்தனர், ஏனெனில் இது தெற்கிற்கு மிகவும் மென்மையானது என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள். தீவிர குடியரசுக் கட்சியினர் லிங்கனின் புனரமைப்புத் திட்டம் போதுமான அளவு கடுமையானது அல்ல என்று நம்பினர், ஏனெனில் அவர்களின் பார்வையில், தெற்கே போரைத் தொடங்கியதில் குற்றம் சாட்டப்பட்டது மற்றும் அதுபோன்ற தண்டனைக்கு தகுதியானது. தீவிர குடியரசுக் கட்சியினர் மறுசீரமைப்பு செயல்முறையை கட்டுப்படுத்தவும், தெற்கு சமுதாயத்தை மாற்றவும், தோட்டக்காரர் பிரபுத்துவத்தை கலைக்கவும், நிலத்தை மறுபங்கீடு செய்யவும், தொழில்துறையை மேம்படுத்தவும், முன்னாள் அடிமைகளுக்கு சிவில் சுதந்திரத்தை உத்தரவாதம் செய்யவும் நம்பினர். தீவிர குடியரசுக் கட்சியினர் காங்கிரஸில் சிறுபான்மைக் கட்சியாக இருந்தபோதிலும், போருக்குப் பிந்தைய ஆண்டுகளில் அவர்கள் பல மிதவாதிகளை வளைக்க முடிந்தது மற்றும் பிந்தைய அமர்வுகளில் காங்கிரஸில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர். 1864 கோடையில், தீவிர குடியரசுக் கட்சியினர் வேட்-டேவிஸ் மசோதா என அழைக்கப்படும் திட்டத்தை எதிர்த்து ஒரு புதிய மசோதாவை நிறைவேற்றினர். இந்த தீவிரவாதிகள் லிங்கனின் திட்டம் மிகவும் மென்மையானது என்று நம்பினர், மேலும் இந்த புதிய மசோதா யூனியனில் மீண்டும் சேர்வதை மிகவும் கடினமாக்கும். ஒரு மாநிலத்தை மறுசீரமைக்க, மாநிலத்தின் பெரும்பான்மையானவர்கள் விசுவாசப் பிரமாணம் செய்ய வேண்டும், பத்து சதவிகிதம் மட்டும் அல்ல என்று மசோதா கூறியது. லிங்கன் பின்னர் இந்த புதிய மசோதாவை பாக்கெட்-வீட்டோ செய்தார்.

புனரமைப்பு சகாப்தம்

அமெரிக்க உள்நாட்டு போருக்கு பின் அமெரிக்கா அரசியல் மற்றும் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளே அமெரிக்க வரலாற்றில் புனரமைப்பு என்று அழைக்கப்படுகிறது. உள்நாட்டு போர் அமெரிக்க வட மாநிலங்களுக்கும் தென்மாநிலங்களுக்கும் இடையில் 1861 –ல் நடைபெற்றது. இதில் வடமாநிலங்கள் வெற்றிப் பெற்றது. இதனால் அமெரிக்க யூனியலிருந்து பிரிந்து சென்ற தென் மாநிலங்களை மீண்டும் அமெரிக்க யூனியனோடு இணைப்பதற்கும்,

விடுவிக்கப்பட்ட நீக்ரோக்களின் சுதந்திரத்திற்கு பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கும், கிளர்ச்சி செய்த தென்மாநிலங்களில் தேசிய விசுவாசத்தை வளர்ப்பதற்கும், மக்களிடையே பொருளாதார சமூக பிரச்சனைகளை ஒழுங்கு படுத்துவதற்கும் புனரமைப்பு பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இந்த காலக்கட்டத்தை அமெரிக்க வரலாற்றில் 'புனரமைப்பு சகாப்தம்' (Era of Reconstruction) என்றழைக்கப்படுகிறது.

a) வடமாநிலங்களில் மேற்கொள்ள வேண்டிய புனரமைப்பு பணிகள்

வடமாநிலங்களில் உள்நாட்டு போர் நிகழாததால் பாதிப்பு மிகவும் குறைவாக இருந்தது. இதனால் புனரமைப்பு பணி எளிதாக இருந்தது. உள்நாட்டு போரின் போது வடமாநிலங்களில் இராணுவத்தில் சேர்க்கப்பட்ட ஒரு மில்லியன் வீரர்களை படைக்கலைப்பு செய்வது, புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட அரசாங்க துறைகளை கலைப்பது, போர்கால பொருளாதாரத்தை அமைதிகால பொருளாதாரமாக மாற்றதல், அமெரிக்க கூட்டாட்சியை வலுப்படுத்துதல் ஆகியவை வடமாநிலங்களில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய புனரமைப்பு பணிகளாக இருந்தது.

b) தென்மாநிலங்களில் செய்ய வேண்டிய புனரமைப்பு பணிகள்

உள்நாட்டு போரில் தென்மாநிலங்களில் ஆயிரக்கணக்கானோர் உயிரிழந்தனர். விவசாய பண்ணைகள், வயல்கள், இருப்பு பாதைகள், கட்டிடங்கள், ரோடுகள், செய்தி போக்குவரத்து ஆகியவை நிலை குலைந்து போயின. சட்டம் ஒழுங்கு சீரழிந்திருந்தன. செலவாணியும், வங்கியிருப்பும் மதிப்பிழந்தன. இவைகள் அனைத்தும் சீர்படுத்துவதோடு விடுவிக்கப்பட்ட நான்கு மில்லியன் நீக்ரோக்களுக்கு புனர்வாழ்வளிப்பதும் முக்கிய கடமையாக இருந்தன.

புனரமைப்பு திட்டங்கள்

தென்மாநில மக்களில் பெரம்பான்மையோர் கூட்டாட்சியின் மேலாண்மையை ஏற்றுக் கொள்ள தயாராக இருந்தனர். அவர்கள் அடிமை முறை ஒழிப்பை ஏற்றுக் கொண்டனர். பொருளாதார சீரமைப்பை வரவேற்றனர். ஆனால் வடமாநில மக்கள் பெருந்தன்மையாக நடந்து கொள்ள தயாரில்லை. அவர்கள் மிதவாதிகளாகவும், தீவிரவாதிகளாகவும் பிரிந்து தங்கள் எண்ணப்படிதான் புனரமைப்பு பணி மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என வற்புறுத்தினர். மிதவாதிகள் அமைதியாக, நட்புறவோடு மனிதாபிமான முறையில் புனரமைப்பு தொடர்வதை விரும்பினர். தீவிரவாதிகளோ பிரிந்த மாநிலங்களைக் கைப்பற்றப்பட மாநிலங்களாக கருதி தண்டிக்க வேண்டுமென்று துடித்தனர். எனவே வெவ்வேறு புனரமைப்பு திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டு செயல்படுத்தப்பட்டன.

ஆப்ரகாம் லிங்கனின் புனரமைப்பு திட்டங்கள்

உள்நாட்டு போர் முடியும் முன்பே அமெரிக்க குடியரசு தலைவர் ஆப்ரகாம் லிங்கன் புனரமைப்பு பணியைப் பற்றி சிந்தித்து செயல்பட்டார். எவரிடமும் மனக்கசப்பின்மை, அனைவரிடத்தும் அன்பு வாய்மையில் உறுதி என்ற உன்னதமான மனப்பான்மையின் அடிப்படையில் லிங்கன் தனது புனரமைப்பு பணியை தொடர தீர்மானித்தார். பிரிந்து சென்ற மாநிலங்கள் கைப்பற்றப்பட்ட மாநிலங்களாக கருத வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை லிங்கன் ஏற்கவில்லை. 1863 டிசம்பர் மாதம் லிங்கன் வெளியிட்ட பொது மன்னிப்பு பிரகடனத்தின்(Amnesty Proclamation) மூலம் தனது புனரமைப்பு திட்டத்தை வெளியிட்டார். அவை பின்வருமாறு:

1. அமெரிக்க அரசியலமைப்பு சட்டத்தின் மீது விசுவாசப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொள்வோருக்கும், அடிமை முறை ஒழிப்பை ஏற்று கொள்வோருக்கும் மன்னிப்பு வழங்கப்படும்.
2. 1860-ல் நடைபெற்ற தேர்தலில் வாக்களித்தோரில் பத்து சதவிகிதத்தினர் அமெரிக்க அரசியலமைப்பு சட்டத்தின் மீதும், நாட்டொற்றுமை மீதும் விசுவாசப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்டால் அந்த மாநிலம் அமெரிக்க கூட்டாட்சியுடன் இணைத்துக் கொள்ளப்படும்.
3. கூட்டாட்சி படையினர் கைப்பற்றிய மாநிலங்களில் தற்காலிக அரசாங்கம் அமைக்கப்படும்.
4. நூட்டமை இணைக்கும் சக்தி வன்முறையாக இருக்கக் கூடாது. அதாவது இராணுவத்தின் மூலம் நாட்டின் ஒற்றுமை பலாத்காரமாக உருவாக்கப்படக் கூடாது.

ஆம்ரகாம் லிங்கன் பத்து விழுக்காடு திட்டம் என்ற ஒரு திட்டத்தை கைப்பற்றப்பட்ட இடங்களில் புகுத்தினார். அதன்படி லூசியானா, ஆர்கன்சாஸ், அடன்னசி ஆகிய மூன்று தென் மாநிலங்களில் புதிய தன்னாட்சி அரசுகள் நிறுவப்பட்டன. இதனால் இந்த மூன்று மாநிலங்களும் லிங்கன் மாநிலங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன.

ஆப்ரகாம் லிங்கன் 1863-ல் அமெரிக்கப் போர்த்துறையைச் சார்ந்த “விடுவிக்கப் பெற்றவர் அலுவலகம்” என்ற ஒரு அமைப்பு நிறுவி பயன்தரும் முறையில் அதை செயல்படுத்தினார். இந்த அமைப்பின் காரணமாக பல்லாயிரக்கணக்கான கறுப்பர்களையும், வெள்ளையர்களையும் பட்டியின்றி காப்பாற்றினார். நீக்ரோக்களுக்கு பள்ளிகளும், மருத்துவமனைகளும் நிறுவப்பட்டன. இந்த அமைப்பு ஆற்றிய நற்பணிகளை தென்மாநிலத்தவர்கள் வெறுத்தனர். லிங்கன் பொது மன்னிப்பு பிரகடனத்தை 1863-ல் வெளியிட்டார். புனரமைப்பால் தீவிரவாதிகளின் கருத்துக்கு ஓரளவு மதிப்பு நல்க வேண்டியது இன்றியமையாதது என கருதினார். ஆனால் இதன் அடிப்படையில் புதிய திட்டம் ஒன்றினை வெளியிடுவதற்கு முன் ஏப்ரல் 14, 1865-ல் லிங்கன் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

ஆண்ட்ரூ ஜான்சனின் புனரமைப்புத் திட்டம்

ஆப்ரகாம் லிங்கனுக்கு பின் அமெரிக்க குடியரசு தலைவரான ஆண்ட்ரூ ஜான்சன் (Andrew Jonson 1865 -1869) தேசிய மக்களாட்சி கட்சியைச் சார்ந்தவர். ஜான்சன் தனது புனரமைப்பு திட்டத்தை 1865 மே மாதம் வெளியிட்டார். அத்திட்டத்தின் படி,

1. குறிப்பிட்ட தென்பகுதி தலைவர்கள், அதிகாரிகள், அலுவலர்கள் நீங்கலாகப் பிறருக்கப் பொது மன்னிப்பு அளிக்கப்பட்டது.
2. டேன்னசி, ஆர்கன்சாஸ், லூசியானா ஆகிய லிங்கன் மாநிலங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட தற்காலிக அரசாங்கங்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டன.
3. புனரமைப்பு திட்டம் அமலாகாத மாநிலங்களில் ஆளுநர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் அரசியலமைப்பு சட்ட மன்றங்களை கூட்டி சில நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டு புனரமைப்பு அரசாங்கங்களை அமைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர்.

ஜான்சனது புனரமைப்புத் திட்டம் லிங்கனது மிதவாத மனிதாபிமானத்தைத் திட்டத்தை போன்றதே. இவரது பொது மன்னிப்பு பிரகடனம் அதிகமான தலைவர்கள், அதிகாரிகள்,

அலுவலர்கள் ஆகியோர்களுக்கு பொதுமன்னிப்பு வழங்கியது. இரண்டாவதாக பிரிந்து சென்ற மாநிலங்கள் கூட்டாட்சியில் சேருவதற்கு விசுவாசப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கை வரையறுக்கப்படவில்லை. 1865 –ம் ஆண்டு இறுதியில் திருத்தி அமைக்கப்பட்ட அரசாங்கங்களை கொண்ட தென் மாநிலங்கள் அனைத்தும் கூட்டாட்சியில் சேரத் தயாராக இருந்தன. ஆனால் அமெரிக்க காங்கிரஸில் (பாராளுமன்றத்தில்) இருந்த தீவிரவாதிகள் இவ்விரு மிதவாத குடியரசு தலைவர்களின் புனரமைப்பு திட்டங்களை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டனர். அதனால் தென் மாநிலங்கள் அமெரிக்க கூட்டாட்சியுடன் இணைய முடியாமல் இருந்தன.

கறுப்புச் சட்டம் (BLACK CODES)

தென் மாநிலங்களில் வாழ்ந்த வெள்ளையினத்தவர்கள் நீக்ரோ விடுதலையை விரம்பவில்லை. அவர்கள் நீக்ரோக்களைத் தங்களுக்கு சமமாக கருதப்படுவதை நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியவில்லை. எனவே புனரமைக்கப்பட்ட சட்டமன்றங்கள் நீக்ரோக்களை வேறுபடுத்தும் பல்வேறு சட்டங்களை இயற்றியது. இச்சட்டங்கள் நீக்ரோக்களை கட்டுப்படுத்தவதற்காக 1865-66-ம் ஆண்டில் கறுப்புப் விதிகளை வகுத்தன. அதன்படி நீக்ரோக்கள் ஆயுதங்கள் வைத்திருக்க கூடாது. நீதிமன்றங்களில் ஜூரிகளாக பணியாற்ற கூடாது. வாக்குரிமை பயன்படுத்தலாகாது. தோட்ட வேலைகளுக்கு திரும்புமாறு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். அடிமை நிலையிலிருந்த போது செய்துக் கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்களை மீறியோர் தண்டிக்கப்பட்டனர். விவசாயம் தவிர பிற தொழில்களை மேற்கொள்ள முடியாது தடுக்கப்பட்டனர். கல்வி சலுகை மறுக்கப்பட்டது. நீக்ரோக்கள் சட்டப்படி விடுதலை செய்யப்பட்டாலும் நடைமுறையில் அடிமையளாகவே தென்மாநிலங்களில் நடத்தப்பட்டனர்.

தீவிர புனரமைப்பு திட்டங்கள்

அமெரிக்க காங்கிரஸ் (பாராளுமன்றம்) தீவிர குடியாட்சிக் கட்சியினர் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தது. பிரிந்து சென்ற மாநிலங்கள் கூட்டாட்சியின் அங்கங்கள் என்ற அந்தஸ்தை இழந்து விட்டன. அப்பகுதிகளை மீண்டும் இணைத்துக் கொள்வதை பற்றி காங்கிரஸ் தான் முடிவு செய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டது. அதன்படி மூன்று புனரமைப்பு திட்டங்கள் அமெரிக்க காங்கிரஸில் நிறைவேற்றப்பட்டன. இவை காங்கிரஸின் தீவிர புனரமைப்பு திட்டங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

பெஞ்சமின் கு.வேடு (Benjamin F. Wade) ம் ஹென்றிவிண்டர் டேவிட் (Henry Winter david) டும் 1864 ஜூலை மாதம் தீவிர புனரமைப்புக்கான சட்டவரைவை கொண்டு வந்தனர். அதுவே முதலாவது தீவிர புனரமைப்புத் திட்டமாகும். அத்திட்டம் லிங்கன் - ஜான்சன் புனரமைப்பு திட்டத்திலிருந்து மாறுபட்டிருந்தது. கைப்பற்றப்பட்ட ஒவ்வொரு மாநிலத்துக்கும் ஒரு ஆளுநரை நியமிப்பதற்கான அதிகாரம் குடியரசு தலைவருக்கு வழங்கப்பட்டது. இணைப்பாட்சியில் பணியாற்றுவோர் அரசாங்க பணிகளில் நீடிக்கக் கூடாது. அவர்களுக்கு வாக்குரிமையும் கூடாது. ஒரு மாநிலம் மீண்டும் கூட்டாட்சியில் சேர வேண்டுமாயின் அம்மாநிலத்தில் 50 சதவீதம் வாக்காளர்கள் விசுவாச பிரமாணம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். திருத்தி அமைக்கப்பட்ட மாநிலங்கள் அடிமை முறையை ஒழிக்க வேண்டும். போர்க்கால கடன்கள் நிராகரிக்கப்பட வேண்டும். இணைப்பாட்சி தலைவரின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட வேண்டும். சுருங்க கூறின் வேடு-டேவிஸ் சட்ட வரைவு புனரமைப்புப் பணியை காங்கிரஸ் முடிவு செய்ய வேண்டும். அது குடியரசின் கருணையல்ல என்பதைக் கோடிட்டு காட்டியது.

இதன்பின் புனரமைப்பு பற்றி விரிவாக ஆராயும் பொருட்டுக் காங்கிரஸ் 15 பேர் கொண்ட புனரமைப்புக் கூட்டுக் குழுவை நியமித்தது. அக்கழுவின் பரிந்துரைகளின் படி 1866-ல் விடுதலைப்பாளரின் பணிமனைச் சட்டமும் (Freedom men's Bureau) சிவில் உரிமை சட்டமும் (Civil Rights Act) நிறைவேற்றப்பட்டன. பணிமனை சட்டப்படி

1. தென் மாநிலங்களில் பணிமனைக் கிளைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.
2. நீக்ரோக்களின் பொது உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட்டன.
3. நீக்ரோக்கள் வேலைக்கு அமர்த்தப்படும் முறைகள் கண்காணிக்கப்பட்டது.
4. நீக்ரோக்களின் தேவைக்கான உணவுப் பொருள்கள் பங்கிட்டு தரப்பட்டன.
5. நீக்ரோக்களுக்கு இலவச மருத்துவ வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டது.
6. கல்வி கூடங்கள் கட்டப்பட்டு நீக்ரோக்களுக்கு கல்வி வசதி உறுதி செய்யப்பட்டது.

இருப்பினும் இத்துயர் துடைப்பு பணிகளைத் தென்மாநில வெள்ளையர் வெறுத்தனர். சிவில் உரிமைகள் சட்டம் நீக்ரோக்களுக்கு குடியரிமை வழங்கியது. நீதிமன்றங்களில் வெள்ளையர்களும், கருப்பர்களும் சமமாக நடத்தப்பட வழிவகுத்தது. ஆனால் இச்சட்டத்தை அமைக்க உச்ச நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பு சட்டத்துக்கு முரணாக உள்ளது என்று நிராகரித்து விட்டது.

பதினான்காவது சட்டத்திருத்தம் (1868)

உச்ச நீதிமன்ற தீர்ப்பால் காங்கிரஸ் சோர்வடையவில்லை. சிவில் உரிமைகள் சட்டத்தின் சரத்தை அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பகுதியாக்கிவிடும் நோக்கோடு பதினான்காவது சட்ட திருத்தத்தை நிறைவேற்றியது காங்கிரஸ். அதன்படி நீக்ரோக்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்க மறுக்கும் மாநிலத்தின் பிரதிநிதித்துவம் காங்கிரஸின் இரு அவைகளிலும் குறைக்கப்படும் என்று அத்திருத்தம் கூறியது. டென்னிசி மாநிலம் சட்ட திருத்தத்தை முழுவதும் ஏற்றுக் கொண்டு கூட்டாட்சியுடன் இணைந்தது. சிறிய எதிர்ப்புக்கு பின்னர் பதினான்காவது அரசியலமைப்பு சட்டத்திருத்தம் 1868-ல் அமுலுக்கு வந்தது. இத்திருத்தம் தீவிர புனரமைப்பு திட்டத்தின் இதயமாக கருதப்படுகிறது.

புனரமைப்பு சட்டங்கள்

1866 –ல் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் அவைகளுக்கான தேர்தலில் தீவிர குடியாட்சிக் கட்சியினர் பெரும்பான்மையாகத் தேர்தெடுக்கப்பட்டனர். இவ்வொற்றியால் ஊக்குவிக்கப்பட்ட அவர்கள் மூன்றாவது தீவிர புனரமைப்புத் திட்டத்தை நிறைவேற்றினர். இத்திட்டம் கீழ்க்கண்ட சரத்துகளை கொண்டிருந்தது.

1. டென்னிசி தவிர இணைப்பாட்சியில் சேர்ந்திருந்த பிற மாநிலங்களில் சட்டபூர்வமான அரசாங்கங்களாக செயல்படவில்லை என்று அறிவிக்கப்படும்.
2. பத்து தென்மாநிலங்கள் ஐந்து மாநிலங்களாக பிரிக்கப்படும்.
3. ஒவ்வொரு மாநிலத்துக்கும் ஒரு இராணுவ தளபதி நியமிக்கப்படும்.
4. விசுவாசமற்றோர் தவிர பிற வெள்ளையர்களுக்கு நீக்ரோக்களுக்கும் வாக்குரிமை அளிக்கப்படும்.
5. மாநில அரசியலமைப்பு சட்டத்தை முடிவு செய்வதற்கு வழிவகுக்கும்.
6. மாநிலத்தின் பெரும்பான்மை வாக்காளர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு, காங்கிரசால் அனுமதிக்கப்பட்ட, மாநில அரசியலமைப்புச் சட்டம் அமுல்படுத்தப்படும்.

7. புனரமைக்கப்பட்ட சட்டமன்றங்கள் பதினான்காவது சட்ட திருத்தத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இந்த நிபந்தனைகளை எல்லாம் ஏற்றுக் கொண்ட பின்னரே கூட்டாட்சி படையினர் தென் மாநிலங்களிலிருந்து விலக்கி கொள்ளப்படுவர்.

மூன்றாவது தீவிர புனரமைப்பு சட்டத்தின்படி 1868-க்குள் ஆறு மாநிலங்கள் காங்கிரஸ் விதித்த நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டு கூட்டாட்சியுடன் சேர்ந்தன. எஞ்சியிருந்த வெர்ஜினியா, டெக்சாஸ், மிசிசிபி, ஜார்ஜியா ஆகிய நான்கு மாநிலங்களும் 1870-ல் இணைந்தன. குடியரிமைகளும், சிவில் உரிமைகளும் நீக்ரோக்களுக்கு முழுமையாக கிடைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கோடு பதினைந்தாவது சட்டதிருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது. அதன்படி நீக்ரோக்களுக்கும் வாக்குரிமை உறுதி செய்யப்பட்டது. இத்திருத்தத்துடன் புனரமைப்பு பணி நிறைவுபெற்றது எனலாம்.

புனரமைக்கப்பட்ட அரசாங்கங்கள்

கறுப்பு புனரமைப்பு

உள்நாட்டு போர் முடிந்த மூன்றாண்டுகளில் பிரிந்து சென்ற தென் மாநிலங்கள் அனைத்தும் அமெரிக்க கூட்டாட்சியுடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. அம்மாநிலங்களிலெள்ளாம் காங்கிரஸ் விதித்த நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டு புனரமைப்பு அரசாங்கங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அரசியலமைப்பு சட்டதிருத்தங்களால் நீக்ரோக்கள் குடிஉரிமையும் சிவில் உரிமையும் பெற்றனர். பொருளாதார சமூகப் பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டது. இது கறுப்பர் புனரமைப்பு (Black-re-Construction) என்றழைக்கப்படுகிறது.

நீக்ரோக்கள் விடுவிக்கப்பட்டாலும், அவர்களுக்கு உரிமைகள் வழங்கப்பட்டாலும் தென்மாநிலங்களின் அரசியல் தலைமை வெள்ளை அமெரிக்கரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ்தான் இருந்தது. தேர்தலில் குடியரசுக் கட்சியினர் மூன்றில் இருபங்கு பெரும்பான்மை பெற்று விட்டனர். அவர்களில் பலர் வடமாநிலங்களிலிருந்த மைய அரசு அதிகாரிகள், வர்த்தகர்கள், ஆசிரியர்கள், அரசியல்வாதிகள், குழம்பிய குட்டையில் மீன்பிடிக்கும் சுயநலக்காரர்கள், முன்னாள் படையினர்கள், சமூக சேவர்கள் மற்றும் அடிமை ஒழிப்பு இயக்கத்தை சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் பொதுவாக பயணப்பையினர் (Carpet Baggers) என்று அழைக்கப்பட்டனர். தங்களது உடைமைகளை ஒரு கம்பள பையில் எடுத்துக் கொண்டு வந்தமையால் இவர்கள் இப்பெயர் பெற்றனர். இப்பயண பையினர் நீக்ரோக்களின் ஒத்துழைப்புடன் பல்வேறு புனரமைப்பு பணிகளை ஆர்வத்துடன் செய்தனர். சாலைகளை செப்பனிடல், கட்டிடங்களை பழுது பார்த்தல், பெண்களுக்கு சொத்தரிமை, இலவச பொதுகல்வி போன்ற சீர்திருத்தங்களை செய்தனர். எனினும் இவர்களது ஆட்சி தன்னலத்துக்கும், ஊழலுக்கும், ஊதாரிதனத்துக்கும், நிர்வாக சீர்கேட்டுக்கும் காரணமாயிருந்தது.

ஸ்கலவாகுகள் (SCALAWAGS)

தென் மாநில வெள்ளை அமெரிக்க அரசியல்வாதிகள் ஸ்கலவாகுகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் வடக்கிலிருந்து புனரமைப்பு பணிக்கு வந்த பயணப் பையினருடன் சேர்ந்து கொண்டு புனரமைப்பு அரசாங்கத்தில் பங்கேற்றனர். அவர்களைப் போன்ற ஸ்கலவாகுகளும் நிர்வாக சீர்கேட்டிலும், சுரண்டலிலும், ஊழலிலும் ஈடுபட்டனர். புனரமைப்பு திட்டங்களின் பயன்களும், உரிமைகளும் நீக்ரோக்களுக்கு கிடைக்காமல்

இருக்க இவர்கள் காரணமாயிருந்தனர். பயணப் பையினரும், ஸ்கலவாகுகளும் வடிகட்டிய சுயநலமிகள், சந்தர்ப்பவாதிகளாவர்.

விடுவிக்கப்பட்டோரின் பணிமனைகள்

இரண்டாம்தர குடிமக்களாக கருதப்பட்ட நீக்ரோக்களை சமஉரிமையுள்ள முதல்தர குடிமக்களாக்கும் உயரிய நோக்கத்தோடு விடுவிக்கப்பட்ட அடிமைகளின் மறு வாழ்வுக்காக பணிமனைகளும், அதன் கிளைகளும் தென் மாநிலங்களில் நிறுவப்பட்டன. துவக்கத்தில் நீக்ரோக்களின் உரிமைகளுக்காக பாடுபட்ட இவை பின்னர் சந்தர்ப்பவாதிகளின் கைக்கு மாறியது. இப்பணிமனைகளும், இதன் கிளைகளும் குடியரசு கட்சியினரின் தேர்தல் பிரச்சார பீரங்கிகளாக பயன்படுத்தப்பட்டன.

குகிலக்ஸ் - கிளான்

விடுதலை செய்யப்பட்ட நீக்ரோக்கள் கடியரசு கட்சியனருக்கே வாக்களிக்குமாறு வற்புறுத்தப்பட்டனர். குடியரசு கட்சிக்கு வாக்களிக்க விருப்பம் இல்லாத நீக்ரோக்கள் வாக்களிக்க முடியாதவாறு தடுக்கப்பட்டனர். அதற்காக பல இரகசிய கழகங்கள் துவக்கப்பட்டன. யூனியன் லீக் என்ற திறமைமிக்க இரகசியக் கழகம் குடியாட்சி கட்சி வேட்பாளருக்கே வாக்களிக்குமாறு நீக்ரோக்களை நிர்பந்தித்தது. அதே போன்று கூகிலக்ஸ்-கிளான் (Kuklux-klan) என்ற அமைப்பு தேர்தலின் போது நீக்ரோக்கள் வாக்குரிமையைப் பயன்படுத்த விடாது தடுக்க முயற்சித்தது. இவ்வமைப்பின் உறுப்பினர்கள் நீண்ட வெள்ளை அங்கி அணிந்திருந்தனர். முகமூடி போட்டுக் கொண்டு இரவில் பேய் பிசாசுகளைப் போன்று திரிந்து நீக்ரோக்களை கிலிபடிக்கச் செய்தனர். குதிரைகளின் மீது சவாரி செய்து நீக்ரோக்களையும், அவர்களை ஆதரித்த வெள்ளையரையும் துன்புறுத்தினர். வாக்கு சாவடிக்கு செல்ல முடியாதபடி நீக்ரோக்கள் தடுக்கப்பட்டனர். பதவிலிருந்த நீக்ரோக்கள் கொடுமைபடுத்தப்பட்டு அல்லது கொல்லப்பட்டனர். இவர்கள் வடக்கிலிருந்து வந்த பயணப் பையினரையும் விரட்டியடித்தனர். அச்சமின்றி வாழ வேண்டிய நீக்ரோக்கள் அஞ்சியஞ்சி செத்து கொண்டிருந்தனர்.

புனரமைப்பின் தோல்வி

தென் மாநிலங்களில் புனரமைப்பு பணி நெடுநாள் நீடிக்கவில்லை. விடுவிக்கப்பட்ட கறுப்பருக்குயிடையே இணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட புனரமைப்பு பரிசோதனை கீழ்க்கண்ட காரணங்களால் தோல்வியுற்றது.

1. தென் பகுதியிலுள்ள முன்னாள் இணைப்பாட்சியாளர்கள் அத்திட்டங்களுக்கு எதிராக அவர்கள் தென்மாநில வெள்ளையர் அனைவரையும் ஒன்று திரட்டி ஆட்சியை பிடிக்க முயன்றனர்.
2. புதிய புனரமைப்பு ஆட்சியாளர்களின் திறமையின்மை, ஆடம்பரம், ஊழல், நிர்வாக சீர்கேடு அகியவை அவர்கள் மீதும் பொதுமக்களிடையே அவநம்பிக்கையை தோற்றுவித்தன.
3. புனரமைக்கப்பட்ட அரசாங்கங்களுக்கு பொதுவான கொள்கையோ திட்டமோ இல்லை.
4. நீக்ரோக்களை அரசியலிருந்தும், அதிகாரத்திலிருந்தும் விலக்கி வைப்பதற்காக பல்வேறு உத்திகள் கையாளப்பட்டன. கருப்பர்விதிகள், இனஒதுக்கல் சட்டங்கள்

(Jim Crow laws) இரகசிய கழகங்கள், கூகிலக்ஸ் கிளான் அமைப்பு ஆகியவை நீக்ரோக்களை தேசிய நீரோட்டத்திலிருந்து நீக்கிவிட்டன.

5. புனரமைப்பு விரோதியான தென்மாநில வெள்ளையர் ஜனநாயகக் கட்சியைத் தோற்றுவித்து புனரமைப்பு பரிசோதனைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தனர்.
6. 1877-க்கு பின் தென்மாநிலங்களில் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றனர். பூர்பான்கள் (Bourbons) என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் புதிய தெற்கை (New South) உருவாக்கினர். இதனால் தெற்கில் மீண்டும் செல்வாக்கு பெற்றனர்.

அமெரிக்க உள்நாட்டு போரின் விளைவாக சீரழிந்த தென் மாநிலங்களை சீர்படுத்தும் நோக்கோடு மேற்கொள்ளப்பட்டது புனரமைப்பு பணியாகும். மிதவாதிகளை லிங்கனும், ஜாண்சனும் மனிதாபிமானத்துடன் புனரமைப்பு திட்டங்களை தீட்டினர். குடியரசு கட்சியினரும் பல தீவர புனரமைப்பு திட்டங்களை தீட்டினர். பொதுவாக தென் மாநிலங்களில் புனரமைப்புத் திட்டத்தின் மூலம் பல சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. உள்ளாட்சி, நீதித்துறை, வரிவசூலிக்கும் முறை ஆகியவைகள் திருத்தி அமைக்கப்பட்டன. சமத்துவ உரிமையை நிலைநாட்டும் 14, 15-வது திருத்தங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. வடமாநிலத்தலைவர்களின் அரசியல் ஆதிக்கம் மறைமுகமாக முதலாளித்துவம் வளர்வதற்கு காரணமாயிற்று. அதன் காரணமாக அமெரிக்கா பொருள் உற்பத்தியில் முன்னணி நாடாக மாறியது. தென் மாநிலங்களிலும் அது தீமையின் நன்மை என்ற வகையில் பல நல்ல மாற்றங்களை உண்டு பண்ணியது. பொதுவாக புனரமைப்பு பணிகளால் அமெரிக்காவில் மாபெரும் பொருளாதார வளர்ச்சி காலம் உருவாகியது என்ற கூறலாம்.

தென் மாநிலங்களில் வேளாண்மையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்

(AGRARIAN CHANGES IN THE SOUTH)

அமெரிக்க உள்நாட்டு போருக்கு பின் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியை விரைவுபடுத்துவதில் வேளாண்மையும் முக்கிய பங்கு பெற்றுள்ளது. தென் மாநிலங்களில் வேளாண்மையில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இதனை வேளாண்மை புரட்சி எனலாம். வேளாண்மைத் துறையில் பல புதிய கருவிகளும், அறிவியல் தொழில்நுட்பமும் புகுத்தப்பட்டன. உற்பத்தி அதிகரித்தது. ஆனால் அதற்கேற்ப குடியானவரின் வருவாய் அதிகரிக்கவில்லை. அரசு வேளாண்மை தொழிலுக்கு பாதுகாப்பளிக்க மிக தாமதமாகத்தான் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. இதனால் விவசாயிகளின் உணர்ச்சி அவ்வப்போது அரசியல் இயக்கங்களாக பீறிட்டு கிளம்பி இக்கிளர்ச்சிகள் சமூகத்தில் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதை அரசுக்கு எடுத்துணர்த்தியது.

இயந்திரமயமாதல்

ஆலைத்தொழிலில் புதிய தொழில் நுட்பக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது போல், வேளாண்மையிலும் புதிய இயந்திரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. அறுவடை மற்றும் சூட்டிக்கும் தொழில் கருவிகளும் செய்ய சிறிய எந்திரங்கள் 19-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே புகழ் பெற்றன. அந்நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் விதை விதைப்பதற்கும் களைகளை அகற்றுவதற்கும் நவீன கருவிகள் புகுத்தப்பட்டன. பின்னர் நிலத்தை உழுவதற்கு பன்பட்டு வந்த குதிரைகளுக்கு பதில் டிராக்டர்கள் பயன்படுத்தப்படலாயின. விவசாய பண்ணைகளில் உள்ள பணிகளில் பெரும்பாலானவற்றை இயந்திரம் செய்து முடித்தது.

மேற்கு பகுதியில் வேளாண்மை வளர்ச்சி

தென் மாநிலங்களிலுள்ள மேற்கு பகுதிகளில் ஏராளமாக பரவிக் கிடந்த புதிய நிலங்கள் வேளாண்மை வளர்ச்சிக்கு பேருதவி புரிந்தது. 1862-ம் ஆண்டு குடியிருப்பு சட்டப்படி வேளாண்மை செய்ய முன்வருவோருக்கு 61 ஹெக்டர் நிலம் இலவசமாக வழங்கப்பட்டது. இச்சட்டப்படி 200 மில்லியன் ஹெக்டர் நிலம் வழங்கப்பட்டது. இதனால் ஆறு மில்லியன் புதிய கால்நடைப் பண்ணைகள் உருவாயின. இந்நிலங்கள் இதுவரை சாகுபடி செய்யாததால் இயற்கைவளம் மிகுதியாக இருந்தன. இதனால் விவசாயிகளுக்கு அதிக ஆதாயம் கிடைத்தது.

வேளாண்மைத் துறை உருவாக்கப்படுதல்

அமெரிக்க காங்கிரஸ் 1889-ல் வேளாண்மைத்துறை என்ற ஒரு தனித்துறையை உருவாக்கி தனி ஒரு அமைச்சர் பொறுப்பில் அது விடப்பட்டது. இந்த வேளாண்மைத்துறை மூலம் வேளாண்மை கல்லூரிகள் தொடங்க மானியமாக நிலங்கள் அளிக்கப்பட்டதோடு மானியமும் வழங்கியது. வேளாண்மை கல்லூரிகளுக்கு நிலங்கள் ஒதுக்க 1862-ல் மோரில் நிலமானிய சட்டம் இயற்றப்பட்டது. ஒவ்வொரு மாநிலங்களிலும் வேளாண்மை பரிசோதனை நிலையங்கள் நிறுவும் பொருட்டு 1887-ல் ஹேச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. பயிர்களை தாக்கும் பூச்சிகள், நோய்கள் ஒழிப்பு சம்மந்தமாக பல ஆராய்ச்சிகள் நடத்தப்பட்டன.

விவசாயிகளின் பிரச்சனைகள்

வேளாண்மை முன்னேற்றத்தினால் ஏற்பட்ட பொருளியல் வளர்ச்சி முழுவதும் விவசாயிகளுக்கு போய் சேரவில்லை. வடமாநிலங்களில் உள்ள தொழில் நகரங்களில் வளர்ந்து வரும் மக்கள் தொகைக்கு உணவளிக்கும் பொறுப்பை தென் மாநில விவசாயிகள் செவ்வனே நிறைவேற்றினர். ஆனால் தென்மாநில விவசாயிகளுக்கு தேவையான வேளாண்மை கருவிகளை வடமாநில தொழிலதிபர்கள் அதிக விலைக்கு விற்பனை சிகாகோ மக்கோர் மிக் ஹார்வெஸ்டர் கம்பெனி அக்கருவிகளின் ஏகோபித்த விற்பனை உரிமையைப் பெற்று தனது விருப்பப்படி விலையை அதிகரித்தது. இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருளுக்கு அதிக காப்புவரி திணிக்கப்பட்டதால் வடமாநில தொழிற்சாலைகள் காப்புவரி பாதுகாப்பில் வளர்ச்சி பெற்றன. ஆனால் வேளாண்மை உற்பத்தி பொருட்கள் தடையில்லா வாணிபத்தால் மிகவும் குறைந்த விலைக்கு விற்பது. இறக்குமதி செய்யப்பட்ட அர்ஜென்டைனா, கனடா தாகாணங்களுடன் போட்டியிட நேர்ந்ததால் விலைகள் மேலும் வீழ்ச்சியடைந்தன. அதனால் விவசாயிகள் துயருற்றனர். இரயில்பாதை நிறுவனத்தார்கள், சேமிப்பு கிடங்கு உரிமையாளர்கள், வங்கிகள், கப்பல் சொந்தக்காரர்கள் ஆகிய அனைவரும் விவசாயிகளின் ஆதாயத்தை சிறுக சிறுக உறிஞ்சினர்.

வேளாண்மை உற்பத்தி பொருட்களான தானியங்கள், இறைச்சி, பருத்தி, புகையிலை ஆகியவை ஐரோப்பாவிற்கு ஏற்றுமதியாக அன்னிய செலவாணியை அதிக அளவில் ஈட்டியது. ஆனால் வேளாண்மையை நம்பி வாழ்ந்த விவசாயிகள் வருமானமின்றி துன்பப்பட்டனர்.

முக்கிய வேளாண்மை பகுதிகள்

தென்மாநிலத்திலுள்ள வடகரோலினாவிலிருந்து தெற்கில் டெக்சாஸ் வரை பருத்தி சாகுபடி செய்யப்பட்டது. இவை வழக்கம் போல் அண்டை நாடுகளுக்கு குறிப்பாக பிரிட்டனுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. பொதுவாக பருத்தி பயிர் அதிக ஆதாயம் அளிக்கவில்லை.

மத்திய மேற்கு மாநிலங்களில் தானியங்கள் பயிரிடப்பட்டன. அவை ஆடு மாடுகளை கொழுக்க வைப்பதற்காக பயன்பட்டன. கோதுமை மத்திய அட்லாண்டிக் மாநிலங்களில் அதிகமாக பயிரிடப்பட்டன. குளிர்காலங்களில் காஞ்சாசிலும் வசந்த காலத்தில் வடகோடாவிலும் சாகுபடி செய்யப்பட்டது. பிளாரிடா, கலிபோர்னியா பகுதிகளில் பழவகைகள் மற்றும் காய்கறிகள் பயிரிடப்பட்டன.

மந்தை உலகம்

1870-80-ம் ஆண்டுகளில் டகோவிலிருந்து தெற்கே டெக்சாஸ் வரையிலான பரந்த புல்வெளி கால்நடைகள் வளர்ப்பதற்கு வாய்ப்பாக இருந்தது. இப்பகுதிகளில் கௌபாய் பண்பாடு வளர்ச்சியுற்றது. டெக்கானிலிருந்து 4 மில்லியன் கால்நடைகள் புல்வெளிகள் உள்ள டெக்சாஸ் வரை விரட்டி செல்லப்பட்டன. நாளடைவில் மேற்கு காஞ்சாஸ், நெப்ராஸ்கா, டகோடாக்கன், கொலோரடா, மிஸ்மாண்டானா மாநிலங்களில் “ராஞ்சுகள்” எனப்பட்ட பெரும் மந்தைகள் தோன்றின. திறந்த வெளி ராஞ்சு முறை அந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில் மறைந்தது.

விளைவுகள்

1. வேளாண்மையில் அறிவியல் நுட்பங்கள் புகுத்தப்பட்டதால் வேலைப்பளு குறைந்தது. காலமும் மிஞ்சியது.
2. பழைய முறைப்படி ஒரு ஏக்கரில் கோதுமை பயிரிட 16 மணி நேர உழைப்பு தேவையாயிருந்தது. 1890 –ல் அது 3 மணி நேரமாக குறைந்தது.
3. 1850-க்கு முன் ஒரு விவசாயி 7 ஏக்கருக்கு மேல் பயிரிட முடியாது. ஆனால் தற்போது அந்த விவசாயியால் 135 ஏக்கர் நிலம் சாகுபடி செய்ய முடிந்தது.
4. வேளாண்மை பொருட்களின் உற்பத்தி மூன்று மடங்கு அதிகரித்தது. கோதுமை உற்பத்தி 6 மடங்கு அதிகரித்தது.
5. ஏராளமான தரிசு நிலங்கள் பாசனத்துக்கு கொண்டு வரப்பட்டன. 1850-க்கும் 1890-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் உற்பத்தி எவ்வளவு அதிகரித்தது.
6. வேளாண்மை உற்பத்தி அதிகரித்த அளவு தனிப்பட்ட குடியானவனுக்கு ஆதாயம், அதிகரிக்கவில்லை. பொதுவாக வடமாநில தொழில் வளர்ச்சிக்காக வேளாண்மை பல்வேறு வகையில் சுரண்டப்பட்டது. எனவே அதிருப்தியுற்ற தென்மாநில விவசாயிகள் ஆத்திரம் அரசியல் கட்சியாக உருபெற்றது. கிராஞ்சு, பாப்புலிசம் என்ற குடியானவர் இயக்கங்கள் தோன்றி அரசியலில் பல மாறுதல்களை உண்டு பண்ணின.

வேளாண்மை இயக்கங்கள்

பத்தொன்பதாயிரம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அமெரிக்காவில் ஆலைத் தொழிலாளர்களை விட பண்ணை தொழிலாளர்களின் நிலை தாழ்ந்து இருந்தது. வேளாண்மையில் புகுத்தப்பட்ட அறிவியல் முறைகள், புதிய கருவிகள் பயனாக

உற்பத்தி அதிகரித்த அளவிற்கு குடியானவர்களின் வருவாய் அதிகரிக்கவில்லை. அதற்கு காரணங்கள் பல

1. விவசாய கடன் பிரச்சனை

வேளாண்மை உற்பத்திச் செலவிற்கென்று விவசாயிகள் வங்கிகள் மற்றும் சேமிப்பு கிடங்கு வைத்திருப்போரிடமிருந்து கடன் பெறுவது வழக்கம். இக்கடன் விளையப்போகும் பயிர்களின் மீதே வழங்கப்பட்டது. பொதுவாக இக்கடன்களின் வட்டி வீதம் அதிகமாக இருந்தது. விளைந்த பொருட்களை அவர்களிடமே விற்க வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் கூடிய மட்டும் குறைந்த விலையே கொடுத்து வந்தனர். இதனால் விவசாயிகள் உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியம் பெற இயலாது கஷ்டப்பட நேரிட்டது.

2. வர்த்தக பயிர்கள் பிரச்சனை

கடன் கொடுப்பவர்கள் புகையிலை, பருத்தி போன்ற வர்த்தக பயிர்களையே சாகுபடி செய்ய வேண்டும் என விவசாயிகளை வற்புறுத்தினர். கட்டாயத்தின் காரணமாக ஒரே பயிரையே விளைவித்ததால் நிலம் சக்தியை இழந்தது. சில சமயங்களில் உற்பத்தி அதிகரித்து விற்பனைத் தேக்கம் ஏற்பட்டு விலைசரிந்தது.

3. அயல்நாட்டு போட்டி

வேளாண்மை உற்பத்தி பொருட்கள் பெரும்பாலும் வெளிநாடுகளுக்கே குறிப்பாக ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கே ஏற்றுமதியாயின. கனடா, அர்ஜென்டைனா, ஆஸ்திரேலியா போன்ற பிற நாட்டு பண்ணைப் பொருட்களுடன் போட்டியிட நேர்ந்தது. அதனால் விலை குறைப்பு தவிர்க்க முடியாததாயிற்று.

4. விலை நிர்ணயம்

தென்மாநில வேளாண்மை உற்பத்தி பொருட்களின் விலையை நிர்ணயம் செய்யும் பொறுப்பு விவசாயிகளிடம் இல்லை. அப்பொறுப்பு அவற்றை வாங்கி அயல்நாடுகளுக்கு அனுப்பும் வடமாநில வங்கி மற்றும் வர்த்தக நிறுவனங்களிடமே இருந்தது. அவை விவசாயிகளின் உழைப்பைச் சுரண்டி கொழுத்தன.

5. வேளாண்மைக் கருவிகளின் விலை உயர்வு

விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய கருவிகள் மற்றும் எந்திரங்கள் உற்பத்தி செய்த வடமாநில தொழிலதிபர்கள் கூட்டு நிறுவனங்களை உருவாக்கி தங்களுக்குள் போட்டியில்லாமல் செய்துக் கொண்டு அவற்றின் விலைகளைத் தங்கள் விருப்பப்படி உயர்த்தினர். உதாரணமாக சிகாகோ மக்ரோமிக் ஹார்வெஸ்டர் கம்பெனி பண்ணை எந்திரங்கள் வாணிபத்தில் ஏகபோக உரிமையை நிலைநாட்டி மிக அதிக ஆதாயம் பெறும் வகையில் விலையை நிர்ணயித்தது.

6. ரயில்போக்குவரத்துக் கட்டண உயர்வு

இரயில் போக்குவரத்தும் தனியார் அவற்றின் கட்டணமும் உயர்த்தப்பட்டது. அதுபோன்று சேமிப்புக் கிடங்குக் கட்டணமும் அதிகமாயிருந்தது.

7. இயற்கை இடர்பாடுகள்

வெள்ளம், வறட்சி ஆகியவற்றால் விவசாயிகள் பெரிதும் துயருற்றனர். அதே சமயத்தில் உற்பத்தி அதிகரித்தாலும் தேக்க நிலை ஏற்பட்டு விலைச் சரிவு ஏற்பட்டது. குறிப்பாக 1890-ஐத் தொடர்ந்து பல ஆண்டுகள் இத்தகைய நிலை ஏற்பட்டது.

8. அரசியல் கட்சிகளின் மனோபாவம்

வடமாநில வர்த்தக தொழிலதிபர்கள் கட்டுப்பாட்டில் இயங்கிய நாட்டின் இருபெரும் அரசியல் கட்சிகளும் வேளாண்மையை அலட்சியப்படுத்தின. ஆலைத் தொழிலில் காட்டிய அக்கறையை அவர்கள் பண்ணைத் தொழிலில் காட்ட மறுத்தனர். பண்ணைத் தொழில் பாதுகாப்பிற்கென தனிச்சட்டம் எதுவும் நிறைவேற்றத் தயங்கினர்

மேற்கூரிய காரணங்களால் விவசாயிகள் பெருந்தொல்லைக்கு உள்ளானார்கள். நிரந்தரமாக ஏமாற்றப்பட்டு ஏழைகளாக்கப்பட்டனர். தங்கள் நலனைக் காப்பாற்றுவதற்கு தனிக்கட்சி அமைப்பு தேவை என உணர்ந்தனர். அதன் காரணமாக பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வேளாண்மை இயக்கங்கள் பல உருவாயின. அவை விவசாயிகளின் குறைகளை எடுத்துக் காட்டும் குரலொலிகளாக செயல்பட்டன. தங்களின் தீராத பிரச்சனைகளுக்கு எல்லாம் தீர்வு காணும் பொருட்டு அரசியலிலும் ஈடுபட துணிந்தனர்.

பண்ணைமனை இயக்கம் (GRANGER MOVEMENT)

பண்ணையில் பணியாற்றும்பவர்களின் மனக்குமுறல்கள் பண்ணைமுறை அல்லது கிராஞ்சர் இயக்கமாக உருவெடுத்தது. 1867-ல் ஆலிவர் ஹிட்சன் கெல்லி என்ற வாஷிங்டன் நகரத்து அரசு அலுவலர் “கால்நடை போஷகர்கள்” (Patrons of Husbandry) என்ற இயக்கம் “பண்ணை மனை இயக்கமாக” வளர்ச்சியுற்றது. இது விவசாயிகளின் குறைபாடுகளை எடுத்துக் கூறி நிவாரணம் தேடும் இயக்கமாக மாறியது.

இது நாடு முழுவதும் சிதறிகிடக்கும் விவசாயிகளை ஒருங்கிணைக்கும் அமைப்பாக திகழ்ந்தது. விவசாயிகளின் பிரச்சனைகளுக்கு சட்டபூர்வமான நிவாரணம் தேடவும் பாடுபட்டது. இந்த இயக்கம் விரவாக வளர்ந்து சுமார் $\frac{71}{2}$ லட்சம் உறுப்பினர்கள் அதில் இருந்தனர். மாநில சட்டமன்றத் தேர்தல்களில் இவ்வியக்கம் வேட்பாளர்களை நிறுத்தி வெற்றிப்பெற்று சில மாநில சட்டமன்றகளை தன் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தது. கூட்டுறவு பண்டக சாலைகளையும் விற்பனை நிலையங்களையும் நிறுவினது.

காகிதப்பண ஆதரவு கட்சி (GREEN BACK PARTY)

பண்ணைமனை இயக்கம் வலுவிழந்த பின் காகிதப்பண ஆதரவுக் கட்சி உதயமாயிற்று. உள்நாட்டுப் போர் காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட காகித நாணயங்களின் பின்புறம் பச்சை நிறத்தில் இருந்தால் அந்நாணயத்தை “கிரீன் பேக்” என்றழைத்தனர். கூட்டாட்சி அரசின் பணப்புழக்கம் தளர்வு கொள்கையை கடுமையாக எதிர்த்து காகித நாணய முறையை பரவலாக்கக் கோரியது. காங்கிரஸ் தேர்தலில் கலந்து கொண்டு ஒரு மில்லியன் வாக்குகள் பெற்று 15 பேரை வெற்றி பெறச் செய்தது. குடியரசு தலைவர் தேர்தலில் தனியொரு வேட்பாளரை நிறுத்தும் அளவிற்கு துணிவு பெற்றது. ஆனால் அந்த வேட்பாளர் மூன்று லட்சம் வாக்குகளே பெற்று தோல்வியுற்றார். அதனுடன் அக்கட்சியும் செல்வாக்கிழந்தது.

விவசாயிகளின் கூட்டமைப்பு

விவசாய பொருட்களின் விலை சரிந்ததால் வேளாண்மை உலகம் அவதிக்குள்ளானது. மத்திய எல்லைப்புற மாநிலங்களை காஞ்சாஸ், நெபராஸ்கோ, மிசோட்டா, டகோட்டாக்கள் அகியவற்றிலுள்ள விவசாயிகள் போர் கோலம் பூண்டனர்.

அதன் விளைவாக “குடியானவர்கள் கூட்டமைப்பு” என்ற இயக்கம் உருவானது. இவ்வியக்கம் விவசாயிகளின் துயர் துடைக்க அரசியலில் ஈடுபட முனைந்தது. ரயில் பாதைகளை தேசியமயமாக்குதல், செலவாணி பற்றாக்குறையை நீக்குதல், தேசிய வங்கிகளை மூடுதல் ஆகியவற்றை நிறைவேற்றப் போராடியது. அரசானது சேமிப்புக் கிடங்குகளை நாடெங்கும் ஏற்படுத்தி விவசாய உற்பத்தி பொருட்களை அங்கு சேமித்து வைக்க போராடியது. ஆனால் அன்றைய அரசு இக்கோரிக்கைகளைப் புறகணித்தது.